

NGÔ TẤT THẮNG

SAU CẢNH VIÓ LẾT

TRUYỆN
TÌNH BẠO

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

Thông tin sách gốc

SAU CÀNH VI Ô LÉT

Tác giả: Ngô Tất Thắng

Nhà xuất bản: Hà Nội

Nguồn: TVE-4U

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục Lục

CHƯƠNG MỘT: RỒNG LỬA

CHƯƠNG HAI: CHÚ BÉ

CHƯƠNG BA: VIÊN SỸ QUAN

CHƯƠNG BỐN: DÀN THỂ TRẬN

CHƯƠNG NĂM: KẼ GIẤU MẶT

CHƯƠNG 6: ĐẠI ÚY THIÊN NGÀ

CHƯƠNG BẢY: TÊN PHẢN BỘI

CHƯƠNG TÁM: HÀNH ĐỘNG

CHƯƠNG CHÍN: SAU CẢNH VIÔLÉT

CHƯƠNG MỘT: RỒNG LỬA

MỘT chiều Đà Lạt.

Sau một ngày ngao du trên khắp cao nguyên, mặt trời mệt mỏi lấp ló sau ngọn Lang-bi-an, rọi những tia nắng dài và mảnh như tơ xuống hai bên cánh rừng thông, nhuộm vàng xanh mây triều đôi óng ả. Phấn thông bay nhẹ nhàng trong nắng, lấp lánh như những hạt bạc, hạt vàng. Dưới chân đồi, mặt hồ đang thắm dần lại, phẳng lặng đến yên tĩnh. Toàn cảnh nhìn qua có dáng của một người già đang ngồi suy ngẫm lại những tháng năm sôi nổi đã trôi qua trong cuộc đời ngắn ngủi của mình. Uylam nghĩ thầm và mở tung cánh cửa sổ. Một luồng không khí mát dịu ùa vào căn phòng ấm áp nồng nặc mùi rượu uýt-xki và xì-gà. Uylam nghiêng nửa người ra phía cửa sổ, nở căng lồng ngực hít mạnh hương vị của trăm ngàn bông hoa đang đua nở dưới vườn. Ôi xứ sở này! Chẳng kém gì thành phố Giơ-ne-vơ... Giá như gã đến đây với một chiếc cặp da căng chặt những hợp đồng buôn bán. Gã sẽ xây ngay một biệt thự gần thác Pren, sẽ trồng trước nhà vài héc-ta hoa các loại. Chà, sau một chuyến công cán, gã sẽ ngả người trên bộ sa-lông kê giữa vườn, rít một hơi xì-gà La Habana và thả mắt trong những sắc màu rực rỡ. Thú vị biết chừng nào... Những chiếc cặp da dày cộm kia, hiện đang nằm nguyên trong két sắt đâu phải là những hợp đồng lời lãi. Sau chuyến công du Ha-oai, gã về đây với một kế hoạch tối mật. Uylam thở dài. Thôi, biết làm sao được. Quân cộng sản ngày một lần tới. Quân đội viễn chinh Hoa kỳ đã dính líu tới trên bốn mươi vạn mà vẫn không xoay chuyển được tình hình, vẫn che đầu hở đuôi. Lúc này buôn cũng lố.

Một hồi chuông ngân vang. Không quay lại, Uylam nói cộc lốc:

- Mời vào! - Giọng nói trầm và nhẹ, lành lạnh như có chất thép.

Cửa mở. Một viên đại úy người Việt bước nhanh vào, rập gót giầy, giơ tay chào:

- Thưa ngài trung tá, có điện khẩn của trung tâm, đánh từ Sài Gòn.

Uyliam như vẫn mãi mê ngắm hoa. Gã đưa mấy ngón tay dài và trắng như bàn tay học trò, vuốt nhẹ cánh hồng nhung vàng phơn phớt tơ. Một lát sau, gã từ từ quay lại, neho mắt nhìn viên đại úy từ nãy tới giờ vẫn đứng nghiêm như một khúc gỗ. Gã nói bằng một thứ tiếng Việt rất sõi:

- Thứ nhất, tôi không phải là trung tá. Tôi là Uyliam, chủ công ty thép Rôbớc Uyliam và con trai. Lần cuối cùng tôi nhắc anh điều đó. Thứ hai, để điện trên bàn. Đã vào sổ rồi chứ?

- Thưa trung... À, xin ngài tha lỗi, thưa ngài, bà thư ký đã...

- Thôi đủ rồi. Uyliam đột ngột ngắt lời.

Gã cúi kính sai những bước dài trong căn phòng, đi đi lại lại. Đứng chờ một lúc không thấy Uyliam ra lệnh gì, viên đại úy ấ ấ ứng rồi hỏi nhỏ nhỏ:

- Dạ, thưa ngài... còn gì...

Lúc ấy, Uyliam mới nhớ ra gã kia còn ở trong phòng. Không hiểu vì lý do gì, Uyliam nhếch mép:

- Anh còn đứng đây làm gì hả?

Viên đại úy vội rập gót, quay lưng bước nhanh ra cửa. Nhìn trước nhìn sau không thấy gì, hấn rút khăn mùi xoa lau vội mồ hôi túa đầm đìa trên cái trán thấp lè tè. Hấn biết, một khi Uyliam đã nói với giọng như vậy, nghĩa là gã đang bực mình. Thành - tên viên đại úy - không còn lạ gì tính khí gã trung tá đóng vai nhà tư bản này. Hơn một năm nhận nhiệm vụ tháp tùng kiêm bảo vệ trung tá tình báo Hoa Kỳ Giêm Uyliam, Thành thừa hiểu phong cách của những đồng minh đàn anh, song hấn vẫn cho Uyliam là một người Mỹ lịch sự và thân thiện. Ngoại trừ những khi ngài có công việc đi Ha-oai hay đâu đó, còn thì bình thường, Thành là người tin cậy,

được lui tới chăm sóc bảo vệ gã. Chưa bao giờ Uyliam lại cau giận vừa lạnh lùng vừa lố mãng như vậy.

Đại úy Thành sẽ còn hú vía hơn nếu biết rằng chỉ chậm chân chút nữa, gã sẽ là nạn nhân của cơn thịnh nộ đang hoành hành trong cái phòng ấy.

Sau khi liếc qua bức điện, Uyliam quay mặt đi rồi đột ngột vỗ lấy tờ giấy trắng mỏng manh, nhìn như muốn nuốt sống nó. Gã ôm chặt hai bên thái dương như cố quên đi điều khủng khiếp vừa nhận được, nhưng những dòng chữ như những chiếc gai nhọn chọc vào mắt hẳn "Rồng lửa đổ xuống chỗ trống. Bị thiệt hại nặng. Kiểm tra khẩn cấp nội bộ. Đưa Viôlét về trung tâm ngay - Hây-Gơ"

Chợt Uyliam đứng bật dậy, rút súng, trợn mắt nhìn từng đồ vật trong phòng. Chiếc tủ sắt có bộ phận bảo hiểm báo động chế tạo tại Caliphocnia kia có vẻ thảm hại làm sao. Bất cứ một tên Việt cộng nào cũng có thể luồn tay vào đó như luồn tay vào đầu gã lấy đi những điều tuyệt mật. Cái máy điều hòa không khí kia, liệu có gắn máy ghi âm? Tấm bản đồ to tướng choán gần hết bức tường kia, liệu đã có kẻ nào biết cách sử dụng nó? Và cả bức ảnh bố mẹ gã đang cúi xuống nhìn gã cười âu yếm kia nữa, biết đâu... Tay lăm lăm khẩu côn, Uyliam gườm gườm nhìn bốn chung quanh. Không, không thể tin được. Kế hoạch Rồng lửa tuyệt mật là thế, chỉ có Hâygơ, Sácli, gã và một vài tướng lĩnh chóp bu trong Bộ Tổng tham mưu quân lực Việt Nam cộng hòa được biết, tại Sao Việt cộng lại biết mà tránh? Gã không lạ gì kết quả của một chiến dịch, một khi đối phương đã nắm trước mọi bí mật trong tay. Kệ nó, kệ thằng tướng Hâygơ loại "cây cuốc" dơ đầu ra mà chịu. Gã không quan tâm đến điều đó. Cái chính là, chắc chắn trong nội bộ có quân cộng sản. Đây chính là mối lo nghĩ của Uyliam, kẻ thù dấu mặt ấy, biết đâu chẳng cắt ngang cuộc đời đầy hứa hẹn của gã bằng một thủ đoạn nào đó. Thiếu tướng Sơn Hồng, chuẩn tướng Đan, chuẩn tướng Vinh, đại tá Hưu... gã nhắm nhanh mấy cái tên nhưng rồi lại gạt đi ngay. Không, không thể là số này. Vậy thì kẻ nào. Kẻ nào đã tiết lộ bí mật?

Có tiếng gõ cửa bên ngoài, Uyliam quăng khẩu súng lên mặt bàn dẫn giọng nói:

- Cứ vào.

Khi quay lại, thấy một cô gái Việt dáng thon thả, đẹp như người trong họa báo bước ra, giọng Uyliam dịu xuống:

-Ồ Hoài Phương,, cô vẫn chưa nghỉ kia à?

- Thưa ngài, tôi chờ gặp ngài vì một công việc cần thiết. Hoài Phương vừa nói vừa bước nhanh lại bên bàn. Nụ cười trên khuôn mặt cô như chiếu sáng căn phòng. Uyliam đơn đả mời cô ngồi:

-Ồ, đại úy Hoài Phương... cô thật là một tấm gương sáng về tinh thần hăng say vì công ích chung. Nếu ở miền Nam này viên chức nào cũng được như cô thì người Mỹ chúng tôi...

- Thưa ngài, tôi muốn được thưa với ngài về công việc của cá nhân tôi.

Hoài Phương dịu dàng ngắt lời Uyliam. Đôi lông mày kẻ nhỏ nhưng rất đậm nổi bật trên làn da trắng hồng được phủ một lớp phấn mỏng khẽ nhú lại như để tăng thêm phần nghiêm chỉnh cho lời nói:

- Tôi muốn thưa với ngài cho tôi được chuyển về làm một công việc gì đó gần với chiến trường hơn. Tôi còn trẻ, cần phải làm việc nhiều hơn để phụng sự cho đất nước tôi.

“Ồ ồ ồ ồ” Uyliam ngạc nhiên kêu lên, hai cánh tay dài ngoẵng dơ lên trời như thán phục. Hoài Phương thản nhiên nói tiếp với nụ cười mê hoặc lòng người của cô:

- Đà Lạt chỉ thần tiên đối với những người muốn nghỉ ngơi, họ cần sự yên tĩnh để trốn tránh cuộc đời, nhưng còn tôi...

Uyliam khẽ vỗ hai bàn tay vào nhau:

- Thật là tuyệt diệu: Rất tiếc là tôi không kịp mở máy ghi âm. Tuy nhiên tôi vẫn phải nói thật là yêu cầu của cô hơi đột ngột. Xin cô vui lòng cho tôi được suy nghĩ thêm.

- Tôi mong rằng ngài sẽ chấp nhận yêu cầu của tôi cũng như từ trước đến nay ngài luôn giành cho tôi sự quan tâm đặc biệt. Xin cảm ơn ngài Uyliam.

Hoài Phương nói và đứng dậy, Uyliam niềm nở tiễn chân cô:

- Được thôi, cô cứ yên tâm ra về. Xin chúc cô mọi sự tốt lành.

Hoài Phương đi rồi Uyliam còn đứng bên cửa suy nghĩ với nụ cười trên môi. Chợt hắt khế lắc đầu rồi bước nhanh đến bên bàn, cầm ống điện thoại. Lúc này giọng nói của hắt lại trầm và nhẹ lạnh lùng như có chất thép:

- A lô! Đại úy Thành hả? Anh chuẩn bị xe cho tôi... cái gì? Thôi, không cần. Hai người là đủ. Gọi điện cho phi trường và quân cảnh.

Đặt điện thoại xuống Uyliam lại kéo rèm che cửa sổ và khóa trái cửa ra vào. Gã đến gần tấm bản đồ Đông Dương trải rộng trên tường. Sau khi ngắm nghía cẩn thận như một khách hàng lựa chọn vật định mua, gã lấy cây gậy dựng cạnh đấy ấn vào ngôi sao đen chỉ Sài Gòn. Tấm bản đồ tự động tách làm đôi, mở ra một ngăn tủ bí mật, chìm trong tường. Uyliam xoay đi xoay lại nắm đấm mấy vòng gì đó, rồi rút ra chiếc ngăn kéo có dính con diều hâu trên quả địa cầu. Tầm ngẩn, gã lấy tấm phiếu đề trên góc trái dòng chữ số USV-N4513, nhìn kỹ. Bên cạnh tấm ảnh cô gái, mấy dòng chữ ghi rõ: "Đại úy thiên nga phòng 2 - Tên Lê Hoài Phương tức Giên Rixta - tốt nghiệp trung tâm an ninh Đài Bắc 1958 - trung tâm tình báo phương Đông Caliphocnia 1963 - thụ huấn 6 tháng tại biệt khu Ha-oai. Tính ít nói thông minh, sắc sảo, kiên quyết, hơi bướng bỉnh, kiêu kỳ, khả năng: nhận diện. Chú ý: quan hệ. Đã thử thách. Quê: Thanh Trì, Hà Nội. Ông: tri phủ Lê Hoài Trung. Bõ: đại tá chánh văn phòng

B.T.T.M quân đội liên hiệp Pháp Lê Hoài Nam. Bị cộng sản xử tử năm 1953 tại nhà riêng.”

Uyliam rút tiếp ngăn kéo phía trên dính nổi hình quả đấm thép, tìm tấm phiếu kí hiệu US - AVN 1851. Tấm ảnh một viên sĩ quan trẻ lung lay trên góc phiếu như muốn rơi. Gã lấy cả hai tấm phiếu ra sắp các ngăn kéo lại, vặn theo chiều ngược mũi tên ba vòng, ấn tụt vào, rồi xoay lại một vòng. Kiểm tra lại hệ thống báo động và bộ phận tự hủy đầu đó xong xuôi, gã lui ra, lấy đầu gậy ấn mạnh vào đầu đỉnh trên cao phía trái. Hai nửa tấm bản đồ từ từ liền lại, không còn một dấu vết gì ngoài đường vĩ tuyến 17 như in đậm hơn mọi đường vĩ tuyến khác.

Uyliam trở lại bàn, ngồi phịch xuống chiếc ghế bành bọc da. Đưa hai tấm phiếu vào gáy cuốn “Chiến lược ngoại giao ngày nay” của H. Kít xinh-giơ, giáo sư tiến sĩ trường đại học Havót, gã trầm ngâm ngắm hai khuôn mặt... phải, đến lúc cho thiên nga vỗ cánh rồi.

Vì thời tiết xấu, chiếc Boeing 707 hạ cánh xuống phi trường Tân Sơn Nhất chậm nửa giờ. Uyliam sửa lại chiếc ca-ra-vát màu đỏ tươi, ôm cặp bước xuống sau cùng. Vừa ra tới cửa, gã trông thấy chiếc Phi-át từ ga hành khách bon tới, nhẹ nhàng dừng lại bên chân cầu thang máy bay. Sác-li, trợ lý đặc biệt của Hâygơ vươn tay mở cửa xe cho Uyliam. Vừa ngắm bộ com-lê màu vàng may đo tại Pari rất khít người của Uyliam, Sác-li vừa rú ga nhẹ, nói nhỏ:

- Tuyệt, rất đúng mốt. Tôi đợi anh đã hai tiếng rồi. Hây gơ nói phải đón, còn Viôlét đâu?

Uyliam vỗ nhẹ vào chiếc cặp căng phồng. Gã nới cổ áo, thăm tiếc nuối tiết trời cao nguyên. Nhìn sang chiếc áo cộc tay bằng lụa tơ tằm màu bơ, gã nhủ thầm: “nó sang sau mình mà khôn gồm”

Ra khỏi cổng phi trường, Sác-li tăng tốc độ cho xe lao

nhanh. Vẫn nhìn sang bên đường, Uyliam hỏi:

- Có gì mới không?

- Hâyơ đang cáu. Vụ Rồng lửa mà.

- Bây giờ đi đâu ?

- Về trung tâm. Mọi người đang chờ anh. Gấp lắm rồi Intopraido cùng hầu hết hạm đội 7 đã tăng cường về đây. Toàn bộ binh đoàn đặc nhiệm đã báo động cấp một.

Xe đang lao nhanh, đột nhiên Sác-li nhả ga cắt ly hợp nhấn mạnh bàn phanh. Hai người bị dúi mạnh về phía trước. Tiếng máy rồ lên. Uyliam vừa định hỏi điều gì đang xảy ra thì ngay lúc đó, bốn mũi súng AR.15 đen ngòm đã chĩa thẳng vào xe. Năm viên quân cảnh chặn đường. Không tắt máy, Sác-li hất hàm:

- Các anh cần gì?

- Đề nghị hai người cho coi giấy. Viên thiếu úy trẻ măng, quân phục là thẳng nếp, mép còn nguyên hàng ria tơ nói nhẹ nhàng nhưng dứt khoát.

- Các anh mù hay sao mà không thấy biển số xe? Đây là xe của tòa đại sứ Hoa kỳ.

- Đề nghị hai ngài cho coi giấy ! - Viên thiếu úy vẫn dứt khoát, mắt gườm gườm.

Sác-li cáu thật sự. Hai tai gã ửng đỏ, máu chảy giần giật. Tay phải vẫn để nguyên trên vô-lăng, tay trái gã mở cốp xe, đồng thời kín đáo dùng ngón tay cái ấn nút máy phô-ni. Gần như cùng lúc viên thiếu úy đỡ lấy tấm các trong tay Sác-li, cái loa đen gắn chặt vào thành xe vang lên một giọng rè rè như người ngạt mũi.

- Đại bàng đây! Đại bàng đây!

- Trung tá Sác-li đây. Các ông làm gì mà rải lính đầy đường vậy? Lính tráng của các ông toàn giỏi chặn đường Sài gòn thôi.

- A, xin chào ngài trung tá, Lính của tôi chặn xe ngài hẳn? Cảm phiền chút nhen. Mấy bữa rày, cộng sản làm tàng quá trời, chặn không thấu. Chắc tụi nó nghe Rõng lửa của các ngài...

Sác-li cau mặt tắt phô-ni, cắt ngang giọng anh chị cỡ bự của Đại bàng. Hẳn không lạ gì gã kia. Giọng lười mĩa mai, phân trần mà ngạo mạn. chia buồn nhưng nghe như cười cợt ấy nhiều phen làm cho Sác-li tức điên người.

Ngồi bên cạnh, Uyliam bắt đầu sốt ruột. Nhất là nhìn mấy họng súng đen ngòm cứ chĩa thẳng vào xe, vào mắt gã. Uyliam bỗng dưng thấy lạnh xương sống. Nghe nói dạo này ở Sài gòn, Việt cộng cải trang dữ lắm. Biết đâu...

Quay sang nhìn Sac-li bực tức mà phải cắn răng chịu, gã vừa tức vừa buồn cười cho người bạn tù thuở thiếu thời. Ấy, cái thằng này vẫn thế. Thích quát nạt người ta, nhưng khi gặp đối thủ mạnh hơn thì co vùi lại. Có thể mấy tên quân cảnh kia chỉ cần hét thêm vài câu nữa. Sác-li vãi đá ra quần mà quỳ xuống lạy cũng nên. Uyliam thích thú với suy nghĩ của mình, và để tự ban thưởng cho cái vốn quý báu chưa bao giờ mất đi trong người, kể cả những khi nguy cấp nhất, gã khẽch mép cười một mình, và cho phép rời mắt khỏi mấy họng thép đen ngòm kia. Chợt gã cảm thấy có một tia mắt nào đang nhìn gã như soi mói, như dò hỏi, như chờ đợi một điều gì đó ở gã. Linh tính nhạy bén của một con cáo đã thăm mách bảo như vậy. Gã ngẩng lên, nhìn kỹ. Vẫn chỉ có năm người lính không mấy thiện cảm đang vây quanh xe. Chẳng lẽ đó lại là cái nhìn của bốn khẩu súng dài và một khẩu súng ngắn? Chếch phía trước mặt là chiếc Jeep quân cảnh. Xung quanh, đường vắng teo. Mấy ngôi lầu bốn tầng cửa đóng im ỉm, nặng nề... Xa xa, bóng hai chiếc xe tăng đen trũi, nòng pháo hạ ngang mặt đường như chờ đợi. Lẽ nào cảm giác sai. Đúng là có một người thứ sáu nào đó đang quan sát gã.

Quan sát gã, chính gã chứ không phải Sác-li, và điều đáng sợ hơn, hình như con người bí mật đó quan sát chiếc cặp đen gã đang ôm khư khư trong lòng. Gã giật mình, ôm chặt lấy chiếc cặp chứa đựng cả số phận cuộc đời gã.

Viên thiếu úy đã trả lại tấm các và sự vụ lệnh. Bốn người lính đứng dạt ra bên cạnh, ưỡn thẳng lưng, nòng súng chĩa xuống đất. Sác-li lẩm bẩm, sang số, rú ga. Chiếc xe lao vút đi. Ngang chiếc xe Jeep, Uyliam thấy một viên thượng sĩ đứng tuổi gục đầu vào vô lăng, chỉ để lộ mái tóc đã ngả màu và nước da hần hơi ngăm ngăm. Chợt Uyliam kêu thành tiếng: đúng rồi. Ánh mắt lúc này, chắc chắn là của viên thượng sĩ lái xe chứ không phải của ai khác. Hắn đã quan sát gã qua gương chiếu hậu ở thành xe. Hắn là ai? Liệu có liên quan gì đến Uyliam không? Mọi việc tự nó trở nên rối rắm đáng ngờ. Tiếc rằng chưa trông thấy mặt tên thượng sĩ.

Vỗ vai Sácli, Uyliam nói nhẹ:

- Quay xe lại.

Đang cẩu vì bị chặn giữa đường, Sácli ngơ ngác không hiểu:

- Quay lại đâu? Sao quay lại?

- Anh cứ cho xe quay lại. Chỗ vừa rồi.

Hầu như không giảm ga. Sácli quặt mạnh tay lái. Chiếc xe cua gấp lượn sát vỉa hè. Cả người Uyliam nhào mạnh ra cửa. Sácli cười hô hố khi thấy hai thanh niên đi một chiếc honda phải phanh tránh đột ngột bật tung lên hè. Uyliam khẽ nhếch mép. Hơn hai mươi năm trong nghề tình báo, chưa bao giờ gã đau đầu như khi đặt chân tới xứ sở rực rỡ ánh mặt trời này. Cả thiên nhiên, cả các cô gái đều đẹp một cách duyên dáng lạ thường càng ngăm càng lộng lẫy. Nhưng phải chăng người Đức nói đúng: "hoa hồng càng đẹp càng nhiều gai". Mà gã chỉ thích những bông hoa đẹp...

Hai người lao tới nơi thì toán quân cảnh đã biến mất cùng chiếc xe Jeep, chỉ để lại vệt hằn của chiếc lốp in trên cát lẩn

đá dăm. Uyliam dấm mạnh vào đùi. Sự việc này càng làm gã ngờ rằng câu chuyện chặn xe xét giấy tờ và ánh mắt viên thượng sĩ giấu mặt kia liên quan đến gã. Chậm mất rồi. Nếu đó là con mồi, thì hẳn phải là con mồi bự. Nhưng nếu không phải thì sao? Uyliam mở cửa xe, bước xuống. Gã vừa vươn vai, vừa chậm rãi bước đến bên chiếc xe Jeep đỗ lúc này. Một đầu mẫu thuốc lá. Không hiểu sao gã lại chú ý đến nó. Gã nhặt lên, tung nhẹ trên bàn tay trắng trẻo, thon dài. Mẫu thuốc khá dài, đủ để Uyliam đọc rõ mác thuốc : Craven "A". Bước vài bước, gã lại trông thấy một mẫu nữa. Một mẫu nữa. Rồi lại một mẫu nữa. Đôi mắt Uyliam chột sáng lên. Gã nhặt lấy tất cả, xếp đều trong lòng bàn tay. Năm cái đều trần trợn. Như vậy là một người hút. Lúc này gã có để ý viên thiếu úy. Hình như tên này không hút thuốc, vì những ngón tay không một chút xám vàng. Bốn tên lính kia hẳn là không rồi. Lính tráng làm sao đủ "đôn" để hút loại thượng hảo hạng này. Vậy thì chỉ có người thứ sáu: tên thượng sĩ lái xe. Có phải chiếc xe Jeep đỗ ở đây cốt để đợi gã? Nếu không thế thì sao chỉ vài phút sau gã quay lại, "nó" đã biến mất? Và nếu đợi gã, hẳn tên thượng sĩ lái xe đã sốt ruột lắm bởi vì trong thời gian ngắn (nhất định là ngắn thôi), hẳn đã hút tới năm điếu. Mà điếu nào cũng vút giữa chừng... Tung nhẹ mấy đầu mẫu thuốc trên tay, gã cay đắng thừa nhận đã bỏ lỡ một cơ hội hiếm có. Nhất định là liên quan đến gã. Phải chăng bóng dáng của tên địch thủ vô hình đang gờm dưới cái lon thượng sĩ lái xe? Dù sao thì cũng chậm rồi, gã quay lại.

Từ này tới giờ vẫn cho xe chậm chậm đi theo Uyliam, lúc này Sác-li dừng lại, vươn người mở cửa xe, hỏi nhỏ:

- Có chuyện gì vậy? Anh cầm cái gì trong tay đấy?
- Anh có nhớ số chiếc xe lúc này không?
- Không. Mà sao ?
- Không. Không có gì cả. Thôi đi đi. Muộn rồi - Uyliam nói gọn lỏn. Gã chán ngán. Đầu óc gã quay cuồng với những suy đoán, những dự tính. Không! Uyliam này chưa biết đến chữ

thua. Quả đất tròn, thế nào cũng còn có dịp thử sức.

Biết tính Uyliam. Sácli lẳng lẳng dẫn ga. Chiếc xe lao nhanh, để lại một chút khói xanh vương nhẹ trên mặt đường chỗ chạm trán.

Chiếc xe như muốn lao thẳng vào một biệt thự sang trọng mà kín đáo. Đó là một tòa nhà đồ sộ: Trung tâm giao dịch thương mại Hoa kỳ. Cũng như tất cả các tấm biển khác, tấm biển mạ vàng gắn trước ngôi nhà chỉ là một cái vỏ ngụy trang sơ sài. Trước cổng, hai tên lính thủy đánh bộ Mỹ đội mũ sắt súng đạn nai nịt đầy người, giầy da bó chặt lấy quần. Như những con hổ ngủ, chúng đứng lẳng, phớt lờ mọi hoạt động náo nhiệt của xe nhà binh, xe gắn máy, phớt lờ cả những chiếc xe du lịch đủ các kiểu Tây Đức, Anh, Pháp, Nhật ra vào tòa nhà. Đã quá quen với cảnh ấy, người Sài Gòn không ai chú ý đến sự hoạt động đột nhiên tấp nập khác thường trong tòa nhà sang trọng và bệ vệ như một tòa lâu đài hiện đại này. Dân chúng đã tập thói quen bất đắc dĩ: ai biết người ấy, nhìn ngang ngó ngửa, sức mảy mà chịu dăm cây dùi cui Tây Đức hoặc vài loạt AR. 15 cho thẫu.

Tình hình căng lắm rồi, Uyliam nhận ra điều đó khi thấy chỗ đứng của hai người lính đã thay bằng hai ụ súng sơn trắng xanh vẫn vẹn, thò ra tám lỗ châu mai đen kịt một màu chết chóc. Sácli đạp nhẹ phanh sát cổng sắt, bấm hai hồi còi ngắn, một hồi nữa, rồi hai hồi và lại một hồi còi ngắn. Hai cánh cổng sắt tự động mở ra, khép lại ngay sau khi đuôi chiếc xe lọt hẳn vào trong.

Sácli chưa kịp quay xe về ga-ra bên trái tòa nhà đã thấy viên bí thư thứ nhất của Hâygơ hấp tấp bước ra, vừa đi vừa nói:

- Xin chào. Lưu ý hai ngài, bây giờ là 17 giờ 05. Hai ngài về muộn 45 phút theo dự tính. Ngài Hâygơ mời các ngài lên thẳng phòng họp.

Gã nói liền thoảng, đồng thời đưa tay ra đỡ chiếc cặp da

Uyliam đang ôm khư khư.

- Cảm ơn. Xin lỗi, tôi cảm được.

Uyliam nói lịch sự và cương quyết gạt viên bí thư thứ nhất sang một bên, sửa lại cổ áo. Hai người ưỡn thẳng ngực bước lên thềm nhà mặc cho viên bí thư ngơ ngác bên chiếc Phi-át vẫn còn nổ máy nhè nhẹ.

- Tụi này muốn mình làm tài xế chắc? – Rồi gã tặc lưỡi, so so cái cổ tròn lẳn - Thôi đành. Qua mặt mấy thằng sĩ quan CIA này, chỉ có đại.

Gã lăm bằm chui vào xe, đánh về phía ga-ra.

Phòng họp là một gian rộng nằm trên tầng thứ năm của tòa nhà. Quanh chiếc bàn hình bầu dục lát đá hoa cương viền gỗ mun đen bóng, có mười chiếc ghế mặt đá vuông, chạm chìm cảnh sinh hoạt của vua chúa phong kiến. Trên tường, chính giữa phòng treo tấm ảnh của Lin-đơn Giôn -xơn và dòng chữ mạ vàng nổi bật phía dưới: Chân lý thuộc về kẻ mạnh. Bên trái là tấm bản đồ thế giới, bên phải là tấm bản đồ Đông dương. Cả hai đều lắp kính chống đạn xuyên.

Trong phòng, ba viên tướng người Việt đã ngồi chờ sẵn. Sơn Hồng thiếu tướng cục trưởng tác chiến Bộ tổng tham mưu quân lực Việt Nam cộng hòa ngả hẳn người ra phía sau, nét mặt căng thẳng. Gã biết rằng cuộc họp này không báo trước điều gì vui, một khi ngài Hâyơ trong cú điện triệu tập đã nhắc tới Rồng lửa. Hai viên chuẩn tướng ngồi bên cạnh đang ghé đầu vào nhau, thì thào một điều gì đó. Đó là Quang Đán, cục trưởng tình báo và Huỳnh Vĩnh, tư lệnh cảnh sát. Hai viên tướng này thực ra đang đổ lỗi cho nhau và đoán già đoán non về thái độ của Hâyơ. Tuy bộ dạng bên ngoài khác nhau, song mỗi khi có tiếng động ở cửa lớn, cả ba lại ngồi thẳng lưng, bất giác cũng đưa tay sửa lại ve áo, quân hàm. Không thấy gì, chúng lại trở lại tư thế cũ, chửi thầm thái độ nịnh bợ của các chiến hữu ngồi kề. Đến khi Hâyơ, Uyliam và Sacli bước vào thì Hồng đã ngủ gà ngủ gật, còn Đán và

Vĩnh đang trợn mắt gân cổ cãi nhau.

Giật mình, cả ba tên cùng đột ngột chồm dậy như một cái máy, sáu chiếc giày rập vào nhau nghe đánh cộp. Ngay khi đó, một tiếng cạch thứ hai vang lên. Thì ra Sơn Hồng vì vội vàng đã để rơi chiếc can bịt bạc, kỉ niệm của lần thụ huấn tại Niu Yoóc.

- Ấy, các ngài cứ tự nhiên. Người Mỹ chúng tôi vốn rất coi trọng các chiến hữu đồng minh. Mời các ngài.

Hâygơ vừa đi vào vừa chỉ tay xuống ghế. Uyliam và Sacli lồm lỉ bước theo. Đợi cả ba người vừa đến đã ngồi vào chỗ, mấy viên tướng Sài gòn mới ngồi xuống. Đưa mắt nhìn lướt qua mặt mấy viên tướng nguy quyền, Hâygơ bắt đầu nói:

- Như vậy là Rồng lửa đã thất bại. Vì sao Việt cộng lại tránh được đòn? Vì sao các phi đội UH.1 của Hoa kỳ trong thương nhiều như vậy? Vì sao bom và lửa lại trút vào chỗ trống? Vì sao? Vì sao? Giọng Hâygơ rít lên vì không giữ nổi bình tĩnh. Trông hăn đứng dậy thật dễ sợ. Đôi mắt quắc lên, vằn đỏ những tia máu. Ngực áo hăn phanh ra, để lộ những túm lông đen sì, xoắn tít. Cả bộ ria cũng vểnh lên. Hăn nói nhanh bằng một thứ tiếng Việt lơ lớ, nhấn trọng âm theo lối phát âm tiếng Anh. Sơn Hồng cúi gằm mặt khẽ mân mê vạt áo. Có lẽ cái cổ quá nhỏ để chứa một bộ mặt phì phì những thịt và lời quát mắng như búa bổ của quan thầy nên Hâygơ càng nói, hăn càng cúi thấp hơn. Thịnh thoảng lại khẽ ngo ngoạ. Huỳnh Vĩnh nhìn chăm chăm vào chiếc cặp tám ngăn để trước mặt, chốc chốc lại hếch sang Quang Đán. Gã này đang ngẩng mặt nhìn Hâygơ, hay chính xác hơn. đang nhìn mồm Hâygơ. Nét mặt gã chỉ hơi nhăn nhăn khi thấy từ cái lỗ to đen như một cái loa với hai hàm răng khập khểnh, nước bọt phun ra quá nhiều so với những câu nói cục súc của một viên tiểu chủ bang Vóc-gi-ni-a, nơi gã đã có hân hạnh theo học tại học viện an ninh quốc gia.

Sau một hồi ngắc ngư, cái yết hầu Hâygơ dưỡn lên, rồi tụt xuống như vừa nuốt tuột cục giận ghen mãi nơi cổ vào

trong bụng. Gã hăng giọng kết thúc bài diễn văn "nảy lửa":

- Các ông phải hiểu rằng hàng tỉ đô-la, hàng vạn binh lính của chúng tôi đến đây không phải để chết thay cho các ông. Trong vài ngày nữa, các ông phải tìm ra thủ phạm của vụ này. Phải tìm bằng được trước khi kế hoạch mới bắt đầu. Nếu không, chúng tôi sẽ tìm và tìm ngay trong đầu các ông.

Rồi gã ngồi phịch xuống, vuốt vuốt cái cổ họng bị buộc làm việc quá nhiều so với thường ngày. Sau khi tu một hồi hết chai bia La-rue Sacli vừa mở đặt trên bàn, gã rút khăn tay, xì mũi ầm ỉ. Sơn Hồng vừa nhấp nhồm định đứng dậy thì Uyliam giơ tay nhẹ nhàng chặn lại. Hắn đứng lên, nở một nụ cười (dịu dàng đến nỗi Sơn Hồng lấy lại được nghị lực nâng cái đầu nặng chịch lên, còn Quang Đán thì rùng mình). Nhìn cả ba tên trong cặp mắt xanh hơi nheonheo, gã nói:

- Thưa các ngài, có lẽ tướng Hâyơ - gã nghiêng người về phía viên tướng Mỹ- vì tình hình chung nên đã hơi nặng lời. Mong các ngài thông cảm, vì Rừng lửa là nỗi lo của tất cả chúng ta, và chắc chắn là các ngài lo hơn. Uyliam dừng lại một lát, dường như để cho bốn người ngồi trước mặt hiểu hết ý tứ của câu nói. Rồi hắn tiếp:

- Các ngài thừa hiểu rằng, trong chúng ta ngồi đây, hẳn có kẻ phản bội. À, tôi xin lỗi. Ý tôi muốn nói là có kẻ, vô tình hoặc hữu ý tiếp tay cho tên phản bội. Muốn biết tên phản bội đó là ai, ta phải tìm xem kẻ tiếp tay là ai. Tôi không muốn nói nhiều. Chỉ xin nhấn mạnh với các ngài rằng, nếu như vụ này không đưa ra ánh sáng trong vài ba ngày tới, thì không những kế hoạch mới bị đe dọa, mà chính tính mạng của chúng ta cũng cùng chung số phận ấy. Chắc chắn quốc hội Mỹ sẽ xem lại số viện trợ đã quá nhiều cho các ngài. Khi đó, tổng thống Giôn-xơn không còn cách nào khác phải tìm những người làm được việc hơn.

Uyliam nheo mắt, hơi nhún vai như muốn nói biết làm thế nào khác được. Hắn đổi giọng:

- Bây giờ đi vào cụ thể vấn đề. Hẳn các ngài cũng đã biết kế hoạch Viô lét, mật danh cuộc hành quân Gianxơn Xiti (cả bọn tướng Sài gòn ngơ ngác). Trước khi trao đổi, chỉ lưu ý các ngài một điều, mỗi vấn đề trong đó được vạch ra cách ta một đại dương, là kết quả của những bộ óc tài giỏi nhất trong lầu Năm góc. Vì vậy, các ngài phải lấy tính mạng của mình ra để đảm bảo cho sự toàn vẹn của nó. Còn bây giờ, ngài Sơn Hồng sẽ làm việc cụ thể với ông Hâygơ. Còn hai ngài – Uyliam quay về phía Quang Đán và Huỳnh Vĩnh – hai ngài sẽ đưa toàn bộ danh sách các nhân viên dưới quyền cho tôi. Chúng tôi sẽ giúp các ngài tìm ra sự thật. Các ngài nhớ rằng: phải đưa chính xác và đầy đủ. Có lẽ các ngài đã hiểu ý tôi? Chúc cho tình hữu hảo Việt – Mỹ!

Uyliam nâng cốc. Cả bọn đứng dậy. Hâygơ quay sang chạm cốc với Uyliam, mạnh đến nỗi ly rượu của tên trùm CIA sóng sánh, chỉ trực trào ra ngoài. Rồi mặc cho ba cái li của bọn tướng ngụy cùng lao tới, Hâygơ ngửa cổ, nốc một hơi. Đặt mạnh li xuống bàn, hẳn lằm bằm:

- Bọn "guk"^[1] ăn hại

Đột ngột, hệ thống loa gắn kín trong tường ở một nơi nào đó vang lên tiếng nói:

- Xin phép được vào báo cáo.

Hâygơ chột cười, nhìn cả bọn, rồi nói to:

- Mời vào.

Một người Mỹ trẻ tuổi, cao dong dỏng, đeo kính trắng mở nhanh cửa, bước vào. Chột trông thấy đông người, người Mỹ đó định thụt lại. Hâygơ cười khuyến khích, vẫy tay:

- Vào trong này, Chiến hữu cả mà - Quay lại gõ gõ mấy đầu ngón tay xuống bàn, nói với cả bọn về đặc chí. Đây là sĩ quan phản gián. Chắc chắn anh ta sẽ mang đến nhiều tin thú vị... Ô, anh bạn, nói đi xem nào? Anh mang đến cho chúng tôi một tin vui gì đấy?

- Thưa ngài, ả gián điệp chúng ta bắt được hôm qua, nay đã xác định được tên là Hoàng Lan, một giao thông viên của cộng sản. A.7 đã nhận ra nó.

Nghe đến hai tên Hoàng Lan, trừ Sơn Hồng vẫn đang tu nốt chai bia thứ tư, còn hai viên tướng ngục kia đều tròn mắt, dỏng tai nghe. Đó là cái tên quen thuộc mà cơ sở nằm vùng trong cứ của Việt cộng đã báo ra từ lâu, nhưng cho đến nay, cả bộ tư lệnh cảnh sát và phủ đặc ủy trung ương (cục tình báo) vẫn chưa nắm được dấu vết.

Thấy tên nhân viên phản gián ngừng lại không nói nữa, Hâygơ giục:

- Thế nào? Nói tiếp đi chứ?

- Thưa ngài, chỉ có thể thôi ạ. Cho đến giờ phút này, sau những trận đòn liên tục, ả vẫn không khai. Tôi trực tiếp theo dõi, thấy ả nói mê, tôi nghĩ đó là mật hiệu liên lạc của bọn chúng. Nhưng có thể tôi lầm, vì đã là con gái, thì ả nào chẳng thích hoa.

- Cứ loanh quanh mãi. Nói ngay đi, ả nói mê những gì?

- Thưa ngài, ả chỉ nói mỗi một từ: Viôlét.

Cả bốn tên Mỹ cùng giật nảy mình như điện giật.

CHƯƠNG HAI: CHÚ BÉ

Đó là một cái hẻm bình thường như trăm ngàn cái hẻm khác của đô thành Sài Gòn. Rời khỏi mặt đường nhựa láng bóng, phút đầu tiên con hẻm đón bạn bằng một cái rãnh tối, lũng bồng nước tranh chỗ với giấy loại, vỏ đồ hộp, thùng sắt tây hỏng và trăm thứ nổi lều bều. Nếu bạn đi xe gắn máy chưa quen lái, quen đường, con hẻm sẽ kỉ niệm bằng một mảng da đầu gối bị trầy, một vết sẹo nhỏ cùi tay, trên mặt... Lui vào trong là những chiếc xe lam đồ im lìm, lẫn giữa những góc, những chái nhà lụp xụp làm bằng tôn, bằng hòm viện trợ Mỹ. Cả hẻm này không có lấy một ngọn điện. Chỉ khi bạn bước thấp bước cao, thỉnh thoảng lại cúi ôm lấy móng chân bật máu, mới biết mình đang bước trên con đường lát sơ sài bằng đá học, đã bị tháo đi nhiều chỗ. Vào giữa căn hẻm, nếu đi ban ngày, bạn sẽ thấy một căn nhà nổi bật hơn cả, tuy bức tường trông ra hẻm làm bằng gỗ thông đã mốc thối, và cái khung cửa quá thấp đến nỗi khi bước vào, bạn phải coi chừng nếu không cúi lom khom thì nó sẽ chào bạn không lấy gì làm lịch sự... căn nhà nổi bật hơn mọi nhà trong hẻm, chính vì đó là một quán sách, quán Thăng Long với hai câu thơ viết bằng mực Tàu trên giấy hồng điều như đôi câu đối Tết "Từ thuở mang gươm đi mở nước. Ngàn năm thương nhớ đất Thăng Long". Tuy chỉ có ba giá sáu tầng, song sách được bày biện cẩn thận theo trình tự vấn đề: Khoa học tự nhiên xã hội, con người, thanh niên, phụ nữ, đạo đức, tiểu thuyết ái tình, chương, trinh thám... có cả.

Chủ quán là một người đàn ông đã ngót nghét năm mươi tuổi, mảnh khảnh, ít nói. Bà con trong hẻm thường gọi ông là ông Hai Bắc kỳ. Mấy cô cậu học trò thường ghé vào mua sách của ông thì gọi ông là bác Hai sách. Không mấy người rõ tên thật của ông, chỉ biết ông di cư vào đây năm năm tư, trước cũng là chủ quán sách ngoài Hà nội. Ông mang theo một đứa con trai, giờ khoảng mười, mười hai tuổi gì đó. Nó không có mẹ. Ông bảo nó thế và nó cũng đi nói lại với bạn bè như vậy. Trong chòm xóm nghèo bên sông Thị Nghè này, ai cũng khen ông lành lành, tốt bụng, tri thức... Riêng việc ông bắt thằng Hải, con ông, đi đánh giầy là không mấy ai

hiếu nổi. Anh Tài xích lô bên cạnh nhà nhiều lần sang thưa chuyện với ông Hai Bắc kỳ, xin cho thằng nhỏ đến trường. Nhưng khi nghe ông bảo: "Tôi cũng muốn vậy, ngặt nổi túng quá anh ạ", thì anh Tài ngời thừ người, hết nói. Anh sang vì thấy thằng nhỏ sáng dạ, lanh lẹn, không được học thì tiếc cho nó quá. Nhưng... anh cũng không thể gửi tiền cho nó được. Và lần nào cũng vậy, khi anh Tài ra về, ông Hai lại tiễn sang tận nhà, rồi vỗ vào vai anh cười lớn:

- Thôi, đâu có đó, chú Tài ạ. Không học ở trường thì học ở nhà. Không có tiền thì đi đánh giày kiếm tiền mua tập vở, cây viết.

Ai cũng bảo tiếng cười đó nghe to nhưng trầm, cười vui nhưng chịu không thấu.

Ngày nào cũng vậy, cứ đến lúc ông khệ nệ khiêng chõng cửa gỗ xếp ra ngoài, chuẩn bị đóng quán thì thằng Hải mới về. Nếu hôm nào có chuyện vui thì nó bỏ lô ba la từ đầu hẻm, nghe sượng bụng. Có hôm nó về, mặt ỉu xiu như bánh đa nhúng nước, cạy răng chẳng hăm hứ lấy một câu. Cứ thế cho đến lúc chui vào màn, nằm thu lu trong lòng bố nó, nó mới khóc tẩm tức kể cho bố nghe chuyện xảy ra ban ngày. Cái giọng Bắc non nớt thoảng pha chút tiếng trong này cứ nức lên, to hơn tiếng róc rách của con nước Thị Nghè vỗ mãi vào mấy cái cột nhà phía sau, làm mấy lần ông Hai phải xiết chặt đầu nó vào bộ ngực lép kẹp của mình... Nhưng dù vui hay buồn, ngày nào nó cũng về vào lúc xâm xâm tối, lúc chị Năm sinh tố loẹt quẹt đẩy chiếc xe chở đầy mía, trái cây ra đầu hẻm.

Không biết có phải đã thành quen vậy không mà chiều nay ông Hai cứ thấp thỏm đợi nó. Lúc lúc ông lại kẹp cây viết chì đánh dấu trang sách đọc dở, bước ra cửa ngóng. Quyển này ông ham đọc đến mức nhiều khi quên cả khách hàng, lúc này ông cũng thấy rời rạc, tẻ nhạt làm sao. Ông bồn chồn, hết ra ngõ trước lại quay sau. Dòng Thị Nghè đen như mực

trôi lơ đờ, bốc lên mùi khăng khảnh đến khó chịu. Ông nhớ lại mọi việc xảy ra hồi sớm, mới hồi sớm chớ có lâu la gì. Vậy mà nhịp điệu cuộc sống của ông, của thằng Hải đảo lộn hẳn. Không biết nó có việc gì không? Thời buổi này “cẩn tắc vô áy náy” nghe con. Cái đồng hồ treo tường cũ mèm của ông nội thằng Hải để lại đang ngân nga tiếng chuông báo bảy giờ. Tiếng chuông sao mà khó chịu, sao mà day dứt đến thế. Buổi sớm ấy...

Buổi sáng. Ông Hai đang ngồi đọc sách. Cái hẻm tăm tối và ẩm ướt chưa một lần được mặt trời ngó ngang đến. Bóng nắng chạy qua đôi chút buổi trưa không rọi vào trong các gian lều, chỉ đủ làm bốc lên làn hơi nước nặng mùi. Vì thế, ông Hai phải kẹp sát kính vào sống mũi, ngồi thập thò xé cửa cho đủ sáng. Bỗng có một giọng nói hách dịch, phần nào hơi cổ ý:

- Chu cha, tiệm này nhiều sách quá ta. Cái hẻm thối tha này cũng có người đọc sách sao?

Ông Hai ngẩng lên. Đó là giọng của một người lính không quân, dáng người to bè, mặt đen, kiếng mắt gọng đại bự đen xì, ngay cả bộ ria con kiến cũng màu ấy, trông thật dễ sợ. Người lính dậm dậm đôi ủng da vào bậc cửa bằng hai mảnh gỗ thông ghép, đi thẳng vào trong. Ông Hai đứng dậy đi theo, đôi vai so lại thủ thế. Có trời biết bọn đeo phù hiệu thêu cánh chim và lưỡi kiếm này hoành hợ những gì. Người lính vẫn chăm chú nhìn giá sách, hỏi trống không:

- Có “Mùa thu lá bay” của Quỳnh Dao không?

- Rất tiếc, thưa ông. Cuốn đó vừa hết.

- Vậy thơ Nguyên Sa?

- Cũng vậy, thưa ông - Ông Hai trả lời, hơi ngờ ngợ. Giọng nói quen quen, mà... mà lại đùng in mặt khấu. Ông đi vòng vào trong quầy, ngắm kĩ. Không, ông không quen người lính

dù này. Hay lộ rồi, bọn mật vụ cài trang... Người lính huýt gió vài đoạn trong bài "Tôi đưa em sang sông" rồi hỏi nhỏ:

- Vậy chớ "Cách mạng và đạo đức", ông cũng không có sao

Vừa nói người lính vừa xoay xoay mặt chiếc đồng hồ Mô-va-đô.

Ông Hai giật thót mình, không dám mừng. Trời, người của cấp trên đây rồi sao? Trông đợi mãi. Nhưng có phải người lính đó đã trông thấy cuốn sách của ông? Ông giả bộ xếp lại mấy gáy sách cho ngay ngắn, liếc nhìn mấy cuốn đang đọc dở. Không phải. Vậy là đúng rồi.

- Thưa ông, sách đó chỉ còn một cuốn. Bản quán không bán, nhưng có biểu.

- Cho coi trang cuối – Người lính nói, mắt nhìn quanh. Mấy cô nữ sinh thấy cảnh quát tháo đã lảng hết. Gian nhà vắng teo.

- Tôi để trong buồng. Mời ông - ông Hai bước tới cửa buồng, khẽ lui ra, nghiêng người:

Người lính bước vào, ông Hai bước theo liền, khép ngay cánh cửa đóng sài bằng gỗ thông. Người lính quay đi bỏ kiếng, tháo bộ ria (thì ra đó là bộ ria giả) rút trong túi ngực một chiếc khăn mùi xoa lau mặt. Anh ta quay lại, cười khe khẽ:

- Bác Hai không nhận ra tôi sao?

- Trời, thằng Tư - Ông Hai lao đến ôm chầm lấy người lính, rồi lui lại một bước nhìn kĩ. Đúng rồi, thằng Tư. Ông xúc động, hỏi dồn dập bằng một giọng run dấy:

- Mà còn sống sao? Mà ở đâu về? Sao mà biết tao ở đây?

- Chuyện dài lắm bác ạ. Tôi chỉ được phép ngồi với bác năm phút nữa thôi. - Người lính có tên là Tư nhìn đăm đăm ra sông, nói nhanh - Liên lạc bị bắt. Hòm thư chết có mật vụ

theo dõi. Trên yêu cầu bác bằng bất cứ giá nào cũng phải chuyển lệnh này cho người của ta. Và không được phép sơ suất một chút gì làm ảnh hưởng tới nhiệm vụ đó. Bác hiểu rồi chứ?

- Được! Ông Hai đáp gọn lỏn.

- Người đó là một viên trung tá đã sắp xỉ bốn mươi, ngồi trong vũ trường "Đêm màu hồng" từ bốn giờ đến năm giờ chiều, tay trái cầm bông viôlét. Nhưng tuyệt đối bác không được bước vào cửa. Ngày hẹn là hôm qua, nhưng liên lạc bị bắt... Thế nào người của ta chiều nay cũng đến, nhưng để phòng bọn an ninh bám đuôi. Chưa biết liên lạc có khai báo gì không?

- Được! Ông Hai gật gù, vẻ sốt ruột.

- Đây là cái cần đưa - Người lính bỏ mũ, cạy phía trong đường viền cong, lấy ra một cuộn giấy viền tròn, to gần bằng ruột chiếc bút bi Bic. Anh trao cho ông Hai, rồi dặn kĩ thêm - Bác phải đợi phía ngoài cho người của ta đi ra, lúc nào thuận tiện nhất thì đưa. Đưa thế nào thì tùy bác. Ám hiệu là...

- Được! Ông Hai chăm chú nghe, rồi cúi xuống moi hộp gỗ đựng đồ lễ đánh giầy của thằng Hải mở ra hút viên giấy vào phía trong.

- Chiều mai, bác đến tìm tôi chếch phía trái cửa hiệu P.X. đường Nguyễn Tri Phương, hồi năm giờ. Thế cháu Hải đâu?

Ông Hai chưa kịp trả lời thì đã nghe một tiếng trẻ con vui vẻ hét lên từ phía trên đầu:

- Cháu đây, chú Tư.

Một chú bé chừng mười hai tuổi nhưng người ốm nhách, nước da xanh mét, đôi mắt lạnh lợi lồm cồm bò từ trên xà nhà xuống.

Anh Tư nhìn ông Hai. Ông Hai im lặng, lắc đầu. Cả hai không ngờ câu chuyện đã lọt vào tai một người thứ ba, dù đó là thằng Hải, một cậu bé đánh giầy đã giết được hai tên Mỹ say rượu.

Vốn thông minh, chú bé hiểu ngay vì sao có sự im lặng đột ngột ấy. Chú nói nhỏ, vẻ thanh minh:

- Cháu không cố ý. Cháu đang xem con mèo trắng rình con chuột trên ấy. Hay lắm chứ. Cứ như mấy anh biệt động phục lính Mỹ ấy.

Anh Tư bật cười vì sự so sánh ngây thơ nhưng phần nào đúng đắn ấy. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong anh: tại sao không dùng thằng Hải cho bảo đảm? Đẳng nào thì nó cũng nghe rồi. Trong khi đó thằng Hải vẫn hết nhìn chú Tư lại nhìn cái hòm gỗ, gia tài đơn sơ nhưng vô cùng thân thiết của nó. Nó lại hỏi:

- Trời này chú bận bộ đồ đi trận thế kia mà không bức à? Chú giết được mấy thằng Mẽo rồi? Bao giờ cho cháu đi theo chú.

- Hải, sao cứ nói oang oang thế con? – Ông Hai nói nghiêm khắc nhưng vẫn đượm vẻ âu yếm.

- Hải này – Anh Tư tiếp lời ông Hai – Cháu ra ngoài kia ngó chừng cho chú nghe. Bữa nào rảnh chú cháu mình đi oánh một trận rồi thỏa sức tâm tình.

- Dạ, vâng – Nó đáp, tiếng Bắc bị pha trộn nghe vẫn rõ.

Còn lại hai người, anh Tư ghé sát tai ông Hai thì thầm. Không nghe thấy gì ngoài tiếng chít chít hoảng hốt của con chuột đang vùng vẫy trong móng sắc của con mèo trên xà...

Nếu không kể đến những chiếc xe nhà binh Mỹ thỉnh thoảng lại rú máy chạy điên cuồng trên các đường phố chở đầy bọn

em-pi, bọn quét chợ thì Sài gòn vẫn náo nhiệt bình thường. Không có vẻ gì là một thành phố đang ở trong tình trạng chiến tranh, mà chỉ mới đây thôi, một khách sạn chứa đầy sĩ quan Mỹ bị nổ tung và hơn chục chiếc máy bay bị đặc công cộng sản phá hủy ngay trong phi trường Tân Sơn Nhất. Các sơ-nách-ba, Lavolyba, nhà tắm hơi, khách sạn, vũ trường xếch xi, chợ giới... theo bước đội quân viễn chinh mọc lên như nấm. Có đôn (đô-la), đôn đỏ của lính cũng tạm, đôn xanh chánh hiệu càng tốt, miễn vớ túi cứ đầy căng thì muốn làm gì cũng được. Cả một xã hội náo nhiệt, quay cuồng xung quanh vòng quay và sức hút của đồng tiền ngoại quốc. Trên những con đường rộng bóng loáng nước sau trận mưa chiều rất thường ập đến ở xứ này, những Hon-đa, Su-du-ki, Hác-lây, Brigetston... chạy ngoằn ngoèo, chen lấn, chèn ép trước mũi những Ga-đi-ắc, Pơ-giô, Mác-xe-đét, Toyota. Người và xe, xe và người ồn ào chạy đua trong dòng thác sống gấp...

Trong vũ trường "Đêm màu hồng" lúc chiều tối này, các nữ chiêu đãi viên môi tô đỏ loét, váy ngắn cũn cỡn lượn đi lượn lại. Một viên trung tá ngồi lẩn trong góc phòng mờ mờ ánh đèn, trên mặt bàn đá trước mặt bày đầy những li cà phê dở dang. Bên cạnh, một chiếc ghế trống không được kéo lấp ló như chờ ai đó. Một cành violét nằm kín đáo gần mép bàn, bên cạnh chai ứt-xki chưa mở nút. Khói thuốc lá bay mù mịt. Hình như viên sĩ quan này đang đợi ai. Mặc dù lúc nào khói thuốc cũng phủ mờ trước mặt người ta có thể nhận ngay ra đó là một người cao lớn và khá điển trai. Với chiếc mũ kê-pi đội hơi lệch, hờ hững trên mái tóc uốn sóng to lượn, với bộ quần phục là thẳng li, có thể nói đó là mẫu người điển hình, thời thượng, người hùng trong sự lựa chọn của các cô gái Sài gòn...

Một ả chiêu đãi viên đến bên cạnh, ngồi lên thành ghế của viên sĩ quan. ả choàng tay qua vai anh ta, vuốt ve mấy bông mai bạc trên ve áo, hỏi giọng nũng nịu:

- Có lẽ ngài buồn?

- Phải!

- Xin ngài trung tá chớ phạt ý kéo em buồn. Hẳn ngài đang đợi...

- Mèo!

- Dạ, có em bên ngài đó.

Trước lời gợi ý quá sỗ sàng của cô ả, viên sĩ quan đành phải cười gượng gạo, rồi dúi vào tay ả một tờ xanh. ả mừng quýnh, cười tít mắt. Trước khi bỏ đi, ả còn "thanh-kiu" luôn miệng và từ cách đó mấy bàn, ả gửi với sang một cái hôn gió. Việc một nữ chiêu đãi viên vò tiền khách đàn ông là chuyện thường tình. Nhưng trong cử chỉ kiểu cách, hơi sỗ sàng đến giả tạo của cô ả có điều gì đó không bình thường. Viên sĩ quan từ từ nâng ly cà phê lên miệng, kín đáo quan sát. Mấy cặp thanh niên hip-pi tuổi mới lớn, tóc phủ kín gáy, đang nhún nhảy quay cuồng giữa phòng. Không phải. Một viên tư sản gầy đét như mắt đang huyền thuyên điều gì đó bên cạnh một mụ béo phì, khắp người đầy vàng: hoa tai, dây chuyền, nhẫn, đồng hồ... ba tên sĩ quan dù "anh cả đỏ" ngồi nốc rượu quanh một chiếc bàn gần đó, vẻ phớt đời. Chắc vừa đi đánh trận đâu đó về đây, thành ra những chiếc mũ đỏ không còn vẻ nhâng nháo như mọi ngày. Từ cách tu rượu ừng ực, dáng ngồi cho đến cái nhìn lơ đãng vừa thèm khát, vừa khinh bỉ bọn vũ nữ, và cả ánh mắt ghen tức với hai vợ chồng tư sản giàu sụ (chắc bằng cách áp-phe) ngồi xế đó, tất cả đều toát lên vẻ chán chường, thảm hại. Viên trung tá khẽ nhếch mép, hạ nhẹ chiếc li xuống bàn. Khi rút chiếc khăn mùi xoa thoang thoang một loại nước hoa ô-đờ-cô-lô-nơ thấm quanh miệng, chợt viên trung tá khẽ rùng mình, bản năng nghề nghiệp đã thềm mách bảo anh ta rằng: "Nó" kia kìa. Nó là một người đàn ông trung niên, nước da trắng nhợt bệnh hoạn, mái tóc để mai lười rìu rất đúng một đang ngồi bên hai chiêu đãi, đùa nghịch (hình như ả chiêu đãi lúc này). Không giảm bớt tốc độ hoạt động của hai bàn tay trắng muốt giãy nảy theo điệu nhạc Rốc chát chúa, nó vẫn thỉnh thoảng đánh mắt về phía trung tá. Có vẻ nó rất yên tâm, bởi viên trung tá chưa có biểu hiện gì hay biết về sự có mặt của nó.

Trong vũ trường, tiếng nhạc, điệu nhảy, ánh đèn nhiều màu vẫn đua nhau gào thét, nhấp nháy. Nhưng ngoài trời, bóng tối đã bắt đầu buông xuống tấm khăn voan tím xẫm muôn thuở. Một màu sương nhẹ, bàng bạc đã dăng đầy đường phố. Viên trung tá xô ghế đứng dậy, nhặt cành viôlét bình dị lên, ngắm nghía rồi lại đặt xuống bàn. Đảo mắt qua người đàn ông kia, viên sĩ quan lại nhếch mép gọi người bồi bàn đi ngang trước mặt:

- Ê, bồi!

- Dạ, thưa ngài – người bồi bàn khúm núm chạy đến, tấm lưng cúi gập xuống rất nhanh nhẹn, thành thạo như thể thói quen ẩn trong máu.

Viên sĩ quan rút tiền vừa định trả puốc-boa (lót tay) kèm tiền năm li cà phê thì nhanh như chớp ả thiên nga lúc này đã nhào đến, gạt người bồi sang một bên:

-Ấy chớ. Ngài cứ để em được hầu hạ ngài.

Ả nghiêng đầu cố làm ra vẻ tình tứ, con ngươi đưa đi đưa lại trong hõm mắt quệt đầy một màu xanh xám xịt. Viên trung tá khẽ nhún vai, cúi nắm tiền vào tay ả đã chìa sẵn. Thuận tay anh vỗ nhẹ mấy cái vào mái tóc ngắn ngùn xù lên của ả, rồi rảo bước ra phía cửa gương đang quay tròn chậm chậm. Nghĩ thế nào, ả thiên nga cúi mạnh nắm tiền cho anh bồi lép vế đang đứng ngăn người, quay ngoắt lại chạy theo viên trung tá, xô cả vào hai vợ chồng người tư sản. Người chồng gầy đét buột miệng văng tục, nhưng mắt vẫn dán chặt vào tấm lưng trắng hở hang nuốt nà, thân hình thon thả của ả.

Đuổi kịp gần cửa, ả thiên nga choàng tay khoác ngang lưng viên sĩ quan đẹp trai, hỏi nhăm nhắng:

- Ngài cho em được đi hầu hạ ngài.

- Rất hân hạnh. Xin mời – Viên sĩ quan mỉm cười, bước lùi lại một bước, hơi khom lưng chìa tay ra phía trước – Địa chỉ: số nhà... đường Võ Tánh, Quận Hai.

Không cần phải là thiên nga, mà mọi người dân bình thường đất Sài-gòn này, cả đến bọn nhỏ đánh giầy, bán báo cũng thừa biết rằng đó là đầu. Trung tâm thẩm vấn khét tiếng của cục tình báo quân đội. Giả bộ suy nghĩ đôi chút, rồi ả nhả nhỏ, tìm cách tháo lui:

- Ngài cứ giỡn em hoài. Thôi mà, ngài cảm phiền cho em còn mần ăn kiếm chút puốc boa. Đó, đó, người ta kêu em đó.

Ả kiểm cố chạy tọt vào phía trong quầy. Viên trung tá nhếch mép khinh bỉ. Thứ mà mà cũng định kiểm đôn bằng mũi! Hừ để xem thằng thầy mà là thằng nào? Ra đến cửa, soi qua tấm gương để sửa lại bộ quân phục, viên trung tá kín đáo liếc bóng gã trung niên đáng ngờ nọ. Vừa lúc cặp mắt gã nhấp nhòem thoáng qua. Viên sĩ quan bước nhanh ra cửa.

Dưới chân thêm đá ven đường, chiếc xe Jeep đã nổ máy chờ sẵn. Viên thượng sĩ lái xe nhao người sang bên cửa mở cho cấp trên.. Ngần ngừ bên chiếc xe, rồi viên trung tá cúi thấp người, nói nhỏ:

- Anh cho xe đón tôi đầu rạp Mini Rex. Sẵn sàng liên lạc với trung tâm.

- Tuân lệnh, thưa trung tá.

Đợi chiếc xe khuất sau một ngã tư, viên trung tá mới đứng đỉnh bước, hòa vào trong dòng người đã thưa thớt dần. Dây đèn cao áp hai bên đường đã bắt sáng, hắt xuống mặt người một thứ ánh sáng xanh nhợt, mờ ảo. Những người đi lại trên đường đều tránh sang một bên nhường lối cho viên sĩ quan. Thời buổi loạn lạc này, tránh xa bọn nhà binh là tiện nhất. Cả những tốp lính tuần tra, quét chợ cũng dạt sang một bên, dừng nghiêm chào viên trung tá đi qua. Một vài cô gái làng chơi thập thò đầu các hẻm định nhào ra mời chào, song nhìn nét mặt tuy bảnh nhưng lạnh như tiền với khẩu oan-te đập nhẹ bên hông của viên sĩ quan, tất cả đều thụt vào, lè lưỡi với nhau.

Viên sĩ quan vẫn lững thững bước đi với cành viôlét trên tay,

dường như không chú ý đến cảnh vật xung quanh. Vài đôi trai gái đèo nhau trên hon-đa đi chậm lướt ngang qua, chạy xa rồi mà nghe như tiếng rúc rích cười còn theo làn gió nhẹ từ sông Sài gòn vẳng lại. Hẳn họ đang thăm thương hại gã sĩ quan bảnh trai nhường kia lại phải đơn côi ngóng bồ lúc màn đêm buông đầy đường phố. Chợt người sĩ quan nhận thấy bên kia đường, từ nãy giờ có một chú bé đánh giầy đang lẻo đẻo đi theo. Đôi chân nhỏ xíu phải găng lắm mới kịp. Viên sĩ quan đưa cành hoa lên ngang mặt, dẫu nụ cười chợt đến. Có một cái gì đấy khiến viên sĩ quan liên tưởng cậu bé với đời sống trước đây của mình... Không, không chỉ có vậy. Cậu bé ấy, trong cái nhìn vội vã pha chút hoảng hốt, lo âu đôi lần bắt gặp kia, trong dáng đi nửa như muốn đuổi kịp, nửa như không kia, hình như còn liên quan đến mình trong hiện tại nữa...

Đến một ngã ba, viên sĩ quan rẽ ngang đường. Cách đó một quãng không xa, gã trung niên nãy giờ vẫn lén lút đi theo, vừa giống một con chó lẩn theo mỗi lại tương tự một thằng bồi bị hắt hủi, lẻo đẻo van xin chủ tha thứ. Hẳn là loài chó săn nòi đây. Cứ nhìn cái dáng lén lút. Chốc chốc ngẩng lên nhìn rồi lại cụp cúi đi theo, vai cổ rụt xuống cho thấp hơn, hai con mắt cứ rờn mãi ra đằng trước như mắt ốc nhồi, viên trung tá thừa hiểu cung cách mần ăn của nó. Với loại này cũng chẳng khó, chỉ cần dẫn ba bước là đủ cho nó rớt, tìm ba nó suốt một đêm nhịn đói. Nhưng nó là ai? E hèm, gặp nhau một chút cũng hay đấy chứ?

Vừa thoáng nghĩ như vậy đã thấy cậu bé đánh giầy theo sát đằng sau. Viên trung tá hơi ngoảnh lại, quát to:

- Nhỏ. Giầy!

- Dạ, con đây, thưa ông sĩ quan.

Cậu bé đánh giầy chạy ngay lại như sợ đũa khác giành mất. Cậu cúi gập người, hạ chiếc hòm gỗ đeo lưng lẳng trước ngực xuống đất. Viên sĩ quan đặt chân phải lên hòm, đứng chống nạnh.

- Lẹ lên!

- Dạ, ngài dùng kem Hoa kì hay kem Pháp?

- Pháp.

Viên sĩ quan gắt gỏng, liếc đồng hồ vể sốt ruột, rồi lui chân phải xuống đặt mạnh chân trái lên hòm. Sau tiếng "cộp" vang lên.

- Thưa ngài, xong ngay giờ đây ạ.

Cái giọng Bắc non nớt có một vẻ gì đó khiến viên sĩ quan cúi xuống nhìn. Vừa lúc cậu ngẩng lên, nhìn thẳng tới mặt viên sĩ quan rồi nhìn cảnh viô lét đang khẽ rung rung trên tay. Một nét cười thoáng lướt qua trên làn môi khô của cậu bé hơn mười tuổi ấy. Cậu bé lôi ra gần chục hộp kem các loại, trắng, đen, vàng, đỏ, Mỹ có, Pháp, Anh, Hà Lan, thậm chí kem Chợ Lớn cũng có. Quệt ngang quệt dọc kem lên mũi giầy vốn đã rất bóng của viên sĩ quan, cậu đánh lia lịa. Cả thân hình còm cõi nhao đi nhao lại theo chiếc bàn chải lông. Thoáng thấy gã trung niên thập thò trong bóng tối của một cửa tiệm bên kia đường viên sĩ quan không đợi đánh xong giầy trái đã rút ngay về, đặt chiếc bên phải lên mặt hòm, quát khẽ:

- Lẹ lên!

- Dạ, xong ngay đây, thưa ngài.

Cậu bé lại cặm cụi đánh. Rất nhanh, cậu rút mẫu giầy cuộn tròn gấn trong kẽ bàn chải, dúi sâu vào cạnh giầy viên sĩ quan.

- Rồi, thưa ngài.

Cậu bé nói to với vẻ thỏa mãn. Viên sĩ quan cúi xuống nhìn, bàn chân ngúc ngoắc trong chiếc giầy nói khẽ:

- Nó sau lưng. Cẩn thận.

Rồi quát âm ỉ:

- Quét lem nhem thế này hả, thẳng nhỏ?

Viên sĩ quan nhếch mép, bực bội cho rằng đánh như thế không đáng tiền, quay lưng định bước. Cậu bé lao người theo, giật lấy vạt áo kêu lên:

- Ông chưa trả tiền con.

- Trả hả? Còn dám mở miệng đòi tiền cơ à? Này thì trả - Viên sĩ quan hơi nghiêng người, đá mạnh, làm cậu bé ngã chúi. Cậu bé oằn người vừa khóc vừa la to:

- Tiền của tôi! Trả tiền tôi đây!

- Tiền này! Cầm về mà xài! - Viên trung tá vút cành hoa về phía cậu bé. Không hiểu vô tình hay hữu ý cành hoa nằm gọn trong hòm gỗ lẫn sâu giữa những hộp kem, báo cũ, bàn chải các loại. Cười ngạo nghễ, viên sĩ quan gằn giọng - Hay muốn về trại đi tàu bay với ba, hả thẳng con ba trợn kia?

Cậu bé ôm vội chiếc hòm, đông tuốt ra xa, rồi đứng đó vừa khóc vừa chửi. Ba tên em-pi Mỹ đi ngang qua trông thấy cười sảng sặc. Mấy người đi đường mím môi nén giận. Nét mặt họ như muốn nói: "Ở chỗ khác thì chúng tao sẽ bóp chết mày. Đồ chó!".

Viên trung tá phớt tất cả đùng đình bước đi, huýt gió nhẹ bài "Chiều mưa cao nguyên".

Mọi sự việc diễn ra đều không qua mắt một người thứ ba. Đó là người đàn ông trung niên mặt nhợt, nãy giờ vẫn lẫn trong bóng tối của một cửa tiệm. Dõi theo hai bóng người đang đi xa dần về hai phía, gã ngần ngừ không biết nên đi theo hướng nào. Một con chó đi săn trong rừng, đến một ngã ba rơi đầy lá khô, ngần ngừ trước những vết chân nai nổi dài về hai cánh rừng khác nhau như thế nào, thì gã kia cũng ngần

ngờ y như vậy. Gã thấy câu chuyện xảy ra có gì rất đáng ngờ. Theo thằng nhỏ kia ư? Con mồi thường quá, không bố. Hay chặn đầu viên trung tá? Con mồi bự đó. Nhưng lỡ trật thì sao? Chẳng có gì bảo đảm cho gã là sẽ không phải nhận vài cái đá còn mạnh hơn cú đá vừa rồi... gã cứ lần chần như vậy cho đến lúc bóng cậu bé đánh giầy đã khuất sau một góc phố, còn viên sĩ quan, tuy đi đứng đĩnh nhưng cũng chỉ còn nhận ra bằng cái mũ kê pi đội hơi lệch và dáng dấp cao hơi trọi lên so với những người khác. Gã giật mình, tặc lưỡi nghĩ liều: "Được ăn cả, ngã về không", cần gì. Gã vẫn tin vào mật báo của ả thiên nga cũng như cảm giác của chính gã, nhưng có sao thì cứ chìa "các" ra là huề. Nghĩ vậy, gã bươn bả đuổi theo viên sĩ quan khả nghi.

Trời đã tối hẳn. Gió từ sông Sài gòn thổi về lồng lộng. Tuy vậy, khi theo kịp viên trung tá thì gã kia đã toát mồ hôi, người nóng ran, thở hổn hển. Đó cũng là lúc viên trung tá đã đến bên chiếc xe Jeep. Lách vội qua mấy người đang tùm năm tùm ba truyện trò đợi giờ vào rạp, gã vươn lên trước mặt viên trung tá, tròn mắt nhìn, nói như ra lệnh phào phào trong nhịp thở:

- Xin lỗi trung tá, ngài cho coi giấy!

Viên sĩ quan nhìn từ đầu đến chân gã kia một cách xác xược, không nói không rằng quay lại từ từ bước lên xe. Nhưng mới chỉ đặt một chân lên bậc sắt, viên sĩ quan đã phải rụt ngay lại. Gã đàn ông đã rút súng, chĩa lăm lăm vào người viên sĩ quan, quát lớn:

- Quay lại! Không tao bắn!

Đợi cho viên sĩ quan quay hẳn lại, gã lại quát:

- Cấm chống cự. Đưa giấy tờ đây!

Không còn cách nào khác, viên sĩ quan hơi nhún vai, im lặng rút tập giấy trong ngực. Vẫn đứng im, viên sĩ quan hơi cong tay đưa giấy tờ ra phía trước mặt gã mặt nhợt. Người lái xe đỡ người trước tay lái định lao xe ra cứu cấp trên, nhưng gã

kia đã gục gạc mũi súng đe dọa. Mặc dù đưa giấy tờ ra phía trước, viên trung tá vẫn đứng im tại chỗ, nét mặt có vẻ khuất phục, mắt nhìn chăm chăm vào mặt gã kia. Gã bước lên một bước, đưa tay trái ra đón lấy tập giấy. Nhưng tay gã vừa kề, đủ nhận ra đó là một xấp báo cũ đã gập lại, thì nhanh như cắt, viên trung tá ném thẳng tập giấy vào mặt gã, tung chân đá trúng cổ tay mang súng. Thuận đà, viên sĩ quan đó quay người nửa vòng, lấy chân phải làm trụ, tung gót trái thẳng giữa ngực gã kia, quay tiếp nửa vòng nữa, rồi nửa vòng nữa. Ba tiếng "ực, ực, ực" liên tiếp phát ra, gần như đồng thời với tiếng khẩu côn rơi xuống mặt đường, nghe tiếng khô khốc. Gã nọ lão đảo giật lùi, rồi ngã ngửa ra mặt đường, mắt trợn ngược, bọt máu trào ra từ hai lỗ mũi, từ hai bên mép chảy rỉ rỉ xuống cổ. Tất cả chỉ diễn ra trong vòng mấy tích tắc, làm viên thượng sĩ lái xe nín thở, rồi lè lưỡi, thở phào.

- Trời, anh hai sử tam phi cước thiệt số dách!

Không để ý đến lời tán tụng đó, viên trung tá lại đứng im, quát khế:

- Đứng lên!

Gã đàn ông mặt nhợt nhợt nhóm dậy, rồi lại lão đảo gục xuống, ôm ngực ho khù khụ, máu mũi máu miệng lại trào ra. Không quay lại viên sĩ quan khoát tay viên thượng sĩ lái xe nhảy ào xuống, chạy lại xốc nách gã trung niên. Cố gắng cái đầu giờ đây nặng chình chịch chỉ chực gục xuống gã, mở to đôi mắt lơ lơ, vẫn đỏ những tia máu giận dữ bất lực. Viên sĩ quan khế nhếch mép, hỏi giọng không thay đổi:

- Tên?

- Thưa ngài...thưa... tôi nhầm.

- Tên?

- Tôi là... gã ngừng một lát như để lấy sức - Tôi là... mà... Ngài không có quyền thẩm vấn tôi.

- Tên? - Viên sĩ quan gằn giọng, cả người hơi trùng xuống, rung nhẹ khẩu oan-te bên hông. Tiếng quát như nhát dao cuối cùng chém xuống một cây khô sắp đứt. Gã kia quỳ xuống, van xin bằng một giọng Bắc lơ lơ đôi chút tiếng miền trong.

- Lạy ngài... xin ngài tha tội chết. Các của con đây ạ.

Vừa nói, gã vừa run rẩy rút trong túi bên trái ra một tấm giấy bọc plát-tích trong suốt, đưa lên. Viên sĩ quan cầm lấy, liếc qua. Dường như chưa tin, viên sĩ quan lại nhìn kỹ khuôn mặt méo mó nhăn nhúm thắm đầy máu đang sụp dưới đường kia. Không thể nhầm được. Chính hãn đây. Cái thằng bạn năm xưa cùng lớp ở trường Bưởi...

Không nén được thói quen, viên trung tá nhún vai lạnh lùng, nói giọng khinh miệt:

- May mà vào tay tao đây, con ạ. Thôi – viên trung tá quăng mạnh tấm các do chính tay ngài tổng trưởng chiêu hồi kí vào mặt gã – cút đi nơi khác mà kiếm ăn. Đừng có dàn mặt tao nữa nghe.

- Dạ, đội ơn ngài.

Gã vồ lấy tấm các đầu cúi rạp sát chỗ những giọt máu vừa nhều xuống, đang thắm lại dưới ánh đèn, trông không khác bãi nước trầu một bà nào đó đi qua vừa nhỏ xuống. Viên trung tá, bước lên xe đóng sập cửa lại..

Gã mặt nhợt cổ ngẩng đầu lên nhìn theo. Chiếc xe đã rú ga lao vút đi, khói xăng chưa cháy hết tỏa ra đen kịt. Khi lặn mình vào chiếc cáng cảnh sát vừa mang tới, gã còn kịp tỉnh táo mà cay đắng cho thân phận cáo vuốt râu hùm. Đây là lần đầu tiên gã bị một trận đòn như tử. Mà sao nó "chơi" mình dữ thế. Phải gãy đến ba cái xương sườn là ít. Trời, ôi đau... cha tổ... gã lịm đi.

Thằng Hải chạy ào vào nhà như một cơn gió lốc. Mặt nó tươi roi rói. Ông Hai chỉ vừa kịp đứng dậy thì nó đã đút hộp gỗ đánh giầy vào dưới gầm giường, nhẩy lên ôm chầm lấy cổ bố làm ông Hai loạng choạng lùi lại mấy bước sát tới giá sách.

- Úy trời, chú ấy đá ngon quá – Thằng Hải nó liền thoảng rồi lùi ra xa bố, bắt chước điệu bộ của viên trung tá. Vừa lúc ông Hai cầm cuốn sách giở ra thế là nó vung chân đá ngay vào cổ tay ông. Cuốn sách rơi soạt xuống nền nhà. Cái chân thằng Hải nhỏ xíu lại phải dơ cao nên vừa quay lại định đá tiếp bằng gót thì mất đà, ngã úp bụng xuống sàn gỗ. Ông Hai đang ngỡ ngác chưa hiểu chuyện gì cũng bật cười, xoa xoa chỗ cổ tay bị đau:

- Nhóc con cũng đòi đá với đấy.

Thằng Hải đứng bật dậy, nhăn nhó xoa trán, nghĩ bụng trông thế mà đá được cũng khó quá trời. Rồi nó lại cười, kể cho ông Hai nghe chuyện về xô xát xảy ra vừa rồi. Nó nói luyên thuyên vung chân vung tay diễn tả, cứ huỳnh huých không để bố nó chen vào một câu. Nhìn đứa con, ông Hai biết nó đã làm tròn công việc. Ông vui quá. Thế là nó đã lớn, đã khôn, nó đã giúp được người của ta một việc rồi. Tuy ông không giở viên giấy ra xem nội dung, xong hẳn công việc quan trọng lắm. Thế mà nó làm được. Cũng bố công hơn chục năm trời gà trống nuôi con trong cảnh trên đe dưới búa này.

Ông Hai ra cài lại cửa. Đóng một thanh chốt gỗ ngang, ông lại dướn người cài chốt sắt phía trên. Ông ngắm nghía cái chốt xoa xoa tay vẻ rất yên tâm. Bây giờ, ông mới quay vào giường kéo thằng Hải ngồi gọn trong lòng. Ông vò tóc nó, nắn nắn hai bả vai nó. Lớn rồi đây. Nhỏ nhưng chắc lắm. Ông cúi người xuống sát tai nó, hỏi nhỏ:

- Thế con đưa rồi chứ?

- Dạ, con đưa rồi.

- Có đúng như bố con mình nghĩ không?

- Con đợi lâu quá. Chú ấy không biết con. Nó nói lanh lảnh. Ông Hai vội vàng bịt chặt lấy mồm nó:

- Khẽ chứ, con.

Thằng Hải thì thào kể lại đầu đuôi, chốc chốc cao hứng, nó lại nói tướng lên, làm ông Hai thỉnh thoảng lại phải bịt chặt lấy mồm.

Chợt ông kéo ngựa đầu thằng Hải lên, nhìn thẳng vào mặt nó.

- Con có sợ không?

- Không. Sợ gì hả bố?

- Thế nếu bị bắt thì sao?

- Thì con cắn răng lại. Đau quá thì con chửi.

- Được, biết vậy. Thôi, bây giờ con đi ngủ đi cho bố làm việc. Ông Hai vừa quay ra thì thằng Hải nhồm dậy, nói:

- Tí nữa thì con quên. Bố ơi! Chú ấy đưa cho con cái này.

Thằng Hải lục trong hòm đánh giầy, đưa cho ông Hai cành hoa viôlét. Ông Hai định trách con "Sao con không nói ngay cho bố biết" nhưng sức nhớ lại lời anh Tư "Chiều mai, cửa hiệu PX đường Nguyễn Tri Phương" ông lại thôi. Ông giục con lên giường đi ngủ rồi mang cành hoa viôlét ra phía sau nhà, cất dấu thật kỹ lưỡng. Lúc này ông không biết rằng cành hoa viôlét là ám hiệu báo cho cấp trên biết địch đang triển khai quân sự chuẩn bị một chiến dịch mới. Nhưng niềm vui trong lòng ông bùng lên âm ỉ như những con sóng đêm đang vỗ nhẹ bên bờ sông Thị Nghè.

CHƯƠNG BA: VIÊN SỸ QUAN

Chiếc xe Jeep phóng bạt mạng trên đường. Chưa đến giờ giới nghiêm, nhưng đường phố đã vắng hẳn. Một vài người còn sót lại cứ cúi mặt đi sát vệ đường. Chỉ còn lính Mỹ, những chủ nhân thực sự của dải đất miền nam này, tay đút túi, miệng phì phèo điếu Peo meo hay Xa lem, đi vờ vẫn giải khuây. Thỉnh thoảng, bóng một đội tuần tra, vũ khí Mỹ đầy người, đột ngột ló ra từ một hẻm nào đó, bước lộp cộp trên đường, rồi lại mất hút trong bóng đêm nhầy nhụa nhạc Rốc với những sắc màu lòe loẹt của một thành phố bị chiếm đóng.

Chiếc xe đứng lại trước một ngôi nhà hai tầng. Không đợi còi hiệu, người lính gác đã ra mở cổng. Hai cánh cửa sắt rít lên ken két, rồi mở toang. Tiếng bánh xe nghiêng lên lớp sỏi xào xạc trong đêm vắng lặng. Viên trung tá quay sang viên thượng sĩ lái xe, hỏi nhỏ trong tiếng cười:

- Thế nào? Có thăm Thanh Thủy một lát chớ?
- Dạ, thưa trung tá - Viên thượng sĩ ngần ngừ - Nhưng...
- Lại đôn chớ bộ. Đây, cầm lấy. Nhớ nể mặt bọn Mẻo một chút nghe. Sáng mai đợi tôi chỗ cũ.
- Cám ơn ngài - Viên thượng sĩ mắt sáng lên khi nhìn thấy mấy tờ đô la đỏ, dấu hiệu của quân đội chiếm đóng Mỹ. Đợi cho cấp trên đi khuất trong vùng tối của ngôi nhà, anh ta mới dẫn nhẹ ga, từ từ lái đi.

Vừa cởi áo đưa cho tên lính hầu, viên trung tá vừa hỏi:

- Từ tối tới giờ có ai hỏi tôi không?
- Dạ, chỉ có ngài Uyliam nào đó, hình như là chủ công ty thép Hoa-kỳ vừa gọi điện đến hỏi ngài đi đâu và gửi lời chào ngài.
- A, ngài Uyliam đã về rồi sao? - Viên trung tá reo lên vẻ

mừng rỡ - Mai tôi phải tới thăm ông ta mới được. Rồi còn tình hình an ninh?

- Thưa trung tá, mọi việc đều ổn cả. Tôi đã lệnh cho tụi nó canh phòng cẩn mật.

Như để chứng thực cho lời nói của tên lính hầu, khi ánh đèn phòng khách vừa bật sáng, viên trung tá đã thấy một tên lính cầm ngang khẩu AR. 15 đứng như tượng gỗ cạnh cửa thông ra cầu thang lên gác.

- Tốt!

Viên trung tá nói một câu gọn lọn, rồi đi thẳng lên cầu thang. Đến chỗ ngoặt, anh ta còn ngoái đầu dận với xuống tên lính hầu:

- Mang lên phòng cho tôi một phin đậm nghe.

- Rõ, thưa ngài! - Tên lính hầu đứng nghiêm rạp gót giày, hô to. Con mèo tam thể đang lim dim ngủ trên nắp chiếc radio - quay đĩa, giật mình lao vọt qua trước mặt tên lính bảo vệ, biến vào gầm cầu thang. Tên lính bảo vệ hoảng hốt nghiêng người lấy tay trái che mắt, lầu bầu:

- Đ. mẹ, làm ông buốt cả tim. Đồ mèo cộng sản.

Viên trung tá để nguyên cả giày thay bộ quân phục bằng bộ quần áo ngủ màu xanh lơ, rút khẩu oan-te trong bao ra đút xuống dưới gối. Tên lính hầu khẽ đẩy cánh cửa khép hờ bước vào, im lặng đặt phin cà phê đang nhỏ những giọt đầu tiên lên bàn, rồi đi ra, khép chặt cửa lại. Từ bên ngoài, gã hỏi vọng vào:

- Thưa trung tá, đêm nay ngài có tiếp ai không ạ?

- Không. Trừ lệnh triệu tập!

- Rõ, thưa trung tá. Chúc ngài ngủ ngon.

Tiếng chân bước xa dần. Viên trung tá liếc nhìn đồng hồ, rồi ra cài chốt cửa nối liền với sợi dây báo động đặc biệt. Anh ta lại đi bên cửa sổ, cúi nhìn ra bên ngoài. Đêm Sài Gòn vùng quận một này mới yên ắng làm sao. Tiếng con dế mèn góc vườn vắng đến cứ to dần, to dần. Có lẽ phải đổ đến sáu chai nước nó mới chịu chui lên mặt đất. Cái đầu nó phải lên nước bóng loáng như gỗ mun. Đôi cánh và bộ giò của nó thì phải biết. Bất giác viên trung tá mỉm cười, tựa đầu vào khung cửa sổ. Những bóng lá đung đưa trong vườn như gợi nhớ những bàn chân đất chạy nhẩy trên những con đường của Thủ đô Hà Nội cổ kính. Và hương dạ lan ngan ngát dăng đầy không gian như biến đổi trở thành mùi thơm nồng thắm của hoa sữa bay lừng đường phố những ngày Hà Nội lập đông. Ôi! Hà Nội thân thương của ta! Biết bao giờ ta được trở lại hôn trên những viên gạch cổ kính của Người.

Chợt viên trung tá lắc đầu như để xua đuổi những ký ức xa xưa. Anh đóng chặt cửa sổ, kéo rèm che thật cẩn thận.

Sau khi ngồi xuống giường, viên trung tá vươn tay về phía trong gối, lấy ra lọ nước hoa, xúc một ít lên mặt tấm ga trải giường. Xong đâu đó, anh rút một vật cộm cộm trong giày từ hồi tối đập choạng đến giờ ra. Đó là một tờ giấy mỏng và dài (loại giấy Thụy Điển đây) được cuộn chặt. Đặt lên đui vuốt cho thẳng, anh dốc ngược lọ nước hoa lên mặt tờ giấy, thấm đều. Rồi soi lên ánh đèn, chờ đợi. Vài ba phút sau, mẫu giấy hiện lên dòng chữ bé xíu: "Món hàng con vừa cất rất hên. Ông sui gia mừng lắm, nói con cất tiếp món hàng ổng ưa. Con Hàn bị bệnh nặng. Con phải uống thuốc lữ mắc dịch. Má 6.21 quận 5."

Ra vậy. Hai lần ta đi đón không gặp là như thế đó. Còn bây giờ... Căng đấy. Ròng lủ đã vậy, viôlét sẽ tính sao? Mà nghe như động rồi. Có kẻ phản bội chẳng? Kẻ nào?... Vừa suy nghĩ mông lung, viên trung tá vừa châm lửa đốt tờ giấy. Ngắm những dòng chữ thân thương, sợi dây duy nhất nối với trung ương đang đen dần thành than kia, anh muốn vỗ lấy,

cổ giữ lấy một mẫu. Chỉ một mẫu thôi... ngọn lửa lụi dần, rồi tắt ngấm. Mẫu giấy đang chuyển dần từ màu đen của than sang màu trắng của tro, lá tả rơi xuống đáy gạt tán thuốc lá...

Viên trung tá ngả người trên chiếc đệm lò so rồi với tay tắt đèn. Căn phòng vụt tối om. Tên lính gác bên ngoài tưởng viên trung tá đã ngủ say sau một ngày làm việc căng thẳng, mệt nhọc. Nhưng không, nếu tên lính gác có phép lạ nhìn qua được cửa dày khép kín, hẳn sẽ thấy trong căn phòng tối chốc chốc lại lóe lên ánh lửa hồng của điếu thuốc lá đang cháy.

Viên trung tá vẫn đang trăn trở, không hiểu vì sao anh cứ nghĩ mãi về hình ảnh chú bé đánh giày vừa gặp lúc tối. Chú bé thật gầy yếu, xanh xao. Không hiểu lúc anh buộc phải co chân đá vào thân hình ốm o của chú, có làm chú đau đớn lắm không? Liệu chú có oán trách anh không? Ôi! chú bé đánh giày của thành phố Sài Gòn đang bị chiếm đóng. Thật đáng yêu thương trân trọng chú biết bao. Giữa vòng vây dày đặc của kẻ thù chú đã đem đến cho anh bản chỉ thị của cấp trên. Bản chỉ thị ấy đã tiếp thêm sức mạnh cho anh soi sáng bước đường hoạt động của anh trong những ngày tới. Viên trung tá chợt mỉm cười trong bóng tối. Phải, hình ảnh chú bé đánh giày đâu có xa lạ gì với anh. Đó chính là hình ảnh của anh trong những ngày xa xưa, những năm bốn mùa ở thủ đô Hà Nội.

Khi theo bọn trẻ cầu bơ cầu bất làm đủ các cái gọi là nghề ở Hà Nội, chú bé ấy lên tám tuổi. Cả tuổi thơ của mình, chú chỉ còn nhớ mẹ chú rất nghèo, chuyên quét chợ cầu Đông kiếm miếng ăn nuôi chú. Chú không có bố. Lên bốn, bị bọn bạn bè lau nhau gọi là thằng con hoang, chú ức lắm, về hỏi mẹ:

- Bố đâu hở mẹ?

- ...

- Bố đâu hở mẹ? - Chú lắc lẩy lắc để cánh tay gầy guộc của mẹ, lúc ấy không hiểu vì sao mẹ đã gục mặt xuống ổ rơm, khóc nức nở.

- Bố đâu hở mẹ? - Chú hỏi riết, thăm nghĩ sao mẹ chú hay khóc thế, chả nhẽ lớn như vậy cũng bị người ta trêu chọc hay sao? Chú cũng bị trêu chọc, có khi còn bị đánh nữa, nhưng chú không bao giờ khóc.

Mãi sau mẹ ôm chú vào lòng, xoa mớ tóc rể tre cứng quèo vì suốt ngày bêu ngoài nắng, nói với giọng của người bị ngạt mũi:

- Bố con đi làm tận Hà nội cơ. Xa lắm.

- Thế sao bố không về với con?

- Bố làm nhiều việc lắm, không về được. Bao giờ con lớn, mẹ con mình đi Hà nội thăm bố.

Chú lập tức tin ngay và cảm thấy yên lòng. Mẹ nói bao giờ cũng đúng. Thế là mình cũng có bố. Bố lại ở tận Hà Nội cơ, chứ không thềm ở quê như bố chúng nó. Nghe mấy bác đi buôn chuyến nói Hà Nội đẹp lắm, có rất nhiều nhà to, to bằng mấy cái đình đầu làng mới khiếp chứ. Lại có rất nhiều ô tô nữa. Mình mà ra Hà Nội thì tha hồ xem ô tô. Chẳng như ông tài xế cho quan huyện, mỗi lần về làng lại cầm cành gai tre đuổi bọn trẻ, không cho sờ vào ô-tô một tí.

Chú không biết rằng thực sự chú không có bố. Mẹ chú bị gia đình bán cho nhà quan huyện lấy tiền nộp thuế, phải vào làm con ở từ năm mười một mười hai tuổi. Lớn lên, mẹ chú bị con trai quan huyện lừa, có mang rồi sinh ra chú. Vì thế bị đuổi khỏi nhà quan, phải đi làm nghề quét chợ. Còn con trai quan huyện, sau đi làm ở tận Hải phòng... Chú không hề biết điều đó, và dù có nói điều đó ra chẳng nữa, chú cũng không tin. Mẹ chú đã nói là đúng. Chú có bố. Bố chú đi làm tận Hà Nội cơ mà. Nếu như lâu lắm rồi bố chú không về thăm chú thì chỉ vì bố bận làm nhiều việc lắm. Thế thôi. Và thế là những lần ra cổng chợ chơi với bọn trẻ để đợi mẹ, chú gân

cổ cài bằng được với mấy đứa bạn đa nghi. Có khi còn nắm chặt bàn tay bé xíu để "bảo vệ" người bố chưa bao giờ biết mặt đang làm tận Hà Nội.

Ít lâu sau, bỗng chú nghĩ rằng tại sao phải đợi bao giờ mình lớn mới được đi Hà nội tìm bố. Mẹ chán thật, mình đã lớn từng này rồi cơ mà. Mình đã biết trồng nhà (thực ra là một cái lều dựng sát vào bụi tre, cửa làm bằng cái nong thủng). Mình lại biết thổi ngô, luộc khoai, lại biết cả đi bẻ gai tre, nhặt lá bánh vẽ đun nữa chứ. Mình lớn rồi. Thôi, mẹ không đi tìm bố, thì mình sẽ đi. Mình sẽ bảo với bố: "Con là thằng Rớt của bố đây. Con đợi mãi mà không thấy bố về, con ra tìm bố đây. Nhưng bố đừng mách mẹ nhé. Mẹ lại khóc đấy." Bố sẽ công kênh mình lên tận cổ, cho mình đi xem ô-tô. Rồi mình sẽ đưa bố về thăm mẹ, chắc mẹ mừng lắm.

Đến phiên chợ rằm tháng Giêng năm ấy, chú không đánh đáo với bạn bè ở cổng chợ nữa. Đang tha thần ngoài đường cái quan, chú gặp một bà to béo, có vẻ bằng ông Phật ngồi ngồi nghêu nghện trong đình. Cái bụng bà ấy to đến gớm. Chắc nếu không có dải lụa xanh buộc bên ngoài áo thật chặt thế kia thì nó phải nứt ra như quả dưa bở tháng tám mất. Nhưng không sao, bà ấy tốt bụng lắm. Nhổ đánh toẹt một bãi nước trầu đỏ lòm như máu xuống đường, bà ta đơn đả hỏi chuyện chú... Chú rất thích. Từ trước đến nay đã có ai chịu nghe chuyện bố đi Hà Nội với vẻ thông cảm như bà ấy đâu. Vì vậy, chỉ cần vài câu đùa giỡn, chú và bà ta đã ngồi trên chiếc xe tay kéo về Hà Nội. Trong suốt chặng đường đi, chú chỉ nghĩ đến lời hứa của bà ta, nghĩ đến Hà Nội, đến bố. Không một lần chú ngoảnh lại đằng sau, nơi phiên chợ đã tan và mẹ chú đang gào khóc như điên dại, hai tay ôm chặt bộ ngực lép kẹp, chạy khắp làng nức nở gọi chú...

Nhưng làm sao có thể tìm cho chú một người bố, một khi thực tình chú chưa bao giờ có bố? Sau khi cất thật sâu năm tiền còn mới vào giữa mớ tiền bản thủ, nhớp nháp mồ hôi trong cái túi lụa xanh quấn quanh bụng, người đàn bà to béo kia đi mất để mặc chú bơ vơ trong sân một ngôi nhà tường hoa mái ngói...

Trong đêm đầu tiên xa nhà, rúc sâu cái đầu vào bụng con chó cái già đã rụng gần hết lông, chú mới lờ mờ hiểu thế nào là mẹ mình. Cái tiếng đáng sợ mà các bà già đi chợ thường dọa bọn nhóc tinh nghịch khi bước qua cổng vào chợ, chú mừng tượng giống ông Ác đứng ở tường đình. Thế ra, người Ác lại hay ra vẻ tốt bụng...

Sau nửa năm trời làm thẳng nhỏ gánh nước, quét nhà, dọn cứt cho đứa con trai ông chủ trạc tuổi chú, chú bé Rốt ấy trốn đi, nhập bọn với đám trẻ vô thừa nhận lang bạt các ngõ chợ. Ban ngày đi đánh giày, bán báo, bán kem... Ban đêm, sau khi nộp cho cậu chủ số tiền thu được trong ngày, chú lại cùng mấy đứa bạn đi mò các đồng rác, rồi ôm nhau ngủ dưới gầm cầu Lơ bơ-lăng^[2]. Cho đến một hôm, có một ông chủ (đối với chú bấy giờ, ai đi giày giôn, mặc đồ Tây, đội mũ phớt đều là ông chủ), sau nhiều lần dõi theo, đã đón chú về nhà. Chú đồng ý theo về hầu hạ vì cuộc sống lang thang đã dạy khôn cho chú, ở đâu mà chẳng được. Miễn có cái đút bụng và có chỗ đặt lưng, dầu ổ chó cũng còn ấm hơn bãi rác gầm cầu.

Nhưng lạ thay, ông bà chủ không bắt chú làm gì cả, lại còn may quần áo đẹp, cắt đi mái tóc đã xù ra như ổ quạ trên chạc cây gạo chân đê của chú. Chú bé Rốt lờ mờ hiểu rằng ông bà chủ đây (chú vẫn chưa quen gọi là ba mẹ và xưng con) không có con, buồn quá nên đón chú về nuôi...

Năm sau, chú được đi học...

Rồi Việt Minh về,... chú không hiểu tại sao ba mẹ chú đóng chặt cánh cổng, bất hợp tác với những người rất tốt ấy. Không những thế, ba mẹ chú còn cấm chú không được đi hội họp, cắm trại với bạn bè cùng lớp...

Rồi quân Pháp quay trở lại. Ba chú là người đầu tiên ra làm việc cho bọn mũi lõ. Tại sao một người tốt như ba lại thế? Trong tâm chí ngây thơ của chú bé Rốt năm xưa, cậu học sinh trường Bưởi với cái tên gọi Hồng Giang ngày nay cứ day dứt mãi một câu hỏi đó. Cậu tìm câu trả lời trong các buổi

thảo luận giữa những người bạn cũng giàu nhiệt huyết như mình.

Người bố nuôi của Hồng Giang lặng người khi được ông thanh tra giáo dục báo cho biết cậu con trai đang đi lại với những kẻ đáng ngờ. Đứa con mà ông yêu quý hơn con đẻ kia đã đến tuổi trưởng thành. Ông bắt đầu để ý những việc làm của Hồng Giang. Một lần ông bắt gặp quả tang Hồng Giang đang cất giấu truyền đơn trong tủ quần áo. Ít ngày sau, ông đã nói chuyện với Hồng Giang thật nghiêm chỉnh, như trao đổi với một người lớn tuổi... Một năm sau, với lời giới thiệu của Đức Giám mục Đờ Pu - lê, Hồng Giang được gửi đi Pháp học. Người bố nuôi hiểu rằng ông đã chấp cánh cho Hồng Giang để anh bay cao, bay xa hơn nữa trong bầu trời cách mạng cháy bỏng. Có lòng căm thù giặc sâu sắc, có nhiệt tình cách mạng cháy bỏng đó là những yêu cầu đầu tiên đối với những người làm công tác tình báo... Anh đã thề sẽ chiến đấu cho dân tộc, cho đất nước, cho hết cảnh người no say phè phỡn trong khi hàng vạn trẻ em đói rét mồ côi, sống lang thang khắp đầu đường xó chợ. Và bây giờ, cậu bé Rốt của Hà Nội ngày ấy là trung tá Hồng Giang, trợ lý đặc biệt của thiếu tướng Sơn Hồng, cục trưởng tác chiến quân lực Việt Nam cộng hòa.

Hai mươi năm sau, Hồng Giang vừa buồn rầu vừa thấy tự hào khi nghĩ đến người bố nuôi, người thầy cách mạng đầu tiên của mình. Anh càng hiểu ông cụ hơn khi chính bản thân khoác bộ quân phục Sài Gòn. Bây giờ ông ở đâu? Cái tên cũ được dát vàng đã vĩnh viễn nằm trên tấm mộ chi bằng đá trắng trong nghĩa trang, dưới cây thánh giá tự tay Cha Đờ Pu-lê cắm lên. Hồng Giang chỉ lờ mờ đoán rằng ông đang làm một nhiệm vụ gì đó với một cái tên khác...

Các sĩ quan trong cục, ai cũng biết Hồng Giang là một gã hãnh tiến, lạnh lùng và kín đáo. Mọi người đồn nhau gã sĩ quan này biết bấy thứ tiếng, đã từng yết kiến Đức giáo hoàng La mã, từng được Đờ-Gôn bắt tay tại phòng lớn trường võ bị Xanh-Xia, từng được chính tướng Oét-mô-len, tham mưu trưởng liên quân vỗ vai. Hơn nữa, mọi người còn

thăm thì với nhau rằng gã là một sĩ quan "xị" chính cống, học trò rất cứng của ngài A.Đalét, từng được làm trợ lý cố vấn cho tiểu ban Đông Nam Á của cục tình báo Trung ương Hoa Kỳ. Nào là các giáo sư kinh tế - chính trị Hoa Kỳ mỗi lần sang đây thường tìm đến nhà gã trung tá đàm luận thấu đêm suốt sáng, ý hợp tâm đầu lắm.

Còn các sĩ quan phu nhân, các bà, các cô, những mệnh phụ của các vị tai to mặt lớn bên Bộ ngoại giao thì thường xì xào về viên sĩ quan đẹp trai cho đến nay vẫn chưa có ai nâng khăn sửa túi. Bà này nói con gà trống đuôi dài đó hình như đã "đặt cọc" tại nhà ông vua dây kềm gai. Bà kia cãi lại rằng con hổ hiền lành này còn đang kén. Người nói hay, kẻ nói dở, nhưng dù ở đâu, hễ thấy viên trung tá đi qua là lập tức các bà im bật, cúi mặt xuống vùn vùn tà áo, ra chiều thẹn thùng lắm. Nhưng ánh mắt của các bà còn sắc hơn dao cạo râu, khiến nhiều khi viên sĩ quan đã đi cách một quãng xa còn thấy nóng bừng trên mặt. Ấy là các bà còn rất lịch sự, nghĩa là mới chỉ liếc cúi mặt. Nếu các bà mà lại thân tình hơn một chút nữa thì hơi men bao lấy viên trung tá còn nóng hơn cả rượu uyết-xki chính gốc. Mà làm sao lại không nhìn một khi anh chàng bảnh đến thế: vóc người cân đối, cao dong dỏng, ngực nở cộm sau tà áo lúc nào cũng là thẳng nếp và nếu đã tiếp các bà thì lịch sự còn hơn người Mỹ.

Hồng Giang không nói một lời nào khi nghe những tiếng đồn hay, dở về anh. Viên trung tá chỉ hơi mỉm cười, nhún vai và nói lảng sang chuyện khác...

Thiếp đi được một lát, Hồng Giang tỉnh dậy lúc trời còn tối. Đêm Sài Gòn dạo này còn hơi lạnh lạnh. Từ cửa sổ làn gió nhẹ đẫm sương lách qua tấm màn gió, mang vào căn phòng mùi hương ẩm ướt của dạ lan. Nghe vẳng đâu đó đôi ba tiếng giầy đinh, tiếng còi. Một con tàu kéo còi phía cảng, nghe trầm đục, nặng nề. Nhưng bên bĩ hơn tất cả vẫn là tiếng con dế kêu cuối vườn...

Hồng Giang ra khỏi giường, lấy hai quả tạ tay cuối chân giường, vung mạnh. Xương sống theo chiều vắn người kêu rảng rảng. Một lát sau, Hồng Giang không bật đèn, lặng lẽ rút khăn mặt đi vào phòng tắm. Tắm buổi sáng đã thành thói quen của cậu học trò trường Bưởi ngày xưa (nước Hồ Tây buổi sáng là sạch nhất - cậu vẫn thường khẳng định với bạn bè như thế). Vừa nằm bồngh bênh trong bể nước đá hoa xây sát tường, Hồng Giang vừa nhắm tính kế hoạch trong ngày. "Rồng lửa" - Món hàng vừa cất đã đạt yêu cầu của cấp trên. Còn món hàng mới, Viôlét, như một lần tướng Hâygơ đã nói lờ ra, sẽ ra sao đây? Hiện giờ nó nằm trong trong két sắt nào? Đã giao cho các tướng lĩnh người Việt chưa? Hai lần làm sát nhau, chắc chắn sẽ rất phức tạp. Hồng Giang không còn lạ gì tính Hâygơ, một người đa nghi và sắt đá không kém gì "ông già tử lạnh" Bân-cơ. Còn Hoàng Lan, "Con Hàn" làm sao bị bắt? Chắc là có kẻ phản bội...

Nghĩ lan man, Hồng Giang lại nhớ đến chú bé đánh giầy, và gã chiêu hồi tối qua. Vĩnh Nam - tên gã chiêu hồi - có liên quan gì đến việc Hoàng Lan bị bắt không? Có liên quan gì đến chị Sáu không? Còn chú bé kia?

Một hồi chuông gắt gỏng vang lên ngoài cửa. Quấn cả tấm khăn tắm rộng vào người, nước chảy ướt lướt thướt. Hồng Giang ra mở cửa. Tên lính hầu chắc là đã đứng chờ từ lâu khi thấy trong phòng vẫn tối vội vàng nói:

- Thưa trung tá, cục mời trung tá đến ngay. Trực tiếp ngài thiếu tướng cầm tê lê phen.

- Sao không bảo ngay. Chuẩn bị xe. Năm phút nữa tôi đi.

Tên lính hầu vừa quay đi, lập tức quay lại như sức nhớ:

- Thưa, đêm qua ngài Hâygơ có điện tìm trung tá. Theo lệnh trung tá, tôi không gọi. Ngài Hâygơ có nhắn hỏi thăm sức khỏe và công việc của trung tá.

Tên lính hầu quay ra. Hồng Giang nhanh nhẹn vào buồng thay quần áo. Bắt đầu rồi đây. Một đêm ba điện gọi, trong

đó hai của CIA, nhưng muốn ra sao thì ra, phải lấy được Viôlét.

Nên bắt đầu từ đâu đây?

CHƯƠNG BỐN: DÀN THỂ TRẬN

ĐOÀN xe dừng lại trước cổng sắt Bộ tổng tham mưu. Nhìn thấy ba chiếc xe Phi-át đen có hai G.M.C chở đầy quân cảnh hộ tống, viên trung úy chỉ huy bảo vệ hạ lệnh mở cổng, lui bốn cái cự mã ra. Đó là bốn cái khung sắt ken đầy dây kẽm gai, cao ngang ngực, dùng để chặn những chiếc xe chở đầy thuốc nổ lao vào, một kiểu đánh "quyết tử" của quân cộng sản. Hai ụ súng sơn vắn vện nguy trang thò ra hai khẩu súng máy mười hai li tám và hai cái nòng đại bác hai mươi li đen chũn, chĩa thẳng về phía trước, gầm gừ hăm dọa. Sau khi cánh cửa nặng nề được mở ra, người đi ngoài đường còn có thể nhìn thấy hai chiếc xe tăng M.48 đỗ lù lù phía trong, nòng pháo chĩa xuống ngang tầm người. Bọn lính đi giầy da bó chặt lấy ống quần, khuôn mặt bé choắt dưới vành mũ sắt Tây Đức, đứng thành hai hàng dọc theo hai bên cổng, nghênh đón cái ngài cố vấn Hoa kỳ.

Đoàn xe dừng lại trước một toà nhà đồ sộ, bắt người ta chú ý không phải vì vẻ đẹp to lớn hiện đại mà chính vì cái vẻ vừa kín đáo, vừa hùng hổ của nó. Trước khi mấy tên bảo vệ chạy tới mở cửa xe, Hâyơ quay sang Sơn Hồng, vỗ nhẹ vào bả vai hấn, dặn dò:

- Xin phép lưu ý ngài một lần cuối cùng: Ngài Uyliam cũng đi với chúng ta là một nhà buôn, một nhà tư bản có uy tín ở Oa-Sinh-tơn. Vì sự toàn thắng trong cuộc chiến tranh này, ngài đừng quên điều đó, nhất là trước mặt các cấp dưới của ngài.

- Dạ, xin lĩnh ý ngài – Sơn Hồng xun xoe trả lời. Hấn rút bao thuốc Caraven "A" ra, cầm hai tay dâng lên mời Hâyơ vể nịnh nọt. Thoạt đầu Hâyơ định từ chối, nhưng khi nhìn thấy nhãn hiệu của thuốc, hấn thay đổi ý định với một nụ cười nhiều ý nghĩa trên môi. Được Hâyơ ban ơn bằng cách mỉm cười cầm lấy một điếu, Sơn Hồng sung sướng đến mức gã đã nhấc được bộ mặt phì phì những thịt thẳng trên cái cổ nhỏ xíu nổi đầy gân, đưa ra một cái nhìn cảm tạ.

Vì đó là một chuyến viếng thăm đột xuất, cho nên ngoài một vài viên sĩ quan giỏi chiến đấu trong các ba, các vũ trường, hộp đêm đang vờ vẫn trên sân, không có ai ra đón đoàn khách đặc biệt này. Các sĩ quan tác chiến, thám báo, thông tin, các sĩ quan dù, lính thủy đánh bộ... chạy lên chạy xuống rầm rập như ong vỡ tổ. Quang cảnh thực sự như sắp bước vào một chiến dịch lớn. Hâygơ bước ra khỏi xe, lơ lảo nhìn xung quanh. Với thiên tính bẩm sinh của những kẻ nịnh nọt và ưa nịnh nọt, Sơn Hồng hiểu ngay ý của quan thầy qua cái nhìn ấy. Không dám vung vẩy chiếc can chỉ huy, hắn chạy vòng từ bên kia cửa xe sang đứng cạnh Hâygơ, nhún vai than phiền:

- Ngài xem, lúc nào chúng tôi cũng bận rộn. Thời buổi chiến tranh nên thiếu những nghi lễ ngoại giao. Mời ngài.

Sơn Hồng cúi gập người, vòng tay về phía ngôi nhà. Hâygơ chủ động khoác vai hắn bước vào nhà. Uyliam nhìn quanh. Vốn ưa kín đáo, không thích gặp nhiều người, viên trung tá tình báo khoác áo nhà buôn rất khoan khoái khi không phải chịu cảnh tiền hô hậu ủng, đón rước linh đình. Gã nở ngực hít một hơi dài bầu không khí trong lành của buổi sáng miền nhiệt đới, rồi khoan thai đi theo.

Phòng họp của cục nằm ngay trên tầng hai. Khi đoàn người bước vào, căn phòng vẫn vắng tanh vắng ngắt, trừ viên sĩ quan thường trực và viên sĩ quan bảo vệ. Đợi cho hai ngài Mỹ "an tọa" Sơn Hồng hất hàm ra hiệu cho hai viên sĩ quan kia lui ra. Hắn với sâm banh rót rượu vào li. Gã nhớ như in trong đầu thói quen của người Mỹ: uống một li trước khi làm việc cho sáng khoái tinh thần. Đóng vai chủ nhà dễ tính, gã nâng li:

- Xin chúc sức khỏe hai ngài!

Hâygơ và Uyliam nâng li. Sơn Hồng ngửa cổ trút thứ nước vừa cay vừa đắng mà gã đã nghiền vào cổ họng. Giữa chừng, gã chợt nhận ra hai cấp trên sau khi nâng cốc, đã không uống mà lại đặt xuống mặt bàn đá. Gã ngượng ngùng

vì cử chỉ mất lịch sự (phần nào hơi vô phép) của mình và đặt li rượu uống dở xuống. Để che giấu, gã nói to hơn bình thường. Cái cổ quá nhỏ để rung lên một âm thanh lớn như vậy, cho nên nó thuồn ra dẫn đến cái mồm há hốc, trông như một cái loa bằng bìa các-tông.

- Xin các ngài cho biết kế hoạch làm việc.

Hãy lơ liếc nhìn Uyliam. Uyliam, đầu ngón tay út trắng mượt với móng để dài vẫn gõ gõ xuống bàn, nói mà mắt lại nhìn lên khung kính treo tấm ảnh các sĩ quan của cục phóng to.

- Thứ nhất, ngài cho phép làm việc chung với tất cả các trưởng, phó các phòng, ban ngay tại đây. Thứ hai, tôi sẽ tiếp riêng một số sĩ quan tại phòng làm việc của ngài. Sau đó, tôi sẽ bàn cụ thể hơn với ngài về cái mà chúng tôi đang quan tâm.

- Xin lĩnh ý ngài trung tá E... Hèm, ngài Uyliam, xin lỗi ngài.

Sơn Hồng nói ề à. Gã bấm chiếc nút xanh ngay góc bàn. Không đầy một giây, viên sĩ quan thường trực xuất hiện nơi cánh cửa, vừa mở ra. Viên sĩ quan bảo vệ lấp ló sau lưng hắn.

- Lệnh triệu tập tất cả trưởng, phó các phòng ban. Mười phút nữa có mặt tại đây, mang theo tài liệu đầy đủ.

- Tuân lệnh, thưa thiếu tướng.

Hồng Giang ngồi vào bàn, giở tập tài liệu về tình hình bố trí lực lượng đối phương do Phủ đặc uỷ trung ương tình báo vừa cung cấp. Đây là tập tài liệu anh đã chờ đợi lâu ngày, nhưng hôm nay anh không còn tâm trí nào nghĩ đến nó. Câu chuyện tối hôm qua lờn vờn mãi trong đầu. Khi viên thượng sĩ báo tin có ngài Uyliam gọi điện thăm hỏi, Hồng Giang đã reo lên như gặp bạn cố tri, nhưng thực ra, anh mới chỉ trông thấy hắn có một lần.

Đó là ngày anh tốt nghiệp học viện Prin-xbốc khoa tình báo chiến lược. Cả lớp có hai mươi học viên của Thái lan, Mã lai, Phi-líp-pin, In-đô-nê-xia và Nam Việt nam. Chỉ có mình anh được đánh giá loại "ưu", nghĩa là có thể ở lại làm việc trong học viện hoặc nghiên cứu tại một cơ quan nào đó trong cái "chính phủ chìm", "chính phủ thực sự" của Mỹ: cục tình báo trung ương. Buổi lễ ra trường cũng bí mật, im lặng và đầy ắp những sự việc mập mờ khó hiểu như chính bản thân nghề của học viên. Ngoài mười chín học viên (một đã về Mã lai công tác gấp), chỉ có giám đốc học viện, nguyên là phó giám đốc CIA và bốn trưởng khoa. Tất cả ngồi quanh một chiếc bàn gỗ quý đen bóng, với những đường vân trắng muốt. Theo lời viên giám đốc, chiếc bàn này đã được đóng theo lệnh của chính Oa-sinh-tơn, tổng thống đầu tiên của hợp chủng quốc Hoa kỳ, cách đây xấp xỉ hai trăm năm. Sau lời tuyên bố trịnh trọng nhưng lạnh lùng của viên giám đốc, các học viên tốt nghiệp tuyên thệ trước "quốc huy" CIA và nhận chứng chỉ tốt nghiệp. Tùy theo từng nước, từng người mà chứng chỉ đó khác nhau. Nhưng dù nước nào đi nữa, thì tất cả những cái gọi là chứng chỉ tốt nghiệp ấy đều giống nhau ở một điều: Đó không phải là những tờ giấy cứng to bản hay một cuốn sổ hai trang có hình quốc huy. Mỗi người một thứ. Hồng Giang nhận được một cái bút bi như những chiếc bình thường. Nó chỉ đặc biệt ở chỗ không phải làm bằng nhựa, mà được làm bằng thủy tinh đỏ. Bên ngoài chiếc bút chạm nổi tượng thần tự do tay giơ cao bó đuốc. Phía dưới chân tượng là câu nói bất hủ của Na-pô-lê-ông trong lần tiến quân vào Ai cập: "Đã đến! đã thấy! đã thắng!" bằng chữ La-tinh. Bên trong, chiếc bút có một cấu tạo đặc biệt, rất Mỹ. Thay cho chỗ cắm ngòi bút là một lỗ nhỏ, và không phải khó khăn gì, Hồng Giang cũng hiểu đó là miệng một khẩu súng giảm thanh ám sát. Ở giữa, khi xoay mở nắp bút, một bông hồng nở xoè vàng rực, nhị là ba chữ đen CIA. Ấn vào chữ đó, bộ phận tự huỷ sẽ nổ tung, làm mất dấu vết những gì có bên trong. Bộ phận cuối, cái nút thường để ấn cho đầu bút thò ra lại không phải là một nút nhựa bình thường. Đó là một túi bột trắng: thuốc độc cực mạnh bảng A. Toàn bộ chứng chỉ tốt nghiệp của Hồng Giang như thế đó.

Sau nghi lễ là lúc các cuộc đàm luận tay đôi của những chuyên gia ăn trộm, hối lộ, ám sát và lật đổ. Bầu không khí đang ồn ào thì cửa phòng tự động mở ra, tụt vào trong tường. Bốn người Mỹ nữa bước vào, gật đầu chào từ cửa. Không thấy các vị lãnh đạo đứng lên chào nên cả bọn học viên vẫn ngồi im. Dù sao thì sự có mặt của tốp người kia cũng làm cho câu chuyện phần nào nhạt đi. Bù vào đó, làn khói thuốc đậm dần lên, cuộn tròn thành một tấm màn trắng đục uốn lên trần nhà. Như đã định sẵn, tốp người kia tự động tản ra ngồi lẫn vào bàn. Ngồi cạnh Hồng Giang là một người Mỹ ít nói, có cái nhìn rất đặc biệt. Kiểu nhìn của một bậc đàn anh xem xét các đứa em mình. Không, đúng hơn là kiểu nhìn sâu thẳm lạnh lạnh của một thợ săn lạnh nghề đánh giá các con chó săn trước khi thả chúng vào trong rừng tìm mồi. Khi bắt gặp ánh mắt ngạo nghễ, trịch thượng của người Mỹ đó, Hồng Giang thấy má nóng ran, hai tai ran rát như tất cả máu trong cơ thể chỉ chuyển động trong hai vành sụn ấy. Tên Mỹ kia nghiêng người, cố nặn ra một nụ cười thân thiện qua cái nhếch mép khiến cho đôi môi mỏng dính của hắn thoáng chéo như một dấu phẩy dài và đậm.

- Giêm Uyliam, chủ công ty thép Rôbéc Uyliam và con trai.

- Rất hân hạnh! – Hồng Giang nghiêng đầu đáp lại.

Theo bản năng nhạy bén, anh đoán ngay tên Mỹ khoác áo nhà buôn đó là ai. Có lẽ đây là người mà anh đang cần chẳng? Người có đủ thế lực nhằm giới thiệu và bảo đảm cho công việc sau này của anh chẳng? Kinh nghiệm trong nghề báo cho anh biết rằng phải phớt nó, phải kích thích sự tò mò hiếu kỳ của nó. Điều đó sẽ có lợi cho anh hơn. Vì vậy, sau khi đáp lễ, Hồng Giang lại mân mê chiếc bút bi, dường như cả cuộc đời chỉ có ý nghĩa trong cái bút bi ấy.

Quả nhiên, Uyliam tự ái. Từ trước tới nay, chưa một tên da màu hạ đẳng nào du học tại Hoa kỳ lại dám phớt lờ hắn, một khi hắn đã hạ cố tự giới thiệu trước. Uyliam nhún vai, quay sang gợi chuyện với một tên học viên khác. Tên kia mừng rỡ, được dịp thổ lộ tâm trạng biết ơn và những lời hứa hẹn trời

biển. Hấn nói huyền thuyên về sứ mạng đặc biệt của hấn sau khi ra trường, về việc chưa đi mà đã nhớ đất nước giàu có nhất "thế giới tự do" này. Hấn còn cao hứng mời Uyliam sang thăm đất nước và đầu tư vốn vào kinh doanh ở đó. Uyliam thăm khinh bỉ tên này. Thùng rỗng bao giờ cũng kêu to. Gã thích những chàng trai như con người láo xược ngồi cạnh hờn. Đẹp trai, vạm vỡ, ít nói và hơi kiêu kỳ một chút, đó là sức mạnh của một người đàn ông. Không nén được trí tò mò (gã lấy làm tiếc vì sao chưa tìm hiểu kỹ tụi học viên – phải chăng tên này là người đứng đầu bảng?), gã quay sang bắt chuyện.

- Ông thấy chiếc bút này thế nào?

- Đánh giá nó bây giờ, tôi e hơi sớm – Không nhìn Uyliam, Hồng Giang nhún vai trả lời.

- Nhưng tôi sợ với ông, xin lỗi, khi hiểu hết giá trị của nó thì hơi muộn – Uyliam dùng một ngón đòn gió.

- Thưa ngài, chưa bao giờ, và có lẽ không bao giờ tôi có ý định tìm hiểu kĩ càng một vật gì. Mọi thứ, đối với tôi, cũng như một cuốn sách, chỉ có ý nghĩa khi chưa hiểu hết.

- Ông là một con người kì lạ!

- Xin lỗi ngài, không như thế mới là kì lạ.

Cả hai cùng cười tỏ vẻ hiểu biết lẫn nhau. Trước khi viên giám đốc học viện rút khăn thấm vài giọt rượu trên mép (cử chỉ báo hiệu kết thúc buổi lễ), Uyliam hỏi vẻ chân thành:

- Ông có nguyện vọng đi đâu sau khi rời khỏi đây? Tôi có thể giúp gì được chăng?

- Xin cảm ơn ngài. Hiện giờ tôi muốn hành động.

- Tôi sẽ giúp thiếu tá thực hiện nguyện vọng cao cả đó, tuy tôi chỉ là một nhà buôn bình thường. Tuy nhiên, thế giới này chỉ có một Giêm Uyliam...

- Dù có trăm nghìn nhà tư bản khác, có phải thế không, thưa ngài – Hồng Giang tiếp lời gã một cách khéo léo.

Một tuần sau, Hồng Giang được lệnh về làm trợ lý cố vấn cho tiểu ban Đông – Nam Á của cục tình báo trung ương... Thấm thoát thế mà đã bảy năm rồi. Hồng Giang đã được thăng cấp trung tá. Nghe mấy người thân cận của Sơn Hồng xì xào là còn chuẩn bị được thăng lên đại tá nữa. Còn Uyliam, trong thời gian ấy, gã đi những đâu? Liệu sự xuất hiện của gã tại đây, trong thời điểm này có phải là ngẫu nhiên không? Có thể tranh thủ được những gì ở gã?...

- Thưa trung tá, có lệnh của ngài cục trưởng.

Một giọng nói đột ngột vang lên sau lưng, dứt Hồng Giang ra khỏi dòng kí ức triền miên. Anh quay lại. Viên sĩ quan thường trực đã đứng giữa cửa, nét mặt quan trọng:

- Thiếu tướng cục trưởng triệu tập họp gấp. Trung tá nhớ mang theo tài liệu. Có hai ngài cố vấn tới dự đó.

- Cảm ơn đại úy.

Sau cuộc họp, Hồng Giang định về phòng thì Sơn Hồng ngăn lại:

- Trung tá hãy khoan. Các ngài đây muốn làm việc riêng với trung tá. – Quay sang Hâygơ và Uyliam, Sơn Hồng xun xoe – Đây là ngài Hâygơ. Còn đây là...

- Xin lỗi thiếu tướng, chúng tôi đã quen nhau từ lâu. Có phải không, trung tá? Uyliam cắt ngang lời Sơn Hồng, đứng dậy bắt tay Hồng Giang. Hồng Giang mỉm cười vồn vã, bóp mạnh tay Uyliam, nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Ô-kê, khá lắm. Vẫn là chàng trai đầy sức mạnh và nhiệt tình của Prin-xbóc năm xưa. – Uyliam vỗ vỗ vào vai Hồng Giang, nói to – À, xin nói thêm là vẫn tràn trề sự hấp dẫn đối với phái đẹp nữa chứ. Không biết có đôi mắt xanh nào ngự trị được trong trái tim nóng bỏng này chưa?

Gã vui mừng thực sự, bởi vì tin chắc vào sự nhận xét chính xác về người khác của bản thân. Chính gã đã giới thiệu trực tiếp Hồng Giang với Uyliêm Cônbi. Và khi sang đây, gã còn mang theo yêu cầu của Cônbi đối với con người kiêu kì này. Vẫn không rời tay Hồng Giang, Uyliam quay sang Sơn Hồng, bây giờ đang ngẩn người vì ngạc nhiên và ganh tị, nói rất lịch sự, nhưng cũng không kém phần cương quyết:

- Xin lỗi, chúng tôi muốn nói chuyện riêng với nhau.

Sơn Hồng tức sôi máu, nhưng không dám phản ứng gì. Lão tự an ủi, dù sao thì cú hợp đồng có một không hai trong lịch sử Việt Nam cộng hoà đã nằm trong túi gã. Đó là chuyến áp-phe 420 tấn đồng và máy móc quân sự từ căn cứ Long bình, dự định đưa xuống tàu Đồng nai, chuyển đi Xanh-ga-po mà Hâyơ vừa dúi cho lão với giá phải chăng. Vị cục trưởng tác chiến của cái gọi là quân lực Việt Nam Cộng hoà phưỡn bụng, nện gót giầy đi sang phòng bên.

Gã không để ý viên sĩ quan bảo vệ đứng nép sát vào tường nhường lối đang há hốc mồm ngạc nhiên: ngài thiếu tướng hôm nay lại đang ư ử hát.

Trong phòng, ngay sau khi cánh cửa có lắp tấm cách âm vừa khép lại, không khí thay đổi hẳn. Uyliam nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh tú của Hồng Giang như để ước lượng, rồi đi thẳng vào vấn đề:

- Trung tá nghĩ thế nào về vụ Rõng lửa?

- Thế còn ngài? – Hồng Giang hỏi lại.

- Trung tá không được lịch sự cho lắm. Tất nhiên tôi đã sơ bộ đánh giá tình hình và đã trao đổi với ngài Hâyơ đây – Uyliam nghiêng người về phía Hâyơ – Song tôi muốn biết ý kiến riêng của trung tá.

- Ý kiến của tôi ư? Có lẽ còn hơi sớm để nhận định, nhưng thiết tưởng, trong các ngài, hoặc ở phân cục, hoặc ở U-xét (USAID), hoặc ở DAO có kẻ phản bội.

Không ngờ Hồng Giang lại nói như vậy, cả Hâygơ và Uyliam giật thót mình. Bây giờ định nói điều gì đây, nhưng sau lại thôi, làm cái miệng hơi he hé để lộ hai chiếc răng vàng bắt ánh đèn sáng chói. Uyliam, sau phút bất ngờ, trấn tĩnh lại và cười to:

- Tôi biết, tôi biết mà. Trung tá là người luôn luôn có những ý nghĩ táo bạo, và có lẽ vì thế không tránh khỏi nông nổi. Ý tôi muốn nói là những ý kiến đó không tránh khỏi chủ quan. Trung tá có thể nói rõ hơn được chứ?

- Thưa ngài, điều rõ ràng hơn cả là cho đến phút tôi hân hạnh ngồi tiếp chuyện ngài, chưa có mấy ai biết rõ Rõng lửa là gì. Đó là kế hoạch của bộ tư lệnh liên quân do tướng Scốt làm tư lệnh. Quân lực Việt Nam cộng hoà chỉ biết từng phần thuộc về nhiệm vụ yểm trợ ngoại vi. Toàn bộ kế hoạch chỉ được biết trước sáu giờ đồng hồ. Với thời gian ấy, không ai có thể lấp cánh bay về đây – Hồng Giang cầm lấy chiếc gậy bịt đồng chỉ lên điểm đỏ trên bản đồ có hàng chữ U minh. Toàn bộ vùng xanh U minh hạ, U minh thượng nổi bật lên do một chiếc bóng đèn phía sau vừa bật sáng. Hồng Giang nói tiếp:

- Còn dùng vô tuyến thì càng không thể tin được. Bộ phận kiểm tra vô tuyến phối hợp giữa Cục tác chiến, Cục an ninh và Phủ đặc uỷ trung ương tình báo đã gác liên tục hai mươi tư trên hai mươi tư giờ một ngày. Không có tín hiệu lạ trừ ngày hôm qua. Do đó...

- Làm lộ là sơ xuất của phía chúng tôi. Trung tá định nói thế chứ gì – Uyliam ngắt lời.

- Thưa ngài, nói thật chính xác thì tôi không dám kết luận. Nhưng nói chung là như vậy.

- Vậy trung tá có đề xuất gì?

- Nhưng thưa ngài, với tư cách nào ạ? Tôi chỉ là một trợ lý...

- Và còn là trung tá tình báo chiến lược nữa chứ?

- Vâng, thưa ngài. Tôi muốn nói là kiểm tra toàn bộ các sĩ quan Hoa kỳ có tham gia trực tiếp hoặc gián tiếp vào vụ Rồng lửa.

- Còn sĩ quan Việt Nam thì sao? Người Mỹ chúng tôi thường có suy nghĩ: "Hoài nghi tất cả".

- Vâng, câu nói của ngài buộc tôi phải suy luận rằng cụ tổ của ngài là người Sông Ranh^[3]. Hơn nữa, người Đức còn có một câu nghe cũng hay hay: "Không có gì thuộc về con người mà lại xa lạ với tôi".

- Ha ha ha – Cả Uyliam và Hâygơ cùng cười phá lên – quả thật ngài Cônbi đã không nhầm khi tìm thấy trung tá giữa đám sinh viên lau nhau ở Pari năm 1953.

Rồi sau khi nhìn Hâygơ như dò hỏi, Uyliam tắt ngay nụ cười. Gã nói chậm rãi, lạnh lạnh như có chất thép, khiến Hồng Giang nghĩ tới hai thanh thép mỏng va vào nhau giữa hang đá lạnh đêm đông.

- Đủ rồi. Bước đầu giữa trung tá và chúng tôi đã tìm thấy một sợi dây giao cảm. Về vụ Rồng lửa, ý kiến của trung tá sẽ được xem xét kỹ tại cục an ninh bộ tư lệnh Thái bình dương. Vấn đề bây giờ là bàn kế hoạch Z1 mà ngài Hâygơ đây đã có nhã ý đặt tên Viôlét. Lúc này, ngài Hâygơ đã trình bày dự án của Bộ tư lệnh liên quân. Theo tướng Scốt, với năm sư đoàn Hoa kỳ, sư đoàn "ngựa bay" Nam hàn, hai sư đoàn yểm trợ của quân lực Việt Nam cộng hòa, chắc chắn mục đích của chúng ta sẽ đạt được. Đối phương chỉ có tại đây sư đoàn 3, một phần của sư đoàn 7 và hậu cứ sư đoàn 9. Bản kế hoạch hiện giờ nằm trong tay tướng Sơn Hồng. Trung tá phải nhìn vào đấy. Kẻ thù của chúng ta cũng đang nhắm vào đấy. Biết đâu... – Uyliam vòng hai cánh tay dài có những ngón trắng lều ngều dứ dứ một điểm vô định trên không rồi bắt chộp lấy. Hồng Giang nhếch mép cười:

- Tôi hiểu ý ngài.

- À, xin lỗi, quên mời trung tá hút thuốc – Uyliam đổi nét

mặt, cười cười. Gã rút trong cặp ra hộp thuốc Craven "A", bóc chỉ giấy dán viền quanh, gõ gõ rồi mời Hồng Giang.

- Cám ơn ngài. – Anh rút lấy một điếu, đưa lên mũi người rồi đặt xuống bàn. – Nhưng tôi thích thứ tôi quen dùng hơn.

Vừa nói, anh vừa rút bao Capstan loại đặc biệt ra để trên bàn. Uyliam nhìn theo từng cử chỉ của Hồng Giang. Chợt bắt gặp ánh mắt của Hồng Giang vừa ngược lên, gã hơi lúng túng, cười xoà chuyển sang chuyện khác:

- Không hiểu trung tá còn nhớ Hoa kỳ không?

- Thưa ngài, ngay cả trong giấc mơ, tôi cũng thấy những bông tuyết trắng và nhẹ đậu bên cửa sổ Prin-xbóc.

- Nếu như giấc mơ thành sự thật thì...

- Còn gì bằng, thưa ngài. Tôi vẫn ao ước một ngày như vậy.

Từ này tới giờ, Hâygơ vẫn ngồi im. Vốn không tin người Việt (mà thực ra gã chẳng tin ai ngoài chính bản thân), hẳn cũng không tin gì viên trung tá đẹp trai đang ngồi trước mặt. Thông minh, đẹp trai, to khỏe, có hiểu biết sâu rộng... đó không phải là những đức tính Hâygơ ưa thích. Theo hẳn, mọi người dân ngoại quốc cần phải (và thường) ngu đần, tham tiền, háo sắc. Không lạ gì thực chất cái xã hội mà hẳn đang thờ phụng. Hâygơ cho rằng đó chính là lý do tồn tại trong mọi mối quan hệ "hữu hảo" giữa Hoa kỳ và các nước khác. Vì vậy, hẳn đã tìm gặp cha xứ Bắc kỳ thời trước Đờ Pu-lê, người giới thiệu Hồng Giang, gặp viên giám đốc học viện Prin-xbóc để hỏi thăm về viên trung tá kỳ lạ ấy, mặc dù đã nghe rất nhiều lời khen của Cônbi, Đalét, Uyliam... Dưới con mắt của Hâygơ, Hồng Giang có thể nuôi dưỡng để trở thành một chính khách chắc chắn và hiệu quả hơn Nguyễn Văn Thiệu. Không phải gã chủ tịch "Hội đồng cách mạng" Sài Gòn này xuất thân từ quân khố đỏ của Pháp, từ trung tá mà ngài Ca-bốt-lốt đã rút từ túi áo ra đó sao. Nhưng nếu như viên trung tá kỳ lạ này có một tham vọng khác? Thật là đáng sợ, Hâygơ cau mày khi nhớ lại điều nghi ngờ mới nảy ra trong đầu. Hẳn

rút trong túi ngực ra một tập ảnh, xoè ra trên năm ngón tay như xoè bộ bài tú lơ khơ, rút ra một tấm ngắm nghía. Đang nói chuyện rất sôi nổi với Uyliam về nền kiến trúc phương Tây thời Phục hưng, Hồng Giang vẫn nhận thấy những thay đổi thoáng qua trên bộ mặt của gã phân cục trưởng CIA – Sài gòn, gã đang có một mưu đồ gì đây. Hồng Giang tin Hâyơ đang chơi một ván bài, trong đó mỗi con bài đều có một vai trò không nhỏ. Anh đã sẵn sàng. Thấy Hồng Giang chột nói hơi nhỏ đi, Uyliam sẵn đón:

- Có lẽ trung tá hôm nay hơi khó ở?

- Ngài quả là người có cặp mắt tinh tường. Hôm qua tôi gặp một số chuyện không vui.

Như đã đợi sẵn, Uyliam chưa kịp hỏi thêm thì Hâyơ đã chìa một tấm ảnh ra trước mặt Hồng Giang. Hấn hỏi vồn vã:

- Hấn trung tá quen biết người này?

Hồng Giang nhún vai, đón lấy tấm ảnh. Không phải ai khác lạ, đó chính là tên chiêu hồi tối hôm qua. Với cỡ 9x12, người xem có thể thấy những nét đặc biệt trên khuôn mặt. Anh liếc qua chữ A.7 mờ mờ góc trái tấm ảnh, rồi đột nhiên cười phá lên vui vẻ, làm Uyliam ngỡ ngàng, còn Hâyơ thì thoáng cau mày:

- Người quen của trung tá chẳng?

- Vâng, có lẽ tôi biết thì đúng hơn. Trong một trường hợp rất lý thú khiến tôi liền tưởng tới một cuốn truyện trinh thám nào đó.

- Trung tá biết? – Hâyơ hỏi tiếp ngay, Uyliam tò mò muốn xem tấm ảnh. Gã đứng lên, gập người nhìn qua bàn.

- Thưa ngài, đây là một tên thám tử hạng bét. Chiều qua, nó định khử tôi ngay góc rạp Mini Rex. Tôi mới làm quen sơ sơ, nó đã bò ra đường. Không thích nhúng tay vào những chuyện lôi thôi nên tôi đã để mặc nó cho cảnh sát. Chắc bây

giờ nó vẫn còn gục trong Chợ Quán hay Chợ Rẫy^[4] gì đó. – Hồng Giang thản nhiên kể, cố ý ra vẻ khoe khoang kiêu hãnh. Anh cầm lấy điều Capstan trong cái bao từ nãy giờ vẫn nằm chỏng chơ bên bao thuốc của Nữ hoàng Anh, lục tìm mãi bật lửa trong túi quần. Bên ngoài bình thường nhưng trong đầu óc anh căng lên suy nghĩ: Đêm qua anh chỉ nghĩ tên phản bội này thuộc bộ chiêu hồi Sài Gòn. Vậy ra hẳn là người của Hâygơ? Liệu cái thằng khốn nạn mang mặt danh A.7 này đã biết gì về chú bé và viên giấy chiêu qua chưa? Hồng Giang tự rà lại trong óc những chi tiết chiêu qua. Không! Không có gì đáng ngại cả, trừ cảnh viôlét...

Uyliam đang muốn nghe tiếp chiến tích của viên trung tá. Gã lại nhào người ra, bật lửa cho Hồng Giang. Đợi cho Hồng Giang bập bập mấy hơi, gã hỏi ngay:

- Sao, đo ván chứ? Câu chuyện thế nào?

Hồng Giang không trả lời Uyliam. Anh nhìn thẳng vào mặt Hâygơ hỏi vui vẻ:

- Ngài bắt được nó rồi phải không? Giá tôi được hỏi thăm nó một chút thì cũng hay đấy.

Hâygơ không chờ đón một câu hỏi như vậy.

Hắn làm mặt lạnh không trả lời. Viên sĩ quan bảnh trai kia có vẻ có bản lĩnh vững vàng, nhưng cứ đợi xem sao. Nếu Hồng Giang là tên phản bội, thì con bài trước sau cũng sẽ bị lật tẩy. Và lại, nếu đoán đúng thì không sao, nếu sai thì Cônbi, với quyền phó giám đốc CIA, chắc không thể để cho Hâygơ yên. Tốt nhất là tìm phương sách khác. Nghĩ vậy, Hâygơ đứng dậy, chìa tay ra trước mặt Hồng Giang:

- Tôi cũng như trung tá đều rất bận. Hôm nào mời trung tá tới chỗ tôi. Chắc sẽ có nhiều câu chuyện hay hơn.

- Xin cảm ơn ngài – Hồng Giang đứng dậy.

Uyliam đứng dậy theo. Vẫn ưa tính cách của Hồng Giang,

Uyliam không hiểu những điều trao đổi giữa hai người có một ý nghĩa gì. Mình phải tự tìm hiểu xem – Hấn tự nhủ.

Hồng Giang tiễn hai người xuống tận sân. Dọc theo những bậc thang bằng đá cẩm thạch trắng, ba người đi lặng lẽ, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ khác nhau.

Về đến biệt thự gần rạch Cầu Bông, sát trụ sở USMACV (bộ chỉ huy yểm trợ quân sự Mỹ), Hâygơ đi thẳng vào phòng ngủ. Gần như thả mình rơi xuống chiếc đi-văng, Hâygơ vươn vai. Xương sống dẫn ra kêu răng rắc. Một sự mệt mỏi tê mê bao trùm lên từng khớp xương, từng thớ thịt. Hấn chợt nhớ ra đêm qua hầu như thức trắng. Sau cuộc họp với ba viên tướng Sài gòn, cả buổi tối hấn ngồi im lìm rít xì-gà, nhấp từng ngụm cà-phê Braxin đặc sánh. Hấn suy tính kế hoạch tìm thủ phạm vụ Rồng lửa. Phải nói địch thủ rất cao tay. Một lần nữa, hấn lại giật mình trước bàn tay nguy hiểm vô hình đã thò vào các kết sắt của quân đội Mỹ, lấy đi mọi thứ. Lần trước, kẻ giấu mặt nào đó đã trao bản kế hoạch đưa lực quân Hoa kì vào tham chiến tại miền Nam cho cộng sản.

Hôm ấy, chính ngài Râu-giơ, rồi nửa tiếng sau, ngài Cônbi gọi điện thoại đường dây nóng tìm Hâygơ. Trong một vài câu trao đổi thông thường có tính chất ngoại giao, có một câu chung của cả hai người "Anh có nghe đài Hà Nội không?". Đó là vào 12 giờ đêm, khi hai lớp cửa kính chống đạn bắn thẳng nhìn ra con rạch ngầu bọt lấp loáng đã đóng lại. Hâygơ toát mồ hôi hột, mặc dù chiếc máy điều hoà không khí vẫn kêu ề ề đến khó chịu dưới gầm giường. Hấn biết có điều gì liên lụy đến hấn đã xảy ra. Không chờ được đến sáng, hấn lệnh cho trưởng phòng tình báo tổng hợp mang ngay các tin bài của đài Hà Nội lên phòng ngủ. Đến khi tận mắt nhìn bản dịch tiếng Anh buổi thời sự, hấn vẫn không tin. Những hàng chữ nháy nhót, chen lẫn nhau, ùa cả vào thị giác Hâygơ. Mắt y loá đi, tưởng chừng như những con chữ đen đã biến thành ngàn vạn con đom đóm bay loạn đêm hè nhiệt đới. Sư đoàn bộ binh số một con đang trên đường đi thì đài Hà nội đã cáo

giác dư luận quốc tế về các đơn vị tiếp theo. Con số và thời gian suýt soát với kế hoạch mang tên mật 465-US... không cần phải đợi lâu, tin tình báo cho biết quân đội Bắc Việt Nam tập trung xung quanh cao điểm 36, và ngay sau đó là tin về trận Núi Thành. Một đại đội bộ binh Hoa kỳ đã ngã gục dưới lưỡi lê quân đội Bắc Việt Nam...

Tùng lê la khắp Rôm, Đài Bắc, Cai-rô, Đa-mát, Béc-lin, Hâyơ đã tự cho mình là nắm được ít nhiều bí quyết của cuộc sống của con người. Chân lý nằm trong những tập giấy màu xanh tính giá trị bằng vàng. Ôi, sức mạnh của đồng đô-la. Nhưng đến cái xứ sở nhiệt đới này... chính quyền Sài gòn, quân đội Sài gòn tiêu thụ đô-la nhiều hơn bất cứ một chính quyền nào, một quân đội nào trong thế giới tự do, thế mà ai dám chắc có thể tin cậy được?

Nhớ lại hình ảnh một gã khoác áo nhân viên ngoại giao, rất sung sức và kiêu hãnh xách vali từ giã Pari hoa lệ tới Sài gòn, Hâyơ mỉm cười chua chát. Một tháng sống trong cái địa ngục đầy máy điều hoà và em-pi Mỹ, đầy gái nhảy và những trận tiến công bất ngờ, đầy những tên phản bội và bọn tình báo cộng sản này, dài hơn mấy năm ở nơi khác. Còn Rông lửa, còn Viô lét? Còn nữ liên lạc mang tên Hoàng Lan vừa bị bắt kia? Chi tiết về năm mẫu thuốc Caraven "A" mà Uyliam vừa kể trong bữa ăn chiều khiến Hâyơ trăn trở mãi. Viên thượng sĩ lái xe đó là ai? Liệu vô tình hay thật sự có liên quan đến chiếc cặp da đựng Viô lét? Uyliam khẳng định tin vào cảm giác, nhưng chưa có gì là bằng chứng cả. Hâyơ tôn trọng khả năng nghề nghiệp của Uyliam, nhưng hẳn không tin tất cả những gì là cảm giác (trừ cảm giác của chính hẳn - tất nhiên). Hâyơ nhóm dậy tắt máy điều hoà nhiệt độ rồi mở tung cửa sổ. Một luồng không khí nóng ập vào phòng. Bất giác Hâyơ nhớ lại chuyện xảy ra buổi tối hôm qua khiến hẳn bắt đầu nghi ngờ viên trung tá Hồng Giang. Phải, cũng đúng vào giờ này, khi đứng bên cửa sổ đau đầu suy nghĩ hẳn thấy chiếc xe ô tô Trai-âm-pho của Sácli đang nháy đèn qua cổng. Dừng ngay trước cửa lớn, Sácli vội vã bước ra khỏi xe, đi như chạy lên thềm. Tiếng gót giầy mang cá sắt làm náo động cả đêm yên tĩnh của biệt

thự. Lại có chuyện gì rồi. Hãy gơ cúi người nhìn theo rồi đóng cửa sổ lại.

Vừa quay vào bàn, Hãy gơ đã thấy tiếng chuông réo lên từng hồi, khẩn khoản. Hấn bấm nút điện. Cánh cửa từ từ mở ra, để lộ khuôn mặt tái nhợt vì xúc động của Sácli. Viên thư ký bước ngay vào, vừa báo cáo vừa thở hổn hển:

- Thưa ngài, tôi vừa ở nhà thương Chợ Quán về.

- Sao? Có chuyện gì?

- A.7 vừa bị đánh ngay gần Mini Rex.

- Sao? Bị ai đánh? Hừ, chắc lại chòng ghẹo mấy con nhỏ, bị nó nện cho chứ gì. Đừng có dại đi đêm một mình. Cái xứ này dữ lắm.

- Không, thưa ngài, A.7 bị một tên cải trang thành trung tá Sài gòn đánh. A.7 đã nhận được mặt: đó là một tên trước cùng học với y tại Hà nội.

- Thế thì sao?

- Hồi đó, tên này tham gia tổ chức của Việt Minh. Hồi chiều, A.7 nhận ra hấn trong vũ trường Đêm màu hồng, tay cầm một càn... dạ thưa ngài, hình như là càn Viôlét...

Hãy gơ sững sốt. Hấn bắt đầu cảm thấy sự rắc rối của câu chuyện. Sự việc này thế nào nhỉ? Tên trung tá kia là ai? Sao lại loại trừ khả năng đó là một sĩ quan chính cống của Quân lực Sài gòn? Và có dính dáng gì đến Rừng lửa, đến Viôlét, và mọi tình huống đáng ngờ xảy ra, hấn luôn luôn liên hệ với thất bại đó. Suy nghĩ giây lát, Hãy gơ hất hàm hạ lệnh cho Sácli:

- Anh xuống chuẩn bị xe. Báo thêm hai em-pi đi cùng. Tôi sẽ xuống ngay. Anh lái lấy.

Không đầy mười lăm phút, Hãy gơ và Sácli đã có mặt tại

phòng bệnh đặc biệt của nhà thương Chợ Quán. Con bệnh mang tên A.7 đã tỉnh, kể lại toàn bộ sự việc vừa xảy ra. Hâygơ lặng yên nghe, không ngắt lời. Trong thâm tâm, hẳn chỉ tin một phần mọi diễn biến qua lời con bệnh, nhưng tuyệt đối chú ý đến chi tiết viên trung tá cầm cành violét, ngồi trong vũ trường Đêm màu hồng đến chiều nay là chiều thứ hai rồi, đợi một con "mèo" nào đó.

Rồi làm như chợt nhớ ra, Hâygơ lấy ra một bộ ảnh cỡ nhỏ trong chiếc cặp nâu từ nãy tới giờ Sácli vẫn ôm khư khư trước bụng. Hẳn lục tìm lấy tấm ảnh dày gần gang, xò ra trước mặt A.7.

- Có viên sĩ quan đó trong số này không?

Người mang tên A.7 nhìn qua, rồi nhòm cả người dậy. Sự cố gắng đó làm khuôn mặt tái nhợt vì mất máu của y càng trắng bệch, trông như nặn bằng sáp. Gã run run chỉ tay vào một tấm, thều thào:

- Đó... đó... chính... ông này.

Cả Hâygơ và Sácli cùng chụm đầu vào tấm ảnh. Chẳng phải ai xa lạ chính là ảnh trung tá Hồng Giang.

- Có đúng người này không? Hâygơ hỏi lại.

- Thưa ngài, con không thể nào nhầm được.

Hâygơ rút khăn mùi xoa lau mặt, cố kéo dài thời gian để giấu đi sự lúng túng trước mặt cấp dưới và các thuộc hạ. Hẳn đã biết rằng, Hồng Giang về đây chính theo sự giới thiệu của Uyliam, Cônbi. Hơn nữa, trong số rất ít những người cộng sự với Hồng Giang bên kia Thái bình dương, chưa có một ai nghi ngờ hay chê bai gì viên sĩ quan trẻ đầy tài năng ấy cả. Ngay đến Uyliam, phái viên đặc biệt của Cục năm bên cạnh Tổng tư lệnh các lực lượng vũ trang Thái bình dương của Hoa kỳ, trong những lần gặp trước đây ở Ha-oai hay Caliphocni đều khen ngợi viên trung tá kỳ lạ đó. Hâygơ nhớ rằng, trong bảng khai đã được thẩm tra rất kỹ lưỡng của Hồng Giang có

đoạn nhận đã hoạt động trong một tổ chức dính líu đến cộng sản hồi còn học sinh tại Hà Nội, nhưng để phá tổ chức ấy. Điều này, chính Đức Giám mục Đờ Pu-lê đã xác nhận và khen ngợi, và còn ghi rõ trong hồ sơ của phòng nhì Quân đội viễn chinh Pháp... Nhưng con mèo đó là ai? Chẳng lẽ viên sĩ quan nổi tiếng là băng giá trong tim kia lại "say" mèo đến mức bỏ buổi chiều ngồi đợi sao? Và bông hoa viôlét kia có nghĩa gì chẳng? Một sự trùng hợp lạ kỳ với bản kế hoạch tiến công đặc biệt mang tên Mỹ: Gianxon Xiti... Một sự trùng hợp ngẫu nhiên với cơn mê của liên lạc viên cộng sản Hoàng Lan chẳng? Đi sâu một tí nữa, giả thiết con mèo đó là Hoàng Lan thì sao? Vậy thì chính viên trung tá này là...

Với sự tinh ý đặc biệt của những con chó săn nòi A.7, nhận ra ngay điều mình nói đã làm quan thầy chú ý. Như vậy, viên sĩ quan kia phải là loại được ưu đãi đặc biệt của người Mỹ. Vừa chăm chú quan sát nét mặt Hâygơ, A.7 vừa nói với vẻ thiếu tự tin:

- Nhưng... cũng có thể con nhầm. Không... thưa ngài... viên sĩ quan đó đúng là người này... nhưng con có thể nhầm ngay từ bước đầu tiên... Vâng... tại con thiên nga nó báo cho con... Vâng, thời buổi này thiếu gì bọn cộng sản cải trang. Chắc là con nhầm. Làm sao lọt qua được mắt ngài?

Hâygơ lặng thinh, không chú ý nghe lời thanh minh tội nghiệp của A.7. Hắn đóng cặp, nheo mắt nhìn tên kia:

- Anh cứ nghỉ ngơi. Ông Sácli đây – Hâygơ khoát tay về phía viên thư ký đang đứng cuối giường – sẽ thưởng sau.

Đã định quay đi, nghĩ thế nào gã cúi xuống nhìn vào mặt A.7:

- Chiều mai anh có thể đi làm tiếp một nhiệm vụ nữa được chứ?

- Dạ thưa ngài, con xin sẵn sàng.

- Phải tìm mọi cách bắt sống thằng nhỏ đánh giầy về đây.

...Đôi lông mày rậm rì của Hâyơ vẫn cau lại phản ánh nỗi day dứt hằn mang trong đầu. Chợt hấn quay lại, bước đến bên bàn nhắc ống điện thoại lên:

- Alô! Ngài Uyliam đây à? Tôi, Hâyơ đây...

- Có chuyện gì khẩn thiết vậy, thưa thiếu tướng? – Giọng Uyliam đầy vẻ lo lắng.

- Không có gì đáng ngại đâu – Hâyơ vội trấn an Uyliam. Chuyện vặt thôi. Tôi muốn ngài hãy khoan báo cho trung tá Hồng Giang biết ý định của ngài Cônbi về việc chuyển ông ta về Mỹ...

-Ồ, thiếu tướng đã biết tiểu ban Đông Nam Á đang cần sự có mặt của viên trung tá nổi tiếng về sự am hiểu mảnh đất hấp dẫn nhưng vô cùng dữ dội này.

- Tôi hiểu. Tôi hiểu! Nhưng ngài hãy khoan cho anh ta biết tin này. Được chứ?

- Tất nhiên. Nếu đó là yêu cầu của thiếu tướng.

- Xin cảm ơn. Chúc ngủ ngon.

- Cảm ơn lời chúc tốt lành của thiếu tướng. Cũng xin chúc lại ngài như vậy.

Hâyơ còn suy tính hồi lâu rồi mới tắt đèn, lên giường nằm. Hấn không biết rằng ngay sau lúc nói chuyện với hấn, Uyliam đã gọi điện thoại cho Hồng Giang.

Về phòng làm việc, Hồng Giang đi đi lại lại trên nền đá hoa, suy tư hồi lâu. Tầng ô vuông nhiều màu vẫn vận khác nhau nối tiếp, làm người ta khó xác định đâu là điểm bắt đầu. Vết gấn xi măng rất đẹp, gọn, nhưng cũng rất kín. Nếu như có giấu một vật gì đó dưới nền, thì muốn tìm, chỉ có cách nhanh nhất là cạy lên một viên nào đó tại một điểm xác định sự

ngghi ngờ nào đó. Chín mươi chín phần trăm sự phán đoán trong những trường hợp đó là sai. Nhưng dù sao cũng còn một phần trăm dẫn tới điểm bí mật. Ý nghĩ về những viên đá hoa lát nền nhà đến bất ngờ với Hồng Giang, loé lên như một tia chớp, rọi vào mở rỗi rắm những sự kiện kia.

Anh biết anh đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng là để lộ dấu chân của mình. Anh đã bị một cái đuôi bám theo, tuy rằng đã cắt một cách bất ngờ và đúng đắn. Một điều nữa, tuy tình cờ, là ám hiệu anh cầm tay lại trùng hợp một cách ngẫu nhiên với tên kế hoạch bí mật kia, chắc chắn tên phản bội không biết điều đó, song nếu như nó kể lại cho Hâygơ nghe thì sao? Hồng Giang không sợ những nguy hiểm đang chờ đợi mình. Anh chỉ lo tất cả những điều ảnh hưởng đến nhiệm vụ. Nếu có chuyện gì thì cả cuộc đời anh, cả tính mạng anh cũng không thể thanh minh được. Lương tâm anh không cho phép.

Hồng Giang lại nhớ đến chú bé đánh giày với một lòng thông cảm, phải nói là biết ơn nữa. Chú đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc tới mức không thể ngờ được. Trong thành phố có hơn ba vạn trẻ mồ côi lang bạt khắp các đầu đường xó chợ, hình thức liên lạc ấy đỡ bị lộ hơn. Mình phải báo cáo về việc này mới được. Dùng hình thức gái làm tiền lộ quá rồi, dễ bị địch phát hiện. Và lại, các ba, các vũ trường giờ đây hung nhúc bọn thiên nga. Chú bé làm anh ấm lòng. Không, dù hàng ngày hàng giờ sống giữa hang ổ quân thù, cái chết dỗi theo từng bước, nhưng nhân dân, Đảng vẫn ở bên anh, che chở, dìu dắt anh từng bước hoàn thành nhiệm vụ.

Còn bản kế hoạch, giờ nó nằm đâu? Ở nhà riêng của Hâygơ hay ở cơ quan cục tác chiến? Rõ ràng trong buổi họp lúc nãy, Hâygơ đã trao cho Sơn Hồng toàn bộ bản tài liệu trong khi chỉ trao cho mỗi sĩ quan nhưng vẫn đề liên quan trực tiếp đến nhiệm vụ của phòng ấy. Nhưng việc Hâygơ trao điều tối mật đó cho Sơn Hồng trước mặt tất cả mọi người sao? Điều đó không thể tin được. Cuộc nói chuyện tay ba giữa Hâygơ, Uyliam và Hồng Giang đã chứng tỏ như vậy. Hấn đã tỏ ra nghi ngờ. Và như vậy, có khả năng từng phần bản kế hoạch

trao cho các phòng là thật, nhưng bản trao cho Sơn Hồng là giả. Và như thế thì đó chính là một cái bẫy giương ra. Tại sao không thể giả thiết như vậy? Nhưng như thế thì Sơn Hồng sẽ chỉ đạo như thế nào? Không có lý. Có thể tử tài liệu là một cái bẫy, nhưng khó có thể nó lại chứa tài liệu giả. Cái bẫy mà Hâygơ giương ra, đặt ở nhà riêng hay phòng làm việc của Sơn Hồng? Còn Uyliam, gã đóng vai trò gì trong vở kịch này? Vốn biết thái độ của gã đối với mình, Hồng Giang không tin gã là mặt trái của Hâygơ. Nhưng...

Một hồi chuông điện thoại réo lên:

- Hê lô, có phải trung tá Hồng Giang đó không?

- Ai đó?

- Uyliam đây – một chuỗi cười vui vẻ vang lên trong ống nghe, rồi có tiếng khàn khàn, lạo xạo – Sáng vội quá, quên chưa báo cho trung tá biết: ngài Cônbi gửi lời hỏi thăm sức khoẻ và công việc của trung tá. Ngài ấy nhắn...

Tiếng kêu lạo xạo im bật. Người đang nói có lẽ kịp kìm giữ câu định thốt ra, rồi lấp đi bằng tiếng cười.

- Xin dặn thêm trung tá một điều: Hãy lo bảo vệ ngài Cục trưởng thật chặt chẽ thay vì bảo vệ cái cặp. Và trước hết là bảo vệ mình. Chắc trung tá hiểu ý tôi?

- Vâng, xin cảm ơn ngài.

- Bây giờ tôi bận, trung tá đã biết chưa, hai tiếng đồng hồ nữa, ngài Mặc Namara sẽ ghé lại Tân Sơn Nhất. Tôi phải ra đó một lát. Trung tá có đi đón không?

- Ồ, thưa ngài, thật là hân hạnh. Nhưng ở chỗ tôi chưa thấy báo gì. Vâng, thế nào tôi cũng tới đó.

- Nếu trung tá không bận, mời trung tá tới dự bữa cơm chiều tại khách sạn Công-ty-năng-tan, hồi mười chín giờ. Tôi sẽ trao lại một vài điều quan trọng, không tiện nói ở đây.

- Thưa ngài, thế nào tôi cũng đến. Rất hân hạnh được dự bữa cơm với ngài.

Có tiếng cười nhẹ trong máy, rồi tiếng cắt máy. Hồng Giang tưởng như thấy đôi môi mỏng dính của Uyliam khi cười lại nhếch lên mĩa mai, trông giống một dấu phẩy lớn.

Anh đứng bên điện thoại một lát. Thế là thế nào? Phải chăng gã khéo nói cho biết rằng tập tài liệu hiện nằm trong tay Sơn Hồng là giả? Còn điều gì Uyliam định nói? Có nên tin lời gã không? Anh hiểu rằng, thế trận giữa hai bên đã dàn ra. Trong cuộc chiến đấu thầm lặng một mất một còn này, anh có thể hy sinh, nhưng không được phép thất bại.

CHƯƠNG NĂM: KÈ GIẤU MẶT

Theo lệnh của thiếu tướng Sơn Hồng, toàn bộ các sĩ quan trung cấp trong cục đều đi đón Bộ trưởng quốc phòng Mỹ Mack Namara, trừ bộ phận ngay sau đó lên đường xuống vùng Bốn chiến thuật tiến hành nhiệm vụ yểm trợ. Ngay khi mới nghe lệnh Hồng Giang đã để ý tìm viên thượng sĩ lái xe. Không thấy hẳn đâu, Hồng Giang gọi viên đại úy thường trực, hạ lệnh phải phạt giam một ngày tên lính mê gái vô kỷ luật đó. Thời gian gấp lắm rồi, không thể để cái đuôi lẳng nhẳng ấy theo nữa.

Sau hai chiếc G.M.C chở đầy lính đi trước hộ tống, đoàn xe nối nhau chạy dài theo đội hình hành quân. Tiếng còi dẹp đường rú lên inh ỏi. Những chiếc mô tô của quân cảnh nổ máy ầm ỉ chạy từ từ bên xe của Sơn Hồng. Chốc chốc chúng lại phóng vượt lên trước, lao thẳng vào những đám đông dân chúng đang ứ lại ngày càng nhiều vì tắc đường.

Ngả người trên đệm da, Sơn Hồng khoan khoái lim dim mắt hồi tưởng lại đêm qua. Mười tiếng đồng hồ bên một ả gà mái quý phái. Tuyệt! ả là vợ ba của một ông vua sắt, bạn thân của người Mỹ. Đây là bậc thang kỳ diệu cho những áp phe sau này. Đêm qua không phải gã chỉ ôm một con đĩ thượng lưu, mà còn ôm cả một tấm ngân phiếu khổng lồ. Mãi suy nghĩ, Sơn Hồng không để ý chiếc đèn tín hiệu đang nháy liên tục. Cho đến khi tên lính bảo vệ rụt rè thưa, Sơn Hồng mới giật mình choàng dậy, chụp vội lấy cúp nghe đưa lên tai.

- Hê lô, đây. Thiếu tướng Sơn Hồng nghe đây. Sao... dạ... dạ. Ngài có thể để đích thân tôi về lấy được không ạ? Dạ, thế cũng được. Dạ tôi sẽ lệnh ngay. Cảm ơn ngài. Dạ.

Buông cúp xuống, viên thiếu tướng lại ngả người ra đằng sau, nhắm mắt lại. Hâygơ vừa hỏi gã về cặp tài liệu kế hoạch Rồng Lửa. Lạ thật, việc đã qua rồi, sao lại phải báo cáo ngày Bộ trưởng nữa? Yêu cầu mình không được vắng mặt trong buổi tiếp đón trọng thể này, Hâygơ lại gợi ý để trung tá Hồng Giang về đây "cho an toàn tuyệt đối". Để viên trung tá hãnh

tiến và rất được lòng người Mỹ kia đi thì gã hoàn toàn yên tâm. Nhưng có thật cần thiết đến mức ấy không nhỉ? Vốn không quen suy nghĩ nhiều, Sơn Hồng lặng lẽ châm một điếu Caraven A rồi cầm lấy cúp, chuyển tần số hành quân...

Tự tay lái chiếc xe Jeep có lắp máy bộ đàm theo quy định hành quân tác chiến của Sơn Hồng, Hồng Giang không khỏi dẫn đo suy nghĩ. Hay là kiểm một cứ gì đó để quay về? Không được liều lĩnh. Nhưng đâu là giới hạn giữa sự liều lĩnh và lòng dũng cảm? Mà Uyliam hẳn như vậy là có ý gì? Đoàn xe càng đến gần phi trường Tân sơn Nhất, Hồng Giang càng phân vân. Đúng lúc đó, trong chiếc loa chìm gắn cạnh trục tay lái vang lên tiếng kêu rè rè, rồi một giọng nói ngọt mũi vang lên:

- Hê lô, chim ưng đâu? Chim ưng đâu? Phượng hoàng đây. Chim ưng bay về tổ, quắp tấm da bò đen trên bàn, mang tới thảo nguyên cho phượng hoàng, nghe.

- Dạ chim ưng nghe rõ. Sẽ cất cánh ngay bây giờ.

- Rồi. Lẹ lẹ lên nghe. Một giờ nữa đại bàng hạ cánh. Liệu mà tới.

Hồng Giang cho xe tạt sang vệ đường, đợi cho đoàn xe đi qua. Thế là thế nào? Không cầu mà được. Anh không lạ gì tấm da bò đen trên bàn của viên thiếu tướng. Đó là kỷ niệm cay đắng của gã về vụ Rừng lửa. Mặc Namara đến thì cần gì tài liệu ấy. Hay có âm mưu gì trong sự việc này chẳng? Không có lẽ. Anh không còn lăm lăm gì về viên tướng áp-phe kia. Một gã lấy tiền làm Tổ quốc, ngu dần và hãnh tiến, khúm núm với cấp trên và hoành hợ cấp dưới. Gã rất tin và cần có anh trong công việc. Vậy thì gã không thể nghĩ ra trò gì được. Hay là lệnh của bọn Mỹ. Nhưng đó là bọn nào? Mà thôi, tương kế tự kế. Cứ về cơ quan đã.

Đoàn xe vừa đi khuất, Hồng Giang quặt mạnh tay lái, rú ga lao thẳng về hướng ngược lại. Trông thấy chiếc xe từ xa, mấy tên quân cảnh đã đứng nghiêm, sau khi mở toang cánh

công sắt nặng nề Hồng Giang lơ đãng gặt đầu, từ từ cho xe vào ga ra. Anh bước nhanh vào tòa nhà. Không thấy viên sĩ quan thường trực đâu cả, Hồng Giang nhìn trước nhìn sau. Sau những lớp kính cách âm, chấn đạn, tòa nhà vắng tanh vắng ngắt này im lặng gần như tuyệt đối. Nghe rõ cả tiếng đập cánh vôi vàng của một con ong lạc vào phòng, đang hấp tấp, hoảng hốt lao đầu vào cửa kính. Tội nghiệp, nó cứ tưởng bầu trời trong khung kính đó. Hồng Giang liếc nhìn con ong rồi khẽ nhún vai. Anh hơi mỉm cười vì thói quen đã ăn sâu vào người. Đến bên bàn làm việc của viên sĩ quan thường trực, anh thoáng đắn đo, rồi nhắc ba chiếc ống nghe đặt sang một bên. Sẽ không còn một tiếng chuông nào vang lên trong gian phòng trực này nữa.

Hồng Giang rút khẩu Oan-te khẽ lên đạn, lại rút trong túi áo bốn miếng cao su lót cá sắt của giày đinh mà lúc nào anh cũng mang theo bên mình. Hồng Giang cúi xuống, lắp thật chặt dưới đế giày. Như thế, bước đi vừa êm vừa chắc, sẽ khó trượt trên nền đá hoa bóng loáng như gương. Anh thận trọng đi lên gác ba, về phía phòng làm việc của Sơn Hồng. Vừa mới hết tầng hai, anh đứng sững lại, cả người căng ra chờ đợi, tay phải thọc vào túi quần. Có tiếng động ở tầng ba, ngay trên đầu anh. Hồng Giang ngược lên, lắng nghe. Một thoáng im lặng. Ngay sau đó có tiếng người đi, ngày càng gần lại cầu thang trước mặt. Anh lặng lẽ đi giật lùi tay vẫn nắm chặt báng thép lạnh lạnh của khẩu súng trong túi quần. Tiếng bước chân rón rén xuống thang, hết như một thẳng ăn trộm, đang nghi ngại khi thấy có điều gì không lành. Hồng Giang lùi nhanh về phía cuối hành lang, rồi tụt vào phía trong nhà vệ sinh trước khi bóng kia bước xuống đến chân cầu thang rẽ vào hành lang. Anh rút súng, cầm lăm lăm trong tay. Tiếng chân rón rén vẫn tiến lại gần, mỗi lúc một gần hơn, Hồng Giang nép hẳn vào cạnh tường phía trong một gian rửa mặt, thuận tay khép hờ cửa.

Thời gian trôi qua thật căng thẳng. Người kia đã tiến đến cửa nhà vệ sinh, đang lơ láo ngó vào trong. Qua khe cửa, Hồng Giang căng mắt nhìn. Anh suýt nữa kêu lên. Người đang rình mò kia là viên thượng sĩ mê gái lái xe cho anh. Một loạt câu

hỏi này ra trong đầu anh. Tên thượng sĩ này vào đây làm gì? Cục đã quy định rất rõ: tất cả binh lính không được vào trong tòa nhà. Ngay cả sĩ quan cũng chỉ được phép bước qua cửa lớn khi có nhiệm vụ. Vậy thì... Hay nó theo dõi anh? Vô lý. Khi anh vào phòng trực, rõ ràng không có ai biết. Hơn nữa, tên này đã có mặt trên tầng ba trước anh. Hay là... người của ta? Một tia hy vọng lóe lên. Nhưng ngay khi đó, Hồng Giang gạt bỏ ngay giả thiết này. Chỉ có bộ phận tình báo đặc biệt chịu sự lãnh đạo và chỉ đạo trực tiếp của trung ương mới có nhiệm vụ ở đây. Và nếu có thì anh đã biết. Không lẽ là biệt động nội thành? Cũng có thể, song nếu như vậy tại sao trong mật thư không thấy chị Sáu nói gì? Vậy tên này vào đây với mục đích gì?

Trong khi đó, viên thượng sĩ nghiêng ngó một lần nữa rồi lại rón rén đi về phía cầu thang. Hồng Giang rút ống giảm thanh lắp vào nòng súng. Khẽ đẩy cửa, anh bước ra trước tấm gương. Bây giờ anh mới biết mồ hôi túa đầy mặt, ngực áo ướt. Bộ lễ phục trở nên vướng víu. Anh lấy tay trái vuốt qua đám mồ hôi đọng thành từng giọt cỡ hạt ngô trên trán, trên má, đi ra cửa, hé nhìn dọc hành lang. Không một bóng người. Súng chìa thẳng, tay vẫn lăm lăm trong vòng cò, Hồng Giang lẩn ra phía cầu thang. Tiếng chân bước lúc này chỉ còn nghe rất nhỏ ở tầng dưới. Dẫn đo một chút, Hồng Giang quyết định đi lên tầng ba. Viên thượng sĩ xuống đến phòng trực, thấy điện thoại như vậy, thế nào hẳn cũng đi tìm viên đại úy thường trực. Thời gian đủ cho anh hành động. Nếu có chuyện gì thì chính viên thượng sĩ chứ không phải anh, chịu trách nhiệm. Nó chẳng vừa ở tầng ba đó sao, Hồng Giang quyết định táo bạo.

Anh bước nhẹ nhàng nhưng rất nhanh lên cầu thang, súng vẫn lăm lăm trong tay. Hành lang tầng ba cũng vắng ngắt. Một chân trên hành lang, một chân dưới bậc thang, anh nghiêng người nghe ngóng động tĩnh. Không thấy gì cả. Anh đi thẳng vào hành lang. Mọi cánh cửa đều đóng chặt, Chỉ có một căn phòng cửa mở hé hé. Đó lại chính là căn phòng anh định vào: phòng làm việc của Sơn Hồng.

Hồng Giang đi thẳng đến. Liếc qua, anh thấy một bóng người đang loay hoay trước chiếc tủ đứng đựng tài liệu mật gắn chìm vào trong tường. Thực ra chưa bao giờ Hồng Giang được thấy Sơn Hồng mở cửa tủ như thế nào. Vì vậy, anh đứng lặng im quan sát. Người đó hẳn là sĩ quan (anh đã thấy lấp ló hai cái ngù vai và khẩu côn đeo bên hông). Hẳn loay hoay một lát, rồi như trượt nhớ ra, hẳn vồ lấy chiếc máy điện thoại màu trắng để trên bàn bên cạnh, quay năm số. Theo độ dài của từng tiếng rè rè vang lên trong căn phòng tĩnh mịch, Hồng Giang đoán từng con số hình như là 21966 thì phải. Gã kia quay xong liền đặt ống nghe xuống máy. Một tiếng "tách" vang lên. Cánh cửa tủ từ từ tụt xuống, để lộ một mặt tủ khác đầy những ngăn kéo như những mục phân loại sách trong thư viện. Gã kia thản nhiên kéo tay áo nhìn đồng hồ, rồi nắm lấy quả đấm bịt bạc vặn ngược chiều kim đồng hồ. Dường như đã hết cỡ, gã lại buông tay ra, cúi sát mắt nhìn vào quả đấm, nắm chặt lấy rút mạnh. Chiếc ngăn kéo tụt ra. Ngoài cửa, Hồng Giang cố kiểng chân nhưng không nhìn thấy gì cả, phút quyết định đến rồi đây, Hồng Giang nghĩ thầm khi thấy gã kia thò cả hai tay vào ngăn kéo. Anh hít thở mạnh, và ngay khi đó, gã kia không quay lại, nói to:

- Nó đây nè! .. Mà làm gì đó?

- Đứng im! Anh đã bị bắt – Hồng Giang đẩy mạnh cửa bước vào, chĩa thẳng súng vào người kia. Gã quay lại, hoảng hốt. Một lần nữa, Hồng Giang suýt kêu lên. Thủ phạm vụ ăn trộm tài liệu mật chính là viên sĩ quan thường trực. Hồng Giang tiến đến gần viên đại úy, gằn giọng quát:

- Quay mặt vào tường! Chống cự tao bắn!

Viên đại úy không ngờ sự thể lại diễn ra như vậy. Gã run lấy bầy quay mặt về phía cánh cửa tủ đã mở.

- Mà đến đây làm gì? Ai sai mà lấy tài liệu? Hả, nói ngay.

Viên đại úy còn đang lúng túng trong miệng thì đã nghe tiếng quát:

- Đứng im! Yêu cầu trung tá cảm phiền bỏ súng xuống.

Không cần quay lại, Hồng Giang cũng biết ngay đó là giọng nói của tên thượng sĩ lái xe. Anh chợt thấy hồi tiếc vì lúc này, khi bước vào trong phòng đã không đóng cửa lại. Bây giờ thì muộn rồi. Hẳn lúc ở tầng hai, nó đã phát hiện ra anh... Hồng Giang thả rơi súng xuống nền nhà, nghe đánh "cạch" một tiếng khô khốc.

Buổi sáng, Hâyơ gọi điện cho mời Uyliam. Không đầy mười phút sau, Uyliam đã đóng sầm cửa xe, bước vào con đường rải sỏi trắng muốt Hâyơ chờ sẵn trên bậc thềm, khoát tay chỉ ra vườn, nói với Uyliam:

- Mời anh ra vườn sau.

Hai người bước tới một bộ bàn ghế sa lông kiểu cổ bằng gỗ lát uốn, mặt da. Không rào trước đón sau, Hâyơ hỏi ngay:

- Anh thấy Viôlét giả thế nào?

- Tôi cũng đang suy nghĩ.

- Nhất định là ăn chứ - Hâyơ xoa xoa hai tay vào nhau - Hừ, mỗi lớn như thế, con cá nào mà chẳng đớp.

- Tất nhiên, nếu có cá.

- Có chứ, ông trợ lý. Tôi thì tôi tin không những có cá, mà còn có cá to là đằng khác.

- Ông nghi ngờ Hồng Giang?

- Biết làm sao được - Hâyơ nhún vai - Nghề nghiệp dạy tôi không nên tin bất cứ ai.

- Thế còn lệnh rút Hồng Giang của ngài Cônbi, ông định không tuân theo sao?

- Ấy, ông bạn lại nóng nảy rồi. Ý tôi không phải như vậy. Tôi chỉ muốn kéo dài thời gian để kiểm tra thôi – Hâygơ nhún vai – Ý của ngài Cônbi là ý Chúa.

Uyliam nhếch mép cười ngạo mạn. Gã đã biết được cái đuôi của Hâygơ. Ấy là tuy rất đa nghi, thủ thế với tất cả mọi người, nhưng Hâygơ lại rất sợ cấp trên. Uyliam thừa biết phần lớn thời gian của viên Cục trưởng CIA ở xứ này là làm gì rồi. Bạch phiến, Hê-rô-in... những chất tê mê đưa người trần tục bay lên sống trên thiên đường trong phút chốc ấy, được các thuộc hạ đóng gói. Tự tay ngài phân cục trưởng niêm phong lại bằng một tờ giấy trắng in sẵn vền vện mấy chữ "Tài liệu mật – CIA – Hây gơ" rồi chở ra phi trường. Tốc độ làm giàu của hắn tại đất này xấp xỉ với mức tăng tích lũy của các ngài tư bản phố Uôn. Uyliam thừa hiểu muốn gì thì Hâygơ cũng phải giữ cho được cái ghế đang lung lay tại đây... Sau một hồi lặng thinh, Uyliam chợt hỏi:

- A7 ra sao?

- Tên này đang xin được đi bắt ngay thẳng nhóc đánh giầy chiều qua. Hắn nói thẳng này là một nhân chứng quan trọng.

Uyliam chợt nảy ra một dự kiến. Gã nói nhanh như sợ ý nghĩ bay mất. Lúc này, cái nhìn của gã sáng rực lên, tuy vậy vẫn không làm cho đôi mắt đỡ sâu, đỡ lạnh.

- Hay, ông có một ý kiến rất hay. Hãy cho bắt ngay tên đánh giầy này. Và đừng cho Hồng Giang biết. Sau đó mọi việc tiếp theo sẽ chứng tỏ tôi đúng hay ngài đúng.

- Hay bây giờ chúng ta cùng đến Sở thú? Anh có bận gì không, Uyliam? – Hâygơ sốt sắng đề nghị. Gã muốn xoa dịu bớt những va chạm lúc này – Anh sẽ trực tiếp tra hỏi tên nữ liên lạc bị bắt.

- Xin lỗi ngài, tôi vốn ghét cái trò vung dùi cui hay quay điện – Uyliam lại nhếch mép cười khinh bỉ không chút che giấu – Nguyên tắc của tôi là lời sự thật ra từ những con người, chứ không phải từ những cái xác.

- Ô hô, xin lỗi ông trợ lý. Tôi không ngờ được nghe tại vùng đất máu lửa này một tư tưởng nhân đạo đến mức ấy. Nhưng ông hãy trả lời tôi rằng, nếu như gặp những cái đầu bò thì sao? Ông sẽ cúi xuống đề nghị họ hãy tự giác móc sự thật trong óc ra cho ông chứ?

- Hừm...hừm... cố nhiên là tôi cũng không phải người có trái tim mềm yếu của đàn bà. Nhưng tự tay tôi ư? Không đời nào. Thiếu gì kẻ sẵn sàng làm công việc ấy. Nghề nghiệp đòi hỏi đôi bàn tay chúng ta không nên thấm một chút máu gì, dù đó là máu cộng sản... Mà thôi, ngài cho phép tôi được lưu ý ngài rằng: ngài bộ trưởng Mắc Namara sắp tới.

Trong đoàn có thể có ngài Cônbi đi cùng

- Sao? Thật hả... a, mà đúng rồi – suýt nữa thì tôi quên mất
- Hãy gơ mỉm cười – Thôi cùng nâng cốc rồi ta đi.

- Khi chiếc xe sang trọng của Hâygơ và Uyliam vào phi trường các quan khách người Mỹ và người Việt Nam đã tề tựu đông đặc. Bãi đỗ xe dọc theo con đường mắc hàng đèn cao áp ngày thường thông rộng là thế, trưa nay trở nên chật chội. Dãy xe xếp chéo đủ kiểu. Trong phòng khách, kẻ đứng người ngồi, lảng vảng đây bọn empi Mỹ, quân cảnh ngụy, cảnh sát nổi, cảnh sát chìm. Không khí vừa sôi động hân hoan, vừa nặng nề đến ngạt thở.

Hâygơ và Uyliam lên thẳng phòng khách đặc biệt trên tầng hai. Sơn Hồng và các tùy tùng đã đứng sẵn ở đây. Hai người gật đầu lơ đãng đáp lại lời chào kính cẩn của các tướng lĩnh Sài gòn, rồi đi thẳng vào phòng điện đài, một căn phòng đặc biệt có gắn hai chữ "cấm vào" bằng tiếng Việt và tiếng Anh. Thấy Hâygơ, một đại úy thông tin Mỹ từ cuối phòng chạy lại:

- Thưa ngài, có điện từ Ha-oai.

- Đưa tôi.

- Xin ngài ký nhận cho.

Hâygơ rút bút kí tắt vào cuốn sổ nhận điện, rồi rút tờ giấy trong chiếc phong bì cứng vừa gấn xi. Uyliam đến sát bên Hâygơ, ghé mắt nhìn. Nội dung bức điện như sau: "Vì lý do đặc biệt, tôi không sang được. Ông chủ gọi US-AVN 5381 về ngay. Chậm nhất là 12h00 ngày X, 5381 phải có mặt tại Hin tôn – Ha oai. Có người đón. Kí tên: U."

Đọc xong bức điện, Uyliam ngẩng lên nhìn Hâygơ như thách thức như tò mò muốn biết thái độ gã ra sao. Phần cuối bức điện ra lệnh cho trung tá Hồng Giang phải có mặt trong thời hạn rất gấp. Hâygơ im lặng, chấp nhận cái nhìn khiêu khích ấy bằng cái nhún vai, khoát tay về mặt kệ rồi đi ra. Uyliam nhếch mép cười, đi theo Hâygơ đến thẳng trước mặt Sơn Hồng hỏi nhỏ, không đếm xỉa đến nghi thức ngoại giao:

- Ông đã chấp hành lệnh tôi chứ, thiếu tướng?

Đang ngồi Sơn Hồng đứng bật dậy, thả rơi chiếc can bịt bạc, tay trái vuốt lại tà áo:

- Đã, thưa ngài.

- Trung tá đi lâu chưa?

- Dạ có lẽ đến ba mươi phút rồi đó, thưa ngài. Không... phải đến bốn mươi phút.

Hâygơ nheo mắt, bộ ria đen xì chui ra từ hai lỗ mũi cứ giật giật liên hồi. Làm ra vẻ không nhận thấy Uyliam nhếch mép, gã lẩm bẩm: "Bắt đầu đầu màn kịch rồi đó". Rồi không để cho viên sĩ quan đội lốt nhà buôn kia hỏi, Hâygơ nhìn thẳng vào hai bông mai trên ve áo viên thiếu tướng, hỏi giật giọng:

- Bao lâu nữa trung tá có mặt?

Sơn Hồng so vai. Cái đầu to tướng được dịp tụt xuống, làm gã bỗng như lùn tịt trước tên Mỹ cao kều. Rồi không hiểu nhớ đến quyền của người Mỹ hay nhớ đến bản hợp đồng mà Hâygơ mới trao, viên tướng hăng giọng lúng túng:

- Thưa ngài... bao lâu nữa... ừm hừm... bao lâu nữa chính tôi... tôi... tôi cũng chưa rõ. Nhưng thưa ngài, ngài cần gặp... gặp... gặp trung tá sao? Tôi sẽ đi tìm ngay - Đến câu cuối, gã sốt sắng, bù lại sự vô lễ vừa rồi.

- Cảm ơn, không cần. Tôi sẽ đi.

Nói xong, Hâygơ quay người đi ngay. Uyliam nháy nháy mắt với viên tướng đang đứng thộn ra rồi bước sau Hâygơ. Ngăn ngừa một lát Sơn Hồng vội vã đi theo.

Trong lúc này, câu chuyện bất ngờ xảy ra ở phòng làm việc của thiếu tướng cục trưởng tác chiến đang diễn ra rất nhanh.

Ngay sau khi Hồng Giang bỏ rơi súng, viên thượng sĩ tiến nhanh đến sát lưng giáng một quả dấm nặng như búa bổ vào gáy Hồng Giang. Không hiểu vì lý do gì, cái nắm tay to bè bè đó lại đánh trúng bả vai phải. Cả người anh nhào ra đằng trước, phía viên sĩ quan thường trực. Tiếp liền tiếng "hự" phát ra từ cổ, từ họng, từ mũi Hồng Giang, viên sĩ quan thường trực quay người lại tung chân đá thẳng vào mặt anh. Với mũi giày đinh như thế, với hướng lao ngược chiều vì cú dấm nặng nề vừa qua, chắc chắn Hồng Giang không giập bã mía (sống mũi) thì cũng vỡ quai hàm.

Tuy choáng váng vì cú dấm bất ngờ từ phía sau nhưng với bản lĩnh cao cường của một người đã bị đo ván và bắt nhiều kẻ khác đo ván, Hồng Giang thấy trước cú đá của tên đại úy. Anh chỉ kịp xoay người, hơi ngửa đầu ra phía sau thì chiếc giày đinh đen xì đã lướt qua mặt, tạt một luồng gió mát lạnh. Tiếp ngay sự mất đà vì đá trượt của tên đại úy, Hồng Giang nghiêng người, đập mạnh vào mang mõ nó. Tên này bật ra ba bốn bước, đổ nhào, quắn quại ôm chặt lấy bụng. Thừa lúc Hồng Giang nhao người theo, viên thượng sĩ nhẩy sỏ tới, vung một quả dấm hình vòng cung vào má anh. Không kịp tránh nữa rồi, Hồng Giang thoáng nghĩ và nghiêng rặng chịu quả dấm thứ hai. Anh loạng choạng bật người vào

sát tường. Viên thượng sĩ lao theo vòng tay xiết chặt lấy cổ Hồng Giang. Máu dồn hết lên mặt nóng bừng. Hơi thở nghẹt dần. Tai ù nhức nhối. Hai tay anh nặng chịch, buông thõng. Mười ngón tay của viên thượng sĩ to và chắc như mười gọng kìm mỗi lúc một xiết chặt hơn Hồng Giang đảo mắt nhìn quanh. Không hy vọng. Người anh lả dần xuống. Viên thượng sĩ nở một nụ cười khoái trá và đanh ác. Chưa một kẻ nào không lịm đi một khi gã đã xiết mười gọng kìm thép này vào cổ. Hồng Giang lả dần. Bỗng anh thu toàn bộ sức lực còn lại, giật mạnh người ngã ngửa ra phía sau. Đang bóp cổ Hồng Giang, viên thượng sĩ buộc phải nhao người theo. Hồng Giang vừa chạm đất, anh co cả hai chân đập mạnh vào đùi và bụng dưới viên thượng sĩ. Gã kia bật người ra. Cả cái xác to lớn là thế mà bật chéo, văng ra sát chân bàn làm việc bằng gỗ lim. Chống ngược tay xuống đất sát bả vai, anh bật người dậy, lao thẳng đến bên viên thượng sĩ. Chân trái quỳ xuống đất, đầu gối phải ấn vào bụng sát huyết mặt trời của gã kia. Hai tay anh bóp chặt lấy cổ gã, đập mạnh vào chân bàn. Gã kia mắt trợn ngược, lưỡi lè ra ngoài, nước dãi trào ra khỏi miệng. Đến cái đập thứ ba thì gã ngoẹo đầu sang một bên, cả người mềm nhũn. Hồng Giang lão đảo đứng dậy. Viên đại úy nằm sát góc tường vừa tỉnh dậy, đang lết gần đến khẩu súng Hồng Giang buộc phải bỏ rơi khi này. Khi Hồng Giang quay lại thì cũng là lúc bàn tay tên đại úy vừa chạm vào khẩu súng. Anh co cả hai tay thả rơi người xuống, cùi tay chọc thẳng vào mạng sườn tên đại úy. Cũng lặng lẽ như khi tỉnh dậy, nó dướn người lên, đau đớn, giẫy mấy cái rồi nằm im.

Hồng Giang cũng đã kiệt sức. Chỉ chống tay ngồi dậy, nhịp thở đã loạn, tim đập thành thịch. Một vị mặn mặn thấm trên môi, đậm dần qua đầu lưỡi. Anh lấy tay quệt thử. Máu từ gò má vẫn đang rỉ xuống...

Hồng Giang nhìn quanh. Im lặng. Không một tiếng động nào khác lạ. Phải chớp lấy thời cơ này. Dù sao thì tên đại úy cũng đã để lại dấu tay trên những bản tài liệu. Nghĩ vậy, anh cố gắng lê chân về phía tủ tài liệu. Rút chiếc khăn mùi xoa ra lau đôi tay đẫm máu, anh xỏ đôi găng ni-lông, rồi tay phải

rút chiếc máy ảnh nhỏ xíu trong ngực ra, tay trái giở từng tờ, từng tờ một. Anh bấm vội vã, tranh cướp thời gian. Hết tập này, Hồng Giang thấy một tập phim trắng tinh bên ngoài đề "ZI-1 và ZI-2". Không phải suy tính lâu, anh lại đưa máy lên. Từ cánh cửa để ngỏ đã thấy văng vẳng tiếng lộp cộp của mấy đôi giày đinh đang chạy lên cầu thang. Hồng Giang chụp hồi hả. Rồi anh xếp lại như cũ, cất máy ảnh vào trong ngực. Anh chỉ kịp vút đôi găng tay và chiếc mùi xoa vào trong thùng rác tự hủy, dùng cả hai bàn tay vuốt lớp máu và mồ hôi hơi se se đang đặc quánh bết trên mặt, rồi từ từ ngã xuống. Đầu lả vào tường, anh lịm đi trong tư thế nửa nằm nửa ngồi.

Đó cũng là lúc Hâygơ, Uyliam, Sácli, Sơn Hồng và bốn tên empi Mỹ xôc vào. Khuôn mặt Hâygơ đang từ vẻ hí hứng bỗng chuyển sang ngây độn vì thất vọng, trong khi những người cùng đi đứng sững như trời trồng vì kinh ngạc. Chợt Hâygơ lùi lại mấy bước hét lên:

- Có chuyện gì xảy ra ở đây?

Uyliam vượt qua trước mặt Hâygơ, quỳ xuống bên cạnh Hồng Giang tóm lấy hai bả vai anh lay mạnh:

- Trung tá, trung tá. Tỉnh dậy. Có chuyện gì vậy?

Hồng Giang cố mở to đôi mi mắt đã trở nên nặng trĩu như đeo đá nhìn Uyliam nở một nụ cười nhăn nhúm. Anh thều thào:

- Nó... đấy tôi... bắt... quả tang. Nước... nước đâu?

Uyliam quay lại, nói nhanh:

- Mang nước lại đây. Nhanh lên. Nước quả ấy.

Hâygơ trợn mắt nhìn Sơn Hồng quát to:

- Báo động toàn bộ cơ quan. Cấm trại. Điềm danh.

- Nhưng thưa ngài...

- Ông làm đi. Mau... Bọn guk ăn hại.

Sơn Hồng đứng nghiêm, rồi quay lại hạ lệnh cho hai tên tùy viên vừa đột ngột xuất hiện "báo động toàn trại. Đứa nào lồi thối, gông cổ nó lại. Chạy, bắn bỏ"

Sácli đã mang chai nước cam vào cho Uylam. Uylam thận trọng kê chai vào miệng Hồng Giang nghiêng nhẹ, Hồng Giang nhấp từng ngụm nhỏ, thềm thườn. Bây giờ, cả Hâygơ và Sơn Hồng mới chạy lại, nhìn chăm chăm vào viên trung tá đang ngồi bệt dưới đất kia.

Hồng Giang nhấp tiếp mấy ngụm nữa, rồi như vừa trông thấy hai cấp trên, anh chống tay định đứng dậy nhưng không được, lại lảo đảo ngồi xuống. Sơn Hồng đang nóng lòng muốn tìm hiểu toàn bộ sự việc xảy ra. Gã nói với về nhân từ:

- Trung tá cứ ngồi. Sao lại thế này?

- Thưa thiếu tướng, thưa các ngài. Tôi về. Nghe động trên này, nhớ lời ngài Hâygơ. Chạy lên. Thì ra bọn chúng – Hồng Giang đưa mắt về phía tên đại úy và tên thượng sĩ đang bất tỉnh nhân sự - Tôi bắt. Chúng chống cự. Thì ra thủ phạm là hai tên cộng sản này...

Uylam cười mĩa mai khoái trá, nhếch mép nhìn Hâygơ. Bên ngoài tiếng còi rú lên inh ỏi, tiếng chân chạy rầm rập. Lệnh của Sơn Hồng đang được thi hành triệt để.

CHƯƠNG SÁU: ĐẠI ÚY THIÊN NGA

Hẳn bạn đọc còn nhớ cô gái xuất hiện ở phần đầu câu chuyện này, trong biệt thự xinh đẹp và vắng lặng trên Đà Lạt. Cô gái duyên dáng đó là đại úy thiên nga Giên Rixta, tức Lê Hoài Phương, một tình báo viên CIA được Uyliam hết sức tin cậy.

Đang làm trợ lý thứ ba cho Uyliam về các vấn đề xã hội Đông dương, thực chất là thu thập các tin tức tình báo chủ yếu về Bắc Việt nam qua các nguồn tin khác nhau của mạng lưới tình báo, Hoài Phương được lệnh chuẩn bị chuyển sang nhận nhiệm vụ mới. Cách thời gian xảy ra câu chuyện này ít ngày, Uyliam đột ngột từ Ha-oai trở về, không báo trước. Lúc nào gã cũng giữ rịt chiếc cặp da đen bên mình. Tòa biệt thự vốn đã có một tiểu đội quân cảnh bí mật bảo vệ bên trong, nay lại được bổ xung thêm một tiểu đội nữa, chưa kể cảnh sát, mật vụ đóng giả người du lịch, người trồng hoa suốt ngày lảng vảng xung quanh ngôi nhà. Nhìn bên ngoài, tòa nhà vẫn giữ nguyên vẻ tĩnh mịch, thanh thoi của mọi chỗ nghỉ mát trên cao nguyên này. Nhưng chỉ cần đi qua chiếc cổng sắt, khách vào sẽ gặp ngay đôi mắt gườm gườm của một người làm vườn hoặc người dọn vệ sinh. Những người đó sẽ đưa khách vào phòng trực kín đáo phía sau, nơi có đủ thiết bị hiện đại để kiểm tra từ tư trang đến suy nghĩ của khách. Chỉ có một người ra vào tự do. Đó là Hoài Phương. Từ khi Uyliam đến, còn có thêm một người nữa; đại úy Thành, sĩ quan biệt phái của cục an ninh đi bảo vệ Uyliam. Tuy vậy mọi người trong tòa nhà vẫn chỉ coi Hoài Phương là chủ nhân. Mỗi khi nữ đại úy thiên nga kiêu kỳ đi qua trước mặt ai là người đó lại cúi gập người xuống, xun xoe: !“Dạ, kính chào bà chủ ạ!”. Hẳn là Hoài Phương khoái trá với cái danh hiệu ấy, vì khi đó, cô ta phân phát một cách hào phóng nụ cười bình thường vốn hiếm hoi của mình.

Công việc của một trợ lý tình báo thật bận rộn, nhất là khi chiến sự gia tăng đến mức tối đa ở cả hai miền. Song Hoài Phương vẫn giữ nguyên vẹn sắc thái tuổi trẻ, đẹp một cách kiêu kỳ. Không biết có phải khí hậu vùng Đà Lạt vốn chiều

chuyện các cô gái như vậy hay không, mà lúc nào gò má mịn màng của cô ta cũng ửng hồng. Còn đôi mắt thì đen láy trong và sắc sảo đến mức một lần, tướng Nguyễn Cao Kỳ lên đây bắt gặp đã nhăn nhó cười tình và nịnh một câu bằng tiếng Pháp bồi: "Ken pơ-tuy ben péc-son!"^[5]. Đẹp như vậy nhưng cho đến nay, chưa ai thấy cô ta nói một câu đến việc tính chuyện trăm năm. Các sĩ quan trường võ bị, các chàng phong lưu công tử vẫn đến mời đi khiêu vũ đều ồm trước cái vẻ ẩn dật, lại có quan hệ thân mật với người Mỹ của Hoài Phương. Mọi người chỉ bỡn cợt một vài câu khi đám mày râu còn đông đảo, chứ đứng một mình thì cậy rằng cũng không dám đùa nhả.

Từ bữa Uyliam đến, Hoài Phương có vẻ hơi khác. Cô ta trầm tĩnh hơn, lạnh lùng hơn. Những buổi chiều đi kèm theo khiêu vũ tại trường võ bị, vốn đã thưa thớt bóng hoa hậu, nay vắng hẳn. Chỉ có hai người nhận thấy rõ điều ấy nhất và cũng muốn giải thích điều ấy. Đó là Uyliam và Thành.

Uyliam thường rất phục Hoài Phương ở khả năng phân tích, đánh giá các lượng tình báo khác nhau. Hơn nữa, chính phòng an ninh nội bộ của CIA đã giới thiệu với Uyliam về một sở trường tuyệt diệu của Hoài Phương. Đó là khả năng nhận diện. Gã còn nhớ như in trong óc câu chuyện về vụ gián điệp của một nước đồng minh cỡ lớn trong thế giới tự do thò tay vào cặp hồ sơ vũ khí Pôlarit (một loại tên lửa hạt nhân chiến lược tầm xa mang nhiều đạn hạt nhân phóng xuống nhiều mục tiêu cùng một lúc). Chính Hoài Phương đã nghi ngờ và phát hiện ra tên này dưới lốt giáo sư, mặc dù mới chỉ trông thấy mặt hai lần. Một lần tại Hà nội năm 1950 và một lần tại trường địa học Soóc-bon (Pari) năm 1954.

Uyliam tự hỏi về thái độ của Hoài Phương, nhưng cũng không cần phải khó khăn gì, gã cũng đã hiểu được nỗi u uẩn trong lòng nữ điệp viên xuất sắc ấy. Đó là việc lưới tình báo đánh ra phía ngoài vĩ tuyến 17 liên tiếp bị sa bẫy công an Bắc Việt, trong khi mật lệnh của trung ương Cục tình báo liên tiếp đòi hỏi có những nhận định chính xác thái độ của Hà nội. Ấy là ngày trước khi lầu Năm góc quyết định leo thang

đánh thẳng vào Thủ đô của cái đất nước bướng bỉnh này. Và lại, các nguồn tình báo từ Viên Chăn, Nông Pênh, Bắc Kinh, Hồng Kông đưa về toàn những tin mâu thuẫn nhau, có khi trái ngược nhau hoàn toàn. Ngay cả Uyliam, vốn bình tĩnh và sắc sảo là thế (gã vẫn tự cho đó là ưu thế tuyệt đối của mình) mà sau một ngày thảo luận căng thẳng với Hoài Phương về các nguồn tin này gã đã ra lệnh tổng tất cả những tin đó vào sọt rác và dọa sẽ ra lệnh tổng cổ tất cả bọn ăn hại. Từ Ha-oai về Việt Nam, gã mang theo cả lệnh của ngài Cônbi về việc rút Hồng Giang (thế mới biết không chỉ ở đây mới lúng túng mà ngay cả Cục cũng chưa biết nhận định như thế nào cho chính xác- Uyliam nhẹ cả người). Cho nên, khi Hoài Phương xin chuyển về làm một việc gì đó cho gần chiến trường hơn "chứ không thể hiểu nổi bọn xịa lô-can kia nữa rồi" thì Uyliam rất mừng. Không cần phải đắn đo quá lâu, gã nhận thấy người thay thế Hồng Giang đáng tin cậy nhất là Hoài Phương. Không thể tìm ai bảo đảm hơn vào chức vụ trợ lý đặc biệt của viên tướng áp-phe giỏi hơn cầm quân Sơn Hồng.

Và lại, trong đội ngũ sĩ quan trung, cao cấp hiện nay, có rất nhiều người được đào tạo tại các học viện quân sự của Pháp. Hoài Phương đã từng ở Hà nội cũng như đã từng ở Pari, vậy thì biết đâu khả năng tuyệt đối ưu thế của cô ta lại chẳng giúp lợi trong ký ức về bọn cộng sản hoặc bọn gà trống Gô-loa vài khuôn mặt đang ăn lương sĩ quan Mỹ nhưng lấy tin cho đối phương. Nhất cử lưỡng tiện. Quyết định rồi, Uyliam đánh điện về Oa-Sinh-Tơn cũng như cho Hâygơ, một đề xin ý kiến và một đề thông báo. Bức điện từ bên kia Thái bình dương trả lời còn làm gã hào hứng hơn bởi một lẽ chính ngài Uyliêm Cônbi khen ngợi gã về hành động thông minh này. Gã biết một khi ông chủ đã để mắt đến, thì con đường danh vọng mở ra hoàn toàn sáng sủa.

Vụ Rồng lửa, thất bại, hậu quả tất nhiên trút lên đầu Hâygơ, song còn kế hoạch Zanxon Xiti dưới biệt danh Viôlét mà có làm sao thì chính gã sẽ phải chịu. Vì vậy gã quyết định tung nhanh Hoài Phương vào cuộc. Phải cho thiên nga vỗ cánh ngay, ý chí đó ám ảnh gã suốt thời gian về Sài Gòn...

Khác với Uyliam, Thành muốn tìm hiểu Hoài Phương vì những lẽ khác. Ngay hôm mới xách cặp từ Sài gòn lên đón Uyliam, Thành đã ngẩn ngơ trước sắc đẹp kỳ lạ của bà chủ tòa biệt thự này. Tối hôm đó, kiểm soát bàn với bà chủ về việc bảo vệ Uyliam, viên đại úy háo sắc này đã ồm ờ rồi giở khoa tán gái có tiếng ra. Từng được các đồng ngũ trong cục an ninh mệnh danh là người hùng của các hộp đêm Sài gòn, gã chắc chắn cô ả mỹ miều kia sớm muộn cũng sẽ tự ngã vào vòng tay của gã. Không ngờ mới nói được mấy câu, viên đại úy tự phụ này đã bị đuối thẳng. Thẹn quá hóa liều gã định dùng vũ lực. Nhưng biết đâu đôi bàn tay búp măng kia lại nặng hơn đấm sắt. Gã chưa kịp kêu lên thì đã thấy mình bị ngã lăn dưới đất. Chưa hết ngạc nhiên, gã bỗng rúm người lại, chống tay ba lần mới lảo đảo đứng dậy được. Hoài Phương, gò má đỏ lựng, nét mặt hằm hằm rút súng chỉ về phía cửa...

Tuy vậy, nếu cho rằng Thành để ý tìm hiểu nữ đại úy chỉ vì thất bại trong cuộc tình thì quá đơn giản. Trong cái đêm nằm đếm sao trên bầu trời cao nguyên ấy, gã giật mình nhận ra rằng khuôn mặt trái xoan hồng mịn ấy quen quen. Hình như đã gặp đâu rồi thì phải. Hút hết bao Cápstan mà gã vẫn chưa nghĩ ra. Không phải vì trí nhớ quá tồi. Nếu như tối hôm nọ, gã được Uyliam cho mượn bản hồ sơ lý lịch của Hoài Phương thì hẳn gã cũng được thấy nhiều điều hay. Tuy nhiên, suy nghĩ của Thành không đi đâu xa ngoài mấy khuôn mặt gã đã gặp ở các hộp đêm (mà ngay những khuôn mặt ấy bây giờ cũng lẫn lộn hết). Cho đến lúc mệt quá thiếp đi, đầu gục vào cánh tay trái để trên bàn gần máy điện thoại, tay phải đặt vào bao súng, Thành vẫn thấy vướng vất đâu đây hình ảnh người con gái ấy.

Chiều hôm Uyliam về Sài gòn, bên cạnh làn sóng điện của đài "Gương thiêng ái quốc", bộ phận kiểm tra vô tuyến và ngay cả những người chơi vô tuyến nghiệp dư đều nhận thấy một tín hiệu lạ, phát đi trong thời gian rất ngắn. Ngay lập tức, cục an ninh, cục tình báo quân đội, phòng tình báo -

thông tin sôi sục. Cả bộ tư lệnh cảnh sát, phủ đặc ủy trung ương tình báo...cũng náo động hẳn lên. Các chuyên viên mật mã được tập trung, vắt óc tìm lời giải của bài toán đố trên không trung này. Qua một đêm, cả mấy cơ quan đặc biệt đều tìm ra một kết luận giống nhau: làn sóng bí ẩn kia được phát ra từ một nơi cách Sài Gòn từ 150 kilômét đến 300 kilômét, bằng sóng cực ngắn. Nội dung như sau "Bệnh nhân đã về. Cho bác sĩ đón ngay tìm siêu vi trùng. Thuốc chợ đen đang mắc^[6] lắm, Mua ngay kẹo lờ"

Mạng lưới đài hiện đại được lệnh báo động canh trên tất cả các sóng liên tục hai mươi tư trên hai mươi tư giờ một ngày để tìm lại tín hiệu lạ kia...Cũng trong ngày hôm xuất hiện làn sóng điện lạ kia, Hoài Phương và Thành được lệnh về Sài Gòn gấp, chỉ sau Uyliam hai chuyến bay...

Sau khi trình diện Uyliam và Hâygơ, Hoài Phương tự tay lái chiếc Pơgiô trắng đi dạo. Giữa đường phố ồn ào, đông nghịt ô tô xe máy các loại, chiếc Pơgiô lao vun vút, mấy lần xuýt quệt phải những chiếc xe đi ngược chiều. Hai lần chiếc Hác-lây của quân cảnh rượt theo chặn đầu, đòi xét giấy. Nhưng khi bắt gặp nụ cười ngạo mạn đưa ra gần như đồng thời với tấm các của phân cục CIA, cả bọn đều lè lưỡi, lảng lạng chuồn. Lượn vài vòng, Hoài Phương dừng lại gần vũ trường Đêm màu hồng. Chiếc xe chưa kịp tắt máy, từ trong một hẻm gần đó đã thấy ló ra hai cái mặt nghiêng ngó. Hoài Phương vẫy chúng lại gần, dặn coi xe sau khi đã rút nửa chừng tấm các đen và quăng cho tiền mua thuốc lá.

Càng đến gần vũ trường, khách qua đường càng nhận thấy quả thật Đêm màu hồng. Không hẳn là những ống đèn tuýp nhiều màu nhấp nháy liên tục, tạo ra một quầng sáng hư ảo. Có lẽ vì sau lớp cửa quay, có biết bao nhiêu cô gái "đợt sống mới" môi má đỏ choét, mắt tô xanh lét, mặc váy ngắn hoặc quần ống loe nhẩy nhót. Bước vào trong, một mùi thơm thoang thoang, hơi ngậy ngất xộc vào mũi Hoài Phương. Một anh bồi thắt nơ đen ở cổ chạy lại, miệng cung kính hỏi

nhưng mắt lại lúng liếng đưa tình:

- Thưa...(anh ta lúng túng không biết nên gọi cô hay bà)...
thưa cô dùng gì ạ?

Anh ta chìa tấm giấy kê các món ăn.

- Một chai Napôlêông!- Hoài Phương bật ngón tay đánh tách, tay kia rút trong túi bao thuốc cong ngón tay út lấy một điều. Từ cách rút thuốc cho đến cách châm lửa đều rất kiểu cách.

Không rõ vô tình hay hữu ý, người ta thấy một lát sau đại úy Thành cũng có mặt tại đây, ngồi cách đó mấy bàn. Gã gọi một chai Napôlêông và vừa tợp từng ngụm lớn, vừa nhòm chằm chằm vào cái ức trắng ngần lộ ra dưới làn áo "hy vọng", mốt mới Pari, của Hoài Phương. Hoài Phương nhìn lại, mặt đối mặt. Đại úy Thành đọc thấy trong cái nhìn ấy cả sự khinh bỉ lẫn ý thách thức. Nhớ lại đêm Đà Lạt, không hiểu máu hay rượu trào lên cổ, lên mặt làm gã cảm thấy nóng bừng. Gã cầm cả chai rượu có hình viên tướng đội mũ ba cạnh ngồi trên lưng ngựa trắng tu ừng ực, nhân đó lảng tránh ánh mắt của Hoài Phương cứ đưa mãi vào mặt.

Ngồi một mình ở bàn bên này, Hoài Phương không buông tha gã. Cô vẫn dán chặt đôi mắt vào cái trán thấp một mẩu, vào đôi môi thâm xì cứ trề xuống. Không những thế, cô ta lại còn vừa nhìn vừa cười chúm chím khiến Thành càng lúng túng. Hàng nghìn lần trong đời gã dùng câu cửa miệng: "Anh là tù binh, là nô lệ của em" một cách trợn tru, nhưng phải đến tối nay, gã mới thực sự hiểu thế nào là tù binh, là nô lệ cho một người con gái. Cái nhìn ấy như trăm nghìn sợi dây vô hình trói chặt lấy người gã. Cúi xuống liếc đồng hồ, nét mặt Thành thoáng bối rối đảo mắt về phía cửa ngay, rồi quát anh bồi:

- Thêm một chai! Đưa đồ nhậu nghe.

Hoài Phương tính toán: như vậy là gã đang chờ đợi ai đó. Cuộc gặp gỡ kia đã được tính toán trước, nhưng không tính

tới một người thứ ba. Đó là mình. Thành chưa nhận ra khuôn mặt quen quen của nữ đại úy thiên nga kia là ai. Nhưng Hoài Phương thì không còn nghi ngờ gì nữa về lai lịch gã đại úy háo sắc...

Năm ấy, Hoài Phương còn đang là một nữ sinh hoạt động trong "đội biệt động thành Hoàng Diệu". Trong một buổi tối bàn kế hoạch dưới những bóng cây lòa xòa trên đường Cổ Ngư, Hoài Phương để ý ngay đến một thanh niên ăn nói ngọt ngào, đôi mắt không nhìn thẳng vào một ai bao giờ luôn đảo đi đảo lại dưới vầng trán thấp. Lúc ấy, mọi đội viên còn đang bàn tán về một tin: trong đơn vị có kẻ phản bội. Buổi họp chỉ quyết định một điều: Trừ một vài người rút vào hoạt động bí mật (sẽ do cấp trên chỉ định sau), còn tất cả phải chuyển ra hoạt động trong vùng tự do. Ngay sáng hôm sau, Hoài Phương có mặt tại Sở mật thám Pháp. Mẻ lưới dăng ra nhưng không bắt được một chiến sĩ nào. Dù sao thì Hoài Phương, tức Hélène Phương, cũng được khen ngợi vì sau đây không thấy các vụ tung tạc đạn, treo cổ, ám sát của "đội biệt động thành Hoàng Diệu" nữa. Một tháng sau, một nữ đặc vụ có khuôn mặt hao hao giống Hoài Phương bị đâm chết ngay cửa ô Quan Chưởng với mẫu giấy ghim trước ngực "Vì tội phản bội Tổ quốc, đội biệt động thành Hoàng Diệu tuyên án xử tử con chó săn Hoài Phương, tức Hélène Phương, trung sĩ phòng nhì Pháp - Kháng chiến nhất định thắng lợi". Sau vụ này, Hoài Phương được gửi đi Pari. Đó là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất gặp Thành...

Thành xô ghế đứng dậy. Gã lão đảo đến bên bàn Hoài Phương, hỏi bằng một giọng trịch thượng:

- A, Hoài Phương, cô cũng đến chỗ này sao?

- Hãy gọi tôi là Giên Rixta! Đại úy nên nhớ như vậy.

- Giên Rixta! Ha ha, cái tên nghe hay thật. Cô đợi ai ở đây? - Đang cười, Thành đột nhiên sáng giọng.

- Tất nhiên không đợi ông, ông đại úy thân yêu ạ. Còn ông đợi ai?

- Cô nên nhớ đây không phải là Đà Lạt. Và ngài Uyliam cũng không có ở đây để che chở cho cô đâu. Đây là vương quốc của chúng tôi. Nhân viên an ninh sẽ dạy cho cô biết điều. – Thành vừa nói vừa nhìn đồng hồ. Thường thì những người hay quát tháo, văng tục, chửi bậy lại là những người nhát gan. Họ phải cố ra vẻ hùng hổ, trợn mắt mũi, đe dọa đối phương thì ít mà để tự trấn an mình thì nhiều. Cũng như những người đi qua bãi tha ma ban đêm hay bước thật mạnh, vung tay thật cao, thậm chí còn hát to lên nữa để tỏ ra ta đây không biết sợ. Nhưng bạn cứ thử ném vòng trước mặt họ một mẩu than hồng mà xem. Chắc chắn tự họ sẽ chân nọ đá chân kia, không ai đẩy cũng ngã nhào, và câu hát lúc này sẽ thành câu kêu cứu... Bản chất của gã đại úy này cũng như vậy. Khi gã dọa Hoài Phương thì gã cũng biết rằng điều ấy chỉ dọa nổi con cô ta, nếu như cô ta có con. Bởi thế, khi Hoài Phương mới mỉm cười (mà tiếp sau nụ cười ấy thế nào cũng là một câu nói ngang như cua) Thành thấy tốt nhất là nên lảng. Tránh voi chẳng xấu mặt nào. Nếu không... ngữ này dám cho mình ăn kẹo đồng lắm.

- Cứ thử xem! - Hoài Phương vẫn cười cười, nhìn từ đầu đến chân viên đại úy (ánh mắt rọi đến đâu gã biết đến đấy). Đúng là gã đang đợi một người nào đó, và không muốn mình biết về cuộc gặp gỡ này. Vậy thì cứ thử kéo dài xem sao. Hoài Phương thầm nghĩ và kéo chiếc ghế bên cạnh- Mời ông đại úy. Có lẽ ngồi xuống sẽ làm ông tỉnh táo và lịch sự với phụ nữ hơn chẳng?

- Tôi bận! - Thành trả lời nhát gừng và làu nhàu trong miệng: con quỷ cái chứ phụ nữ gì mà. Gã liếc về phía cửa. Một bóng người đang nhâng nháo nhìn xung quanh. Thành quay người lại, bắt gặp Hoài Phương cũng đang nhìn về phía đó.

- Thôi chào cô, Giên Rixta! Lúc khác ta sẽ nói chuyện với nhau - Thành vừa nói vừa đứng trước mặt Hoài Phương, rồi quay lưng đi ngay.

Hoài Phương cong ngón tay út vẫy anh bồi từ này tới giờ

đứng lảng vảng trong góc:

- Bồi, tiền đây.

Hoài Phương rút mấy tờ đô-la đặt trên bàn, đi ra cửa. Thêm vũ trường đông nghịt người. Hoài Phương vừa ra đến chiếc xe của mình thì đã thấy Thành ngồi trên một chiếc xe Jeep phóng vụt qua. Cô ta cười thầm, xoay một vòng tay lái cho xe quay lại, sau khi đã gửi một cái hôn gió cho hai gã cảnh sát chòm trông xe.

Theo lệnh của Uylam, Hoài Phương phóng xe đến trại giam đặc biệt của phân cục CIA, nằm trong trung tâm giao dịch thương mại Hoa kỳ. Khác với những phòng giam khác, căn phòng này nằm trên tầng bẩy. Người tù có thể bị đưa lên bằng thang máy hoặc ô tô, chạy theo một đường xoắn tròn tròn ốc lên tận nóc, một sân phẳng dùng để đỗ máy bay lên thẳng. Đây là kiểu thiết kế mới nhất do một kiến trúc sư người Mỹ mới thực hiện lần đầu tiên ở Sài gòn. Khi Hoài Phương được một sĩ quan liên lạc đưa vào, phòng không một bóng người. Hoài Phương dừng lại bên cửa, đôi môi thanh tú của cô ta hơi bặm lại, mắt mở to nhìn quanh một lượt toàn bộ quang cảnh bên trong. Căn phòng được chia làm hai, không phải bằng một bức tường hay một tấm màn gió chắn ngang, mà chính vì sự đối lập hoàn toàn về đồ vật cũng như cách bày biện xung quanh.

Nửa phía gần cửa bầy một bộ sa-lông bằng gỗ lát có đệm da. Trên mặt bàn xếp sẵn mấy chai nước giải khát, bốn cái li, một cái gạt tàn thuốc lá và một bao thuốc bóc dở. Từ miệng cái gạt tàn ba chỗ để thuốc, Hoài Phương còn thấy một sợi khói mỏng mảnh uốn lượn bay lên, chứng tỏ chủ nhân thực sự của căn phòng mới ngồi đây. Gần đó là một bàn làm việc hai chỗ ngồi đối diện. Hai đầu bàn có để hai ngọn điện 500 oát chĩa chéo về phía ghế trước mặt. Chiếc ghế đó có thể quay tròn trên một cái trục cắm thẳng xuống nền nhà, trông tựa tựa cái ghế của những ông thợ cắt tóc từ hồi Pháp còn để lại. Có khác chăng là hai bên thành ghế và chỗ dựa lưng, sáu đôi kẹp sắt mở toang hoác như càng cua,

sẵn sàng kẹp chặt lấy người ngồi. Ngang đầu, một đôi còng trên cùng có hai tai nghe như của các hiệu thính viên. Mọi đồ vật trên ghế đầu nhẵn lì, lên nước bóng như muốn nói đã có rất nhiều người ngồi lên đó. Sát tường là một cái màn ảnh nhỏ bằng vải trắng. Bên cạnh có hai máy điện thoại, một trắng một đen để trong cái hòm khoét sâu vào trong tường.

Nửa phòng bên kia được bày biện một cách lai căng. Từ trên trần nhà thò xuống hai sợi dây ni-lông thắt nút thòng lọng đang đung đưa. Bên dưới, một góc để đầy công cụ của một anh thợ rèn giàu sang. Một cái bễ thổi lửa bằng quạt điện, tiếp đó là vô số những kìm, những búa, những dùi xếp theo thứ tự từ nhỏ đến lớn. Một cái đe lớn nằm chếch ngay dưới sợi ni-lông. Góc giữa làm ta nhớ đến phòng khám và điều trị của bác sĩ chữa răng. Một bộ panh, kéo, kìm, dao, búa nhỏ, thuốc tê xếp ngăn nắp, cái nào cái nấy đều bóng loáng. Góc trong cùng, bên cạnh cánh cửa sau đóng im ỉm là hai vò nước bằng đồng. Bên dưới có mấy cái xô nhựa chứa đầy nước và vài cái chổi. Nền nhà đã xám lại một màu nâu xỉn, đùng đục.

Hoài Phương chỉ liếc qua rồi đi thẳng về phía bộ sa-lông, ngồi xuống chiếc ghế quay lưng lại với nửa phòng bên kia. Viên sĩ quan trưởng trực lui ra, hất nhẹ tay chào và nói bằng tiếng Anh:

- Xin bà vui lòng đợi cho một lát. Ngài Uylam sẽ vào ngay.

Hoài Phương khẽ nghiêng đầu, rồi tự tay rót một li nước. Cô ta chưa kịp uống thì Uylam mặt mũi phờ phơ, ăn mặc bảnh bao bước vào. Theo sau là Sácli và Hồng Giang. Hoài Phương đứng lên chào niềm nở:

- Tôi đã đến theo lệnh ngài.

- Ô kê, cô cứ ngồi - Uylam xua tay và đợi cho mọi người ngồi vào bàn, gãi ngứa bàn tay trắng trẻo, thon dài về phía Sácli, nói với Hoài Phương:

- Xin giới thiệu, đây là ông Sácli, trợ lý cố vấn của ngài

Hãy gỡ. Còn đây là trung tá Hồng Giang, một sỹ quan trẻ đầy hứa hẹn của Cục. Còn đây- Uyliam nghiêng đầu về phía Hoài Phương, cố nặn một nụ cười duyên dáng - là đại úy Giên Rixta, một đồng sự đáng tin cậy của tôi.

- Tiếp ngay lời giới thiệu của Uyliam, Sácli gạt đầu đơn đả. Còn Hồng Giang đứng dậy. Anh cúi mình về phía Hoài Phương, đưa tay ra đón nhẹ lấy năm đầu ngón tay của cô ta.

- Rất hân hạnh! - Anh vừa nói vừa hôn nhẹ lên mấy ngón tay mềm mại, ngón giữa có đeo một cái nhẫn bằng vàng chạm nổi bông hoa bằng hồng ngọc. Cái hôn hơi lâu khiến Hoài Phương thoáng đỏ mặt, còn hai tên Mỹ phải nhún vai ghen tỵ:

- Trung tá quả là người hạnh phúc. Không phải ai cũng được nữ đại úy ban cho cái điểm phúc ấy đâu đấy- Uyliam nhếch mép cười. Nụ cười ấy đột ngột tắt biến, khiến cho đôi môi gã chưa kịp trở về tư thế bình thường, cứ xếch lên như người bị trúng gió. Gõ cứ ọ ẹ trong cổ họng một lúc rồi mới nói:

- Hôm nay, tôi mời nữ đại úy và trung tá đến để trực tiếp tra vấn lấy cặp bản kế hoạch chi tiết cuộc hành quân Gianxon Xiti. Chiến tích thuộc về trung tá đây. Còn bây giờ, điều mà chúng ta cần biết là hai tên đó thuộc tổ chức tình báo nào? Có phải thủ phạm của vụ Rõng lửa hay không?

Cách thức làm việc chắc đại úy và trung tá nắm được rồi. Ông Sácli sẽ cùng tiến hành công việc. Mà thôi, không cần. Tôi phải về nghỉ một lát. Đó là thói quen không tốt, xin thông cảm - Gã lại nhếch mép cười- có kết quả cứ gọi điện báo cho tôi ngay. Còn trung tá, xin trung tá, xin trung tá chớ quên lời mời của tôi chiều nay đây. Biết còn khi nào được uống chung nhau một chai rượu mà bàn luận về Lêona đơ Vin-xi. Tiện đây, xin mời đại úy cùng dự. Chắc trung tá không lấy thế làm phiền đấy chứ?

-Ồ không thưa ngài. Ngược lại, tôi rất hãnh diện được ngồi cùng bàn với một người đẹp tuyệt diệu như đại úy đây.

- Nhưng trung tá nhớ thêm rằng, hoa hồng càng đẹp càng nhiều gai đấy.- Uyliam đặc chí về câu nói của mình và tự thưởng cho sự duyên dáng trong lời nói bằng một li nước Hoài Phương vừa rót. Còn bây giờ, xin hai người bắt đầu ngay cho. - Uyliam đứng dậy, khẽ gật đầu chào, đi ra cửa. Sác li ngần ngừ, rồi cũng bước theo. Chiếc áo cộc tay bằng lụa tơ tằm của y khẽ rung rung, hẳn vì nổi tức trong lòng khi bị Uyliam đá nhẹ ra khỏi cuộc thăm vấn đầy hứa hẹn này.

Cánh cửa chưa khép lại hẳn thì đã mở ra. Tên sĩ quan liên lạc bước vào. Hồng Giang liếc nhìn Hoài Phương, rồi nói với tên kia bằng tiếng Anh:

- Đưa chúng vào!

- Tuân lệnh- Viên sĩ quan vừa định quay ra thì Hoài Phương đưa tay chặn lại. Cô ta nói nhanh:

- Hai tên phải không? Đưa từng tên một vào- Rồi quay sang Hồng Giang, cô ta hỏi nhỏ - Trung tá đồng ý chứ?

Hồng Giang nhún vai thay cho câu trả lời. Trong đầu anh hiện lên bao nhiêu câu hỏi, Uyliam đưa ả này đến có mục đích gì? Kèm anh chẳng. ả là thế nào? "Đồng sự đáng tin cậy" của Uyliam, như thế có nghĩa cũng không phải xoàng. Còn hai tên kia, chúng thuộc tổ chức nào nhỉ? Ta thì dứt khoát không phải rồi. Nhưng chúng lấy bản kế hoạch này phục vụ cho ai? Liệu có liên quan gì đến tổ chức bí mật mang tên "chiến dịch Oa-téc-lô" không? Chà, thật phiền khi có ả đặc vụ bên cạnh như thế này. Hồng Giang suy nghĩ. Anh rút bao thuốc trong túi, vổ vổ cho mấy điếu thuốc chồi ra, rồi đưa về phía Hoài Phương:

- Xin mời đại úy.

- Cảm ơn. Trung tá cứ gọi tôi bình thường thôi- Hoài Phương mỉm cười. Đôi mắt cô nhìn Hồng Giang đăm đăm.

- Xin lỗi, có phải chiến tích của trung tá được in dấu trên mặt kia không? Mà trung tá có vẻ đang có điều gì bận tâm lắm

thì phải.

Hồng Giang hơi giật thột. Chà, ả này tinh thật. Anh lúng túng, chưa tìm được câu nào đáp lại cho hợp lý thì vừa may tên sĩ quan liên lạc đưa gã đại úy vào.

- Treo nó lên - Hồng Giang ra lệnh. Tên sĩ quan liên lạc thúc mạnh vào lưng gã đại úy, đẩy đến chỗ hai sợi dây. Gã đại úy tái xanh tái xám lẩy bẩy lê bước. Dường như rất quen thuộc với công việc này, chỉ bằng vài động tác, viên sĩ quan liên lạc đã cho gã đại úy đi "tàu bay" trên hai sợi ni-lông. Gã đại úy quẩn quại trên không khí. Hồng Giang đứng dậy, nói với giọng bề trên:

- Đừng cựa. Càng cựa càng thít chặt thôi.

Quay sang tên sĩ quan liên lạc đang đứng nghiêm, anh nói to:

- Hãy nung ba cái dùi. Sau đó, anh được phép ra ngoài!

- Tên sĩ quan chọn ba cái dùi khác cỡ, đặt lên lò than, ấn nút điện. Quạt điện trong bể kêu ro ro. Chỉ một lát, ba cái dùi đỏ rực. Tên sĩ quan đi ra ngoài, khép chặt cửa lại. Nhìn qua Hoài Phương vẫn ngồi im trên ghế, Hồng Giang đến gần gã đại úy bị treo lơ lửng, quát to:

- Tên?

- Dạ, Trung.

"Hự". Một quả đấm như trời giáng hất bổng gã đại úy lên, rơi xuống nghiêng trên dây. Hai sợi dây thoát chùng, rồi căng thẳng kêu đánh "phụt".

- Trả lời thế hả? Tên gì?

Gã đại úy bị đấm bất ngờ, lại bị thòng lòng thít chặt, đau quá không nói được. Mồm gã cứ há ra, ú ớ. Hồng Giang quay lại nói với Hoài Phương:

- Xin lỗi, phải phủ đầu thế mới được. Bọn cộng sản này cứng đầu cứng cổ lắm.

Có lẽ cô không quen như vậy. Mời cô sang phòng bên uống nước. lát nữa có khẩu cung, tôi sẽ báo mời cô.

Hồng Giang nói rất dịu dàng, vẻ thông cảm với trái tim vốn dễ xúc động của đàn bà, bụng thăm mong ả kia sẽ đi ngay. Nhưng không ngờ Hoài Phương lại gạt phắt đi.

- Cảm ơn lòng tốt của trung tá. Tôi đã quen với những cảnh này, mặc dù không lấy làm thích thú cho lắm. Trung tá cứ tự nhiên. Giọng Hoài Phương thật thản nhiên.

Hồng Giang nhún vai. Biết làm sao được. ả nói thế thì đành chịu. Thôi, tùy cơ ứng biến vậy. Anh quay lại, quát to:

- Mà làm việc cho ai?

Về đến nhà riêng, một căn phòng sang trọng gần khách sạn Tân thế Giới, Hoài Phương chỉ kịp thay áo và trang điểm lại một chút son phấn rồi lại ra xe ngay. Một ý nghĩ bất ngờ và táo bạo vụt đến...

Hoài Phương lên xe, đeo chiếc kính trắng thủy ngân gọng to vào mắt rồi sang số, dẫn ga cho xe lao vút đi. Trong lời khai của hai tên vừa rồi, có một điểm làm Hoài Phương chú ý nhất. Đó là việc chúng thuộc tổ chức tình báo quốc tế "chiến dịch Oa- téc- lô", chuyên săn và bán các loại tin tức cho tất cả những ai cần đến nó. Thật có, giả có, tin chiến lược có, tin cho mấy tờ báo lá cải có. Thượng vàng hạ cám đủ hết. Miễn là nhiều tiền. Nhưng điều cơ bản là tổ chức này có một mạng lưới cộng tác viên trên đất Bắc Việt Nam. Chúng tôi không biết gì hơn, song qua lời khai của viên thượng sĩ, Hoài Phương hiểu rằng bản danh sách này hiện đang nằm trong tay một người ngoại quốc chủ ngân hàng Nam Á. Ý nghĩ đó làm Hoài Phương phấn chấn, nhấn thêm ga. Phải nhanh hơn, nếu không có thể xảy ra chuyện không hay. Nhanh, nhanh

hơn nữa. Chiếc xe lao đi như tên bắn trên mặt đường nhựa. Kim đồng hồ chỉ tốc độ trên xe đã xấp xỉ con số một trăm.

Nam Á ngân hàng ở ngay đầu một ngã tư. Đó là một tòa nhà năm tầng kiến trúc rất kiên cố. Từ xa, Hoài Phương đã nhìn thấy chiếc xe Jeep đỗ ngay trước cửa. Hoài Phương kín đáo mỉm cười, cô rú ga cho xe vượt lên khoảng năm trăm mét rồi cũng dừng lại sát lề đường. Vừa quan sát cửa ngân hàng thưa thớt người bằng gương chiếu hậu, Hoài Phương vừa mở ví lấy ra khẩu súng ngắn, lên đạn.

Khoảng mười lăm phút sau, Hoài Phương thấy viên trung tá từ tòa nhà đồ sộ bước ra thận trọng quan sát bốn phía rồi bước lên xe, lái đi ngay. Hoài Phương gục mặt xuống tay lái như một ả gà mái quý phái đang say khi xe của Hồng Giang đi qua. Khi ngẩng lên, vừa bật chìa khóa điện định cho xe đi, chợt Hoài Phương giật mình. Một chiếc xe Jeep khác đang từ từ đỗ lại trước cửa Nam Á ngân hàng. Người lái xe hấp tấp bước xuống, đi thẳng vào trong. Người đó chẳng ai xa lạ mà chính là viên đại úy háo sắc. Phải, đó chính là Thành.

Đôi lông mày tô đậm trên khuôn mặt xinh xắn vụt nhíu lại. Theo bản năng nghề nghiệp, Hoài Phương vừa cho xe ô tô rẽ vào một đường ngoặt thì chiếc xe Jeep của đại úy Thành phóng vụt qua. Vẻ hùng hổ của người lái xe như muốn trốn chạy khỏi một tội ác vừa gây ra.

Tên đại úy đến Nam Á ngân hàng làm gì? Không, bây giờ thì đến lượt mình phải vào đây để kiểm tra mọi việc.

Hoài Phương suy nghĩ thật nhanh. Cô cho xe quay lại, lao đến chỗ hai chiếc xe vừa đỗ ban nãy. Sau khi rút chìa khóa điện, Hoài Phương đưa tay kéo lại vạt áo sau lưng, thông thả bước vào trong tòa nhà.

Không để ý đến gã gác cửa đang thì thào với một mục to béo "Sao hôm nay nhiều người hỏi ông chủ thế nhỉ", Hoài Phương đi thẳng vào bên trong, lên gác. Dừng lại trước một cánh cửa bằng sắt trông cũng nặng nề như chính bản thân

tòa nhà, Hoài Phương bấm chuông. Chuông không kêu, Hoài Phương gõ cửa. Không có tiếng trả lời, Hoài Phương dùng hai nắm tay dấm thình thình vào cánh cửa im lìm. Vẫn im lặng, Hoài Phương xô mạnh cửa bước vào. Nhưng chưa được quá một bước cô ta hơi bật người ra như bị một kẻ vô hình hất mạnh. Hoài Phương sửng sốt, không tin vào mắt mình nữa. Trên bộ sa lông mặt đá để giữa nhà, một người đàn ông vạm vỡ nửa nằm nửa ngồi, ưỡn cái bụng phệ to tướng, mắt một mí trợn ngược. Lưỡi thè ra, màu tím tím, còn đọng lại một ít nước dãi đang lòng thòng trước ngực. Bộ com-lê bằng dạ xanh hơi nhàu, chiếc ca-ra-vát lệch sang một bên. Hoài Phương im lặng bước đến gần.

Gã đã chết.

Hai người đủ thời gian làm quen với nhau rồi chứ?

Uyliam cười to. Rượu vào khiến gã tạm quên đi những cay đắng trong công việc. Và lại, thủ phạm đã tìm ra. Chừng đó cũng đủ say sưa một buổi tối bên cạnh một hoa khôi và một học trò thông minh, tuy hơi kiêu căng một chút. Phải ghi nhận, mưu mẹo của Hâygơ, tuy cũng chẳng lấy gì làm cao siêu và hiểm hóc cho lắm. Gã vừa mừng vì tránh được kẻ địch thủ vô hình đang đe dọa số phận gã nằm trong bản kế hoạch kia, vừa thêm một số bằng chứng cho sự tin tưởng vào Hồng Giang. Một tình báo viên có giá trị còn nhiều sức mạnh hơn cả một quân đoàn. Gã vẫn nhớ định linh lời Alen Đalét trong cuộc hội kiến năm nào. Đây là công của gã. Phải rồi, chính gã chứ không phải ai khác đã phát hiện Hồng Giang, đã tiến cử anh. Trong cuộc chiến đẫm máu này, mặc cho ứng viên tướng trẻ đầy tham vọng Oét-mô-len cứ tăng quân, cứ ném thêm đô-la, bom đạn vào xứ này. Vô ích, quyết định chiến trường phải là công việc của những người như gã...Chừng như không cần suy tư quá sâu xa về công việc và nghề nghiệp, Uyliam trở lại với hiện tại, một bàn đầy ăm ắp thức ăn đồ uống, lộn nhốn chai và xương gặm dở. Gã nâng ly:

- Vì những chiến tích mai hậu!

Hồng Giang và Hoài Phương cũng nâng li chạm cốc với gã. Hai người uống một ngụm nhỏ rồi đặt chiếc li thủy tinh còn nguyên nhãn hiệu Pháp bên ngoài xuống. Trong khi Uyliam vẫn ngửa mãi cái cổ đầy đặn, lún phún chòm lông chạy từ ngực lên. Hoài Phương liếc nhìn Hồng Giang. Không ngờ, đó cũng là lúc Hồng Giang đảo mắt sang. Bốn mắt chạm nhau, Hoài Phương mỉm cười ra vẻ thân thiện khiến Hồng Giang buộc lòng phải mỉm cười đáp lễ. Những câu hỏi bật lên trong đầu anh. Ắ đại úy thiên nga đang để ý đến anh. Một cái đuôi bất ngờ. Hay mình có sơ xuất gì? Ắ bắt đầu theo dõi anh từ khi nào? Hơi xoay người làm ra vẻ đang chăm chú nhìn những cặp nháy trên sàn, Hồng Giang khất khe điểm lại những hoạt động vừa qua. Phải rồi, chính ắ là người đàn bà gục trên tay lái chiếc xe Pơ-giô đỗ gần Nam Á ngân hàng lúc anh buộc lão giám đốc phải đưa bản danh sách điệp viên cho anh. Vậy thì ắ là ai? Sài gòn những năm sôi động này có biết bao tổ chức tình báo hoạt động, ắ là người của tổ chức nào?

- Như vậy là bức điện chúng ta đang đau đầu suy nghĩ vừa qua là của nhóm "Chiến dịch Oa-téc-lô". Thú thật là viên thượng sĩ lái xe của anh đã làm tôi mất ăn mất ngủ. Thuốc chợ đen đang mắc, mua ngay kẹo lỡ...Hà hà hà.

Uyliam nói khẽ như thì thầm và cất tiếng cười khoái trá. Đang đà cao hứng hấn gõ tay xuống bàn nói tiếp:

- Tôi mời trung tá và nữ đại úy tới đây để đánh dấu lần tao ngộ mừng thắng lợi giữa ba chúng ta. Nhưng...e hèm... Uyliam hăng giọng cho thêm phần trịnh trọng - điều chủ yếu là để báo cho hai vị một tin đặc biệt, rất đặc biệt...

Đang chăm chú nghe, Hồng Giang vẫn đảo mắt qua vành tai hơi cong như tai béc-ghê Tây Đức của Uyliam, để ý đến chú bé đánh giầy đang lảng vảng gần cửa ra vào. Chú bé đứng cách khung cửa chừng dăm ba bước gì đó. Vẫn là ánh mắt quen thuộc ấy...

Trong lúc Uyliam tạm ngừng nói, lúi húi châm lửa vào điều xì gà, Hoài Phương mở xắc tay, lấy ra chiếc gương tròn soi sửa lại mái tóc vừa xõa xuống bên mắt. Chỉ hơi xoay mấy ngón tay, con mắt lão luyện của đại úy thiên nga đã nhìn thấy chú bé đang đứng đó. Hoài Phương kín đáo dấu nụ cười thích thú...

Nhưng hai người đã phải tập trung nhìn vào đám khói trắng đục phủ kín mặt Uyliam, bởi lẽ cái giọng trầm và nhẹ, lạnh lạnh như có chất thép lại bắt đầu cất lên. Uyliam chúm chúm đôi môi mỏng thổi tan đám khói khét lẹt đang vẫn trên mặt bàn, dường như muốn nhìn rõ hiệu quả của cái tin "rất đặc biệt" kia trong phản ứng của hai chiến hữu.

- Nói gọn lại là: trong những ngày sắp tới ông trung tá sẽ đi nhận một công tác đặc biệt ở một nơi mà ông hằng yêu mến, và mơ ước, vì vậy ông trung tá sẽ bàn giao toàn bộ công việc cho cô Giên. Gấp lắm đó. Còn cô, Giên-Rixta ạ, nguyện vọng của cô đạt rồi đấy nhé. Công việc ở đây rất gần chiến trường, đúng ý muốn của cô. Nhưng xin lưu ý cô rằng cũng rất gần bọn tình báo cộng sản đấy...

Gã cười khoái trá. Thăng lợi ở phòng làm việc của tướng Sơn Hồng đang lên men trong tâm trí khiến Uyliam ngây ngất. Gã cao hứng nói lộ ra một điều, khiến Hoài Phương đang cúi xuống mân mê hình Đức Mẹ Maria trên mặt dây chuyền cũng phải ngẩng lên, còn Hồng Giang vừa quay sang tán thưởng sự xuất hiện của hoa hậu vũ xéch xi Thanh Thủy bằng hai ngón tay trở khẽ chạm vào nhau không ngoảnh lại. Nhưng Hoài Phương tin là viên trung tá lạnh lùng, lịch sự mà kiêu kỳ và đầy bí mật kia không phải làm ngơ trước câu nói đó. Bằng chứng là hai ngón tay đập hơi chậm đi, còn vành tai trắng xanh dưới ánh đèn thì khẽ run run, chắc vì tập trung cao độ. Thật ra câu đó là nhận định tuyệt mật của Hâygơ khi trao đổi với Uyliam. "Trong quân đội Sài gòn có rất nhiều nhóm tình báo hoạt động sẵn tin tức cho đối phương. Nhưng phần nhiều không đáng sợ, có lẽ lại tốt là đằng khác. Bởi một lẽ đơn giản là bằng nhiều con đường gián tiếp xa xôi, các nhóm này đều tồn tại trên cơ sở đồng đô-la. Chỉ có một hoặc hai

nhóm gì đó- khi nói điều này, Hâygơ hạ thấp giọng như thì thào- đáng sợ hơn cả. Theo tính toán của tôi, có một nhóm tình báo chiến lược của cộng sản đang hoạt động ngay trước mũi chúng ta". Nói đến đây, Uyliam hơi ngần ngừ, nheo mắt nhìn hai người cùng ngồi, cái nhìn sâu thẳm, lạnh lạnh xoáy vào người ta như một dấu hỏi. Không tìm thấy một dấu hiệu gì thay đổi dù chỉ thoáng qua ngoài hai cặp mắt cũng ngồi sáng lên. Uyliam nhún vai, khẽ nhếch mép, cười lạnh lùng. Gã tiếp, hơi ngạc nhiên vì sao cách thì thào của mình lại giống Hâygơ đến thế:

- Nhưng phải nhớ rằng đây là điều tuyệt mật. Không được đánh động kẻ bọn chúng chuồn mất. Phải lẳng lặng tìm cho ra. Đó là nhiệm vụ của chúng ta, đặc biệt là của cô đây, đại úy Giên-Rixta thân mến ạ.

Thưa ngài, dưới con mắt đầy kinh nghiệm đã nâng lên đến mức nghệ thuật của ngài, tôi tin chúng có cánh cũng không thoát- Hồng Giang nói hơi to hơn. Uyliam hiểu điều đó như một sự xúc động quá mạnh về cái tin mà gã vừa đem đến.

- Thưa ngài, tôi vẫn nghe nói về các hoạt động tình báo của bọn điệp viên Hà nội. Nhưng đâu có ngờ bọn chúng lại cả gan đến vậy. Thế ta đã nắm được đuôi chúng rồi chứ?

Hoài Phương hỏi với vẻ mặt quan trọng.

- Ấy, xin các vị bình tĩnh. Chuyện này ta sẽ bàn sau, còn bây giờ- Uyliam đứng lên sửa lại chiếc ca-vát màu đỏ tươi nghiêng mình thật kiểu cách, chìa tay mời Hoài Phương. - Chắc cô không cảm phiền chứ, Giên-Rixta. Xin mời cô.

Hoài Phương mỉm cười đứng lên, khoác tay Uyliam. Hai người lẫn vào vòng nhảy rên rĩ tiếng nhạc Rốc. Hồng Giang vỗ tay động viên. Khi bóng Uyliam và Hoài Phương lẫn trong những dáng người cong queo, run rẩy điên loạn, anh đứng dậy thong thả đi về phía cửa chính. Trong đám đông nhộn nháo của đường phố, Hồng Giang vẫn nhận ra bóng dáng quen thuộc của chú bé đánh giầy đang thấp thoáng phía xa.

Chú đang nhìn về tiệm nhẩy về chờ đợi, bồn chồn. Hồng Giang vội quay vào. Anh nói với Uyliam lúc này đã trở về chỗ ngồi với vẻ mặt thỏa mãn, hãnh diện:

- Xin lỗi ngài Uyliam, tôi muốn có chút thời gian để chuẩn bị cho việc bàn giao với đại úy...

-Ồ, trung tá...anh thật là một viên chức mẫn cán. Tôi rất tiếc nhưng...biết làm sao.

Uyliam nói về độ lượng. Y chia tay cho Hồng Giang bắt với nụ cười thân thiện.

Khi ra đến cửa Hồng Giang nghe có tiếng chân bước phía sau. Anh quay lại và nhận ra ả đại úy thiên nga. Hồng Giang mỉm cười nhã nhặn:

- Xin phép được đưa cô về.

- Cảm ơn. Tôi chưa có thói quen ấy.

Hoài Phương bỗng trả lời thật khinh khỉnh, mắt không thèm nhìn Hồng Giang. Cô đồng đánh bước đến bên chiếc xe Pơ-giô, chiếc sắc nhỏ đóng đưa trên cánh tay để trần như giễu cợt anh. Hồng Giang khẽ nhún vai. Anh vừa định lên xe thì thấy chú bé đánh giầy chạy vút qua. Cả thân hình nhỏ nhoi lao về phía trước, một tay vung vẩy, một tay ôm cái hòm trước bụng. Cái đầu bé nhỏ chốc chốc lại ngoảnh lại phía sau. Hai con mắt mở to bắt ánh đèn chớp lóe. Trong ánh chớp ấy anh đọc được sự thích thú, thách thức nhiều hơn về sợ hãi của người chạy trốn. Hẳn chú coi đây là cuộc chơi đuổi bắt trốn tìm, trong đó người chạy biết chắc là người đuổi không bao giờ bắt được mình.

Hồng Giang đứng yên, rút bao thuốc lá. Không phải chờ đợi lâu. Tiếng chân chạy thành thịch đã vang lên bên tai anh. Hồng Giang ngẩng nhìn lên. Đuôi lông mày anh khẽ giật giật. Thì ra vẫn mày thẳng chó chết. Đó chính là tên điệp viên A.7, vẫn khuôn mặt bênh bệch như chui trong quan tài ra. Vẫn mái tóc để mai lười rìu, Hồng Giang cau mày, bước

lên xe.

CHƯƠNG BẢY: TÊN PHẢN BỘI

BUỔI chiều tà.

Theo lời hẹn trong hộp thư chết, anh Tư và thằng Hải quanh quẩn trong khách sạn Công-ti-năng-tan. Anh cải trang thành một viên cảnh sát. Thằng Hải vẫn mang cái hòm gỗ đánh giầy và mang áo cộc tay xác xơ, hơi dài để đủ che bớt cái quần chằng chịt những mảnh vá lăm kiêu, nhiều màu. Tư bỗng giật mình. Anh thoáng thấy gã mặt trắng đứng lẫn trong đám người gần đó. Nhưng không phải gã theo dõi anh. Quay về phía gã nhìn, anh thấy thằng Hải đang đứng với hai thằng bạn. Nguy rồi. Lần này nó sẽ bắt thằng nhỏ mất. Không còn cách nào khác, anh giơ cao dù cui, vẫy vẫy. Trông chừng thằng Hải đã trông thấy, không muốn để gã mặt trắng phát hiện ra mình, anh quay người lại, đập dù cui vào một tên hạ sĩ vừa chạy qua đường.

- Đi đứng thế hả? Không nhìn thấy ông nội mày đang đứng như Thái sơn đây sao? Bước!

Thằng Hải đã chạy lại. Giả đồ không biết, anh bước qua mấy bước. Đang đà, thằng Hải đâm sầm vào người anh. Tư nắm lấy cổ áo nó, quát to:

- Thằng nhỏ ôn vật. Chạy đâu?

Rồi anh nhắc bổng nó lên, gọn như người ta xách một con ếch, nói nhanh:

- Chạy tới hẻm đã định.

Nhắc bổng lên ngang đầu, anh vút mạnh ra phía trước ngược hướng gã mặt trắng.

- Xéo cho khỏi vướng mắt tao!

Chuẩn bị trước, vừa chạm đất, thằng Hải loạng choạng rồi co giò chạy thẳng, một tay vung vẩy, một tay vẫn ôm khư khư cái hòm gỗ trước bụng. Tư định kêu to "vút cái hòm đi"

nhưng chợt nhớ mình đang ở đâu, anh lại thôi.

Có tiếng chân chạy huỳnh huých đằng sau, Tư lựa lúc quay lại, tay trái túm luôn ngực áo gã mặt trắng, tay phải giơ cao dùi cui:

- Còn thằng này nữa, chạy đâu? Ông cho về bóp tuốt luôn bây giờ!

- Buông tao ra! - Gã mặt trắng gạt mạnh tay anh. Quá đà, vai áo gã bị toạc mất một miếng to.

- Câm mồm! Làm gì mà hộc lên như heo quá bữa vậy? Giấy tờ?

Gã mặt trắng đã gạt được tay Tư ra. Tay trái gã rút tằm các dí sát vào mặt anh, tay phải hươ hươ khẩu côn.

- Đ. Mẹ, mù hả? Nó chạy mất bây giờ! Đuổi theo- Gã chỉ tay về phía Hải đang chạy rồi dẫn luôn. Được mấy bước, gã còn nói lại hù dọa- Còn mày, đợi đấy. Lát nữa ông gô cổ cả hai. Thằng mù.

Tư "dạ dạ" mấy câu rồi quay về cửa ngách của khách sạn, lấy chiếc Honda 67 phóng tới đầu chỗ hẹn. Rủ ga vượt lên trên dòng ô tô xe máy, anh dự tính sẽ lợi dụng hẻm ấy, cho "tiêu" luôn tên kia. Nó đã biết quá nhiều. Từ một cái đuôi này, đường đi nước bước của các đồng chí ấy có thể bị lộ hết. Phóng đến đầu hẻm đã hẹn, anh đứng lại bóp côn, chiếu thẳng đèn vào trong. Con đường lầy lội, ngập ngựa bùn rác hiện lên lấp lóa trong ánh đèn. Những bức tường gạch nứt nẻ, vôi vữa lở từng mảng lớn, để lộ ra từng đám rêu xám xịt như được ngụy trang. Những ngôi nhà gỗ dán thò ra thụt vào, lụp xụp, khắp khênh như bộ răng vẩu khổng lồ của một con quỷ. Tư lắc lắc tay lái, rồi phóng thẳng vào trong. Chiếc xe chồm lên, tụt xuống, chỉ chực hất người lái xuống những cái rãnh ngẫu bọt hôi thối, trơ trẽn phơi mình hai bên lối đi. Ngoài ánh đèn pha sáng rực và tiếng máy mở ầm ào đơn độc, con hẻm vắng tanh vắng ngắt không một bóng người qua lại. Sao thế nhỉ? Thằng Hải đâu? Còn tên mặt vụ nữa?

Càng lao sâu vào, bóng đêm đen đặc đầy vẻ rờn rợn cứ lách qua ánh đèn rọi thẳng, ôm chặt lấy người anh. Tư đột ngột bóp mạnh côn, dồn cả người lên đạp phanh. Bánh sau chiếc xe lảng hẳn sang một bên. Con đường lổn nhổn đá, sỏi và rác đến đây tự nhiên mất hút. Tư lạnh người. Chỉ một chút nữa, cả xe và người lao xuống sông Thị Nghè.

- Không có rồi! Tư buột miệng. Chợt một ý nghĩ lóe lên: hay thằng Hải không chạy kịp, bị bắt trên đường rồi?

Tư hấp tấp quay xe, chạy ngược lại. Ra khỏi hẻm, anh tăng tốc, chạy hết ga. Nhưng thôi, muộn rồi. Phía xa kia, gã mặt trắng đã túm được vai áo thằng Hải. Bên cạnh, người sĩ quan dáng cao cao, mũ kê-pi hơi lệch đang chạy đến. Chiếc xe Jeep đỗ ngay gần đó, máy vẫn nổ hai ngọn đèn pha xoay về phía trước. Bất giác Tư giảm ga, trút một hơi thở dài. Anh đã nhận ra người sĩ quan cao kia là viên trung tá...

Lúc Hồng Giang nhận ra gã chiêu hồi mặt trắng nhợt đang rượt theo chú bé đánh giầy, anh vội lên xe đi theo. Hồng Giang cho xe chạy từ từ, cách cuộc đuổi bắt chừng một đoạn. Đúng lúc gã kia chạy sát tới chú bé, anh cho xe lao nhanh chặn đầu, lái sát vệ đường, dừng lại một cách đột ngột. Hồng Giang bật vội cửa xe lao xuống, không để ý mấy câu chửi tục của ba thanh niên đi xe máy buộc phải dừng theo đằng sau, suýt nữa đâm vào xe anh.

- Đứng im! Cấm chống cự! À, xin chào người quen.

Gã mặt trắng quay lại, tay vẫn không buông chú bé. Qua ánh đèn thủy ngân từ trên cao hắt xuống, gã đã nhận ra người vừa nói chính là viên sĩ quan hôm trước đã lật ngược nước cờ. Cú đá hiểm hóc ấy, đến chết gã không thể nào quên được. Gã cảm tức nhìn mũi súng đen ngòm của viên sĩ quan khả nghi kia (thậm tâm gã vẫn cho rằng, đó chỉ là một tên Việt cộng giả danh- một đồng chí cũ của gã). Hồng Giang vẫn lăm lăm khẩu súng trong tay, tấn công tiếp:

- Ông định làm gì đó? Thằng nhỏ này là người của tôi đó. Còn ông, xin mời về cục tình báo ta nói chuyện...Ấy, xin ông chớ rút súng. Con chó lửa này, Hồng Giang gục gặc khẩu Oan le- Nó không biết phân biệt chiêu hồi và không chiêu hồi đâu. Thôi, mời ông lên xe.

Câu cuối, anh dẫn giọng, hất hàm ra hiệu cho thằng Hải. Chú bé hiểu ý ập sát ngay vào người gã mặt trắng rút phắt khẩu côn trong bụng gã, nháy vào ghế sau ngồi trước. Hồng Giang nhếch mép cười, hất súng chỉ vào trong xe. Gã kia nhìn quanh quất. Không một ai đứng lại, không một ai chú ý đến cảnh đó. Trên đất Sài Gòn này, bắt bớ là chuyện thường như cơm bữa, có gì mà phải để tâm. Và lại, dính dáng vào lại chấy thành vạ lây cũng không biết chừng. Chếch phía bên kia đường, gã mặt trắng nhìn thấy một viên cảnh sát đang ngồi trên Honda, nhìn gã. Gã định kêu cứu, nhưng nhìn kỹ, gã suýt té xỉu. Trời ơi, đó chính là kẻ đã cản bước gã lúc nãy trước cửa khách sạn. Thôi, tới số mặt vận rồi. Bọn chúng đã sắp đặt kế hoạch từ trước. Gã lão đảo bước lên xe, đôi chân bỗng dưng nặng chình chịch như đeo đá. Vừa ngồi xuống, gã cảm thấy lạnh lạnh sau lưng. Thì ra thằng Hải dí nòng súng vào tấm lưng bè bè ướt đẫm mồ hôi của gã.

Trước khi cài số, Hồng Giang còn khẽ nhún vai và nói thêm:

- Biết điều thì ngồi im.

Tay cầm khẩu súng vẫn dí sát lưng gã mặt trắng, thằng Hải nhồm về phía trước, ghé vào tai chú sĩ quan giỏi võ của nó, thì thào:

- Tới hẻm bốn đường... nghe chú - Im lặng giây phút, nó nói thêm- Chú Tư bảo là Má sáu lệnh vậy.

Hồng Giang mỉm cười không nói gì, sang số, rú ga. Chiếc xe lao vút đi. Màn đêm lại tiếp tục công việc thăm lặng của nó.

Cho xe chạy bứt lên một đoạn, Hồng Giang chợt trông thấy

chiếc xe Pơ-giô đỗ gần một đồn cảnh sát. Trời ơi! Tại sao ở đây anh cũng thấy bóng dáng của ả đại úy thiên nga. Chột dạ, anh cho xe chạy chậm lại. Phải chăng Hoài Phương đã phát hiện ra hành động của anh và đang báo cho cảnh sát? Không phải. ả vẫn đang gục mặt xuống vành tay lái, lọt thỏm trong chiếc xe sang trọng. ả cố ý tránh mặt đây. Thây kệ. Sẽ xử trí sau. Hồng Giang ấn mạnh chân ga, làm gã mặt trắng không chú ý bị xô mạnh người ra phía trước, đập đầu vào khung kính chắn gió. Đưa nó ra một quãng nào đấy, cho một nhát rồi quẳng xuống sông, thế là hết chuyện. Đang tính toán như vậy, Hồng Giang phát hiện ra có một chiếc Honda theo riết đằng sau. Một tên cảnh sát gò lưng trên đó, mắt chăm chú nhìn chiếc xe của anh. Hừ, lại còn cái đuôi này nữa. Phải cắt ngay thôi. Anh cho xe chạy ở tốc độ cao nhất. Qua kính chiếu hậu, anh biết chiếc xe kia cũng rú ga bám theo. Đang phóng nhanh, anh đạp phanh, quặt mạnh tay lái rẽ vào một đường nhỏ, rồi lại phóng tiếp. Chỉ một lát, Hồng Giang lại thấy chiếc Honda kia bám đằng sau. Qua ba lần cắt không được, anh buộc phải đi đến một quyết định. Vẫn giữ chắc tay lái, anh liếc sang gã mặt trắng. Gã vẫn khom khom ngồi đấy, mặt đờ đẫn. Đấy, thằng bạn năm xưa đấy, thằng đã từng ngồi chung một lớp với anh ở trường Bưởi đấy. Sau khi đi làm nhiệm vụ của mình, anh không biết gì về thằng đó nữa. Chỉ loáng thoáng nghe sau này nó cũng vào phục vụ trong quân đội...Đúng là phải đưa vào lửa, phải đứng bên cái chết mới biết đâu là vàng, đâu là thau...

Anh đạp phanh. Chiếc xe đang đà lao dừng lại đột ngột, bánh xe lết cháy mặt đường nhựa, đuôi xe như bị văng bồng lên khỏi mặt đường. Gã mặt trắng bị hất tung nửa thân trên ra phía trước. Ngay lập tức, Hồng Giang chặt mạnh cạnh bàn tay vào gáy gã. Cả người gã giật mạnh lên một cái rồi nằm im. Trông dáng gục đầu vào tay cầm, người mềm xuống, những người nhìn vào xe chắc nghĩ đó là kẻ say. Không kêu được tiếng nào nữa chứ? Năm đó mà suy nghĩ về kiếp của tên phản bội. Hồng Giang nghĩ thầm. Anh cho xe rẽ vào một cái hẻm tối và dừng lại. Mặc cho gã mặt trắng đổ vật xuống sàn xe, Hồng Giang nhẩy xuống, rút khẩu Oan-te ra chờ đợi. Thằng Hải cũng nhẩy xuống theo. Nó chăm chú nhìn ra đầu

hẻm, nơi chú sĩ quan của nó lăm lăm khẩu súng. Người nó hơi dướn ra phía trước, thẳng căng. Đứng bên cạnh người cao lớn vững trãi kia, nó thấy mình nhỏ bé không tưởng nổi. Nó đứng lên trên tảng gạch đỏ của một ngôi nhà nào đó, tay nắm chặt nửa viên gạch mà chính nó cũng không nhớ đã nhặt lúc nào, chờ đợi.

Hồng Giang và chú bé không phải đợi lâu. Tiếng máy nổ nghe rõ dần, rồi chiếc xe của viên cảnh sát dừng ngay tại đầu hẻm. Viên cảnh sát một chân vẫn đạp phanh, một chân chống xuống đất, quay cả người nghiêng ngó có ý tìm tòi. Đứng trong vùng tối thẫm của con hẻm nhìn ra, thằng Hải nghi hoặc: ai như...khi ngồi trên xe, vì chăm chú dí súng vào lưng gã mặt trắng canh chừng, nó không nhìn lại được đằng sau. Vì vậy nó không biết gì cuộc chạy trốn cũng như khi chờ đợi phút quyết định này. Giờ đây, nó đã nhìn rõ viên cảnh sát kia.

Hồng Giang từ từ nâng súng trong khi chiếc Honda queo tay lái vào phía hẻm. Đột ngột, thằng Hải lao đến đẩy mạnh tay súng của anh về phía tường:

- Ấy! Đừng chú...người...người của ta đó mà...

Sợ chú sĩ quan bắn chết chú Tư, nó la to, líu cả lưỡi. Phản ứng theo bản năng, anh dùng tay trái gạt nó ngã sấp xuống mặt đường đá, cả người nép sát vào một bên. Trấn tĩnh lại, anh bảo nhỏ thằng Hải:

- Người của ta hả? Sao không nói? Đi, ra bảo chú ấy tắt đèn đi vào đây.

Nhưng không cần thiết nữa. Người cảnh sát đã dừng xe phía trong con hẻm, đang chậm chạp đi vào. Khi ấy, thằng Hải mới nhớ đến khẩu côn nó mới tước của gã mặt trắng. Đâu rồi nhỉ? Thôi chết! Lúc nhảy xuống xe, vì không quen cầm nó đã quăng lại ghế sau xe và kiếm một hòn gạch, hòn đá gì đó. Thứ này nó quen dùng hơn. Nó quay lại định vào xe tìm nhưng bỗng bủn rủn chân tay. Gã mặt trắng hồi tỉnh từ lúc

nào, đã cầm được khẩu côn nó vút lại và đang ngăm thẳng vào thân hình to lớn của chú sĩ quan giỏi võ. Vòng tròn thép đầu nòng bắt ánh đèn loe lóe trắng. Mồm nó há hốc, kêu nhưng không thành tiếng. Nó chỉ kịp dồn hết sức lực vào cánh tay, ném mạnh hòn gạch cầm tay thẳng vào cái đóm trắng mờ mờ trong bóng tối. Trong khoảng không gian vắng lặng dài và hẹp, tiếng gạch đập vào trán hay sọ gì đó nghe khô khốc. Gần như đồng thời, tiếng súng vang lên, rạch một đường lửa ngắn xé rách màn đêm.

Hồng Giang quay ngoắt lại. Chú bé đánh giầy đã gục xuống. Gã kia cũng gập người xuống thành cửa xe, tay phải buông thõng.

Theo sự chỉ dẫn của anh Tư chiếc xe Jeep từ từ chui qua cổng lớn một biệt thự hai tầng, đi sâu vào trong, vòng ra sân sau. Hồng Giang tắt máy, mở cửa xe định dìu chú bé vào nhà. Tư đưa tay cản lại và nói nhỏ:

- Anh Hai vô nhà trước nghen. Cầm chắc anh Chín đang ở trong đó. Nhìn qua cánh cổng tui biết.

Thì ra theo quy ước từ trước, khi nào có liên lạc từ R. về thì trên lưới rào kẽm gai đầu cổng sắt lại treo mấy giỏ phong lan tai trâu (nếu có động, địch phục, thì treo giỏ phi điệp). Khi vào trong, cho là một thói thường của những gia đình có máu mặt bây giờ, Hồng Giang không để ý đến ba giỏ tai trâu đang khế đung đưa như mời chào. Đối với Tư, không hiểu sao anh lại cho rằng lần này không phải chỉ là liên lạc bình thường, mà dứt khoát phải là anh Chín. Tình hình biến động thế này, chắc anh ấy không chịu ở cứ đâu.

Quả nhiên, khi vào trong nhà, Hồng Giang đã thấy một người đàn ông có dáng người như một tư sản cỡ trung lưu, đeo kính trắng đang ngồi xem báo. Anh dừng lại nơi ngưỡng cửa, người cứ dướn mãi về phía trước, ngập ngừng nửa muốn chạy lại, nửa sợ nhăm. Đến khi người kia ngẩng lên thì

Hồng Giang không kìm được nữa. Anh nhảy bổ lại, ôm chặt người đó, thốt ra tiếng kêu khe khẽ như được nhân lên từ sâu thẳm tấm lòng:

- Trời ơi, anh Vũ đây ư?

Tay nắm tay, người bên người mà vẫn chưa dám tin là thật. Hai người im lặng, không nói thêm được tiếng nào nữa. Mười năm trôi qua, bây giờ họ mới lại gặp nhau. Đối với Hồng Giang, đây là lần đầu tiên anh gặp trực tiếp cấp trên của Cục tình báo. Đây là Đảng, đây là miền Bắc xã hội chủ nghĩa, đây là Hà nội, đây là tất cả những thân thiết nhất của anh. Anh linh cảm rằng, anh Vũ vào mang nhiều tin mới cũng như chỉ thị mới. Thế mà không hiểu vì đâu anh lại hỏi một câu, sau này cứ buồn cười mãi:

- Hà nội bây giờ còn nhiều hoa sữa không anh?

- Nhiều chứ. Càng nhiều hơn trước là đằng khác. Nói riêng cho cậu biết, cách đây một tuần, mình còn đi dạo trên vườn hoa Thống Nhất đấy nhé – Chừng như nhớ ra Hồng Giang ở trong này quá lâu rồi, anh giải thích – Khu hồ Bấy mẫu cũ cạnh Kim liên ấy mà. Đẹp lắm...

Anh Vũ nói rất nhiều, nhưng Hồng Giang chỉ nghe đến đó. Tai anh ù đi vì xúc động. Anh nghe bằng tai, bằng mắt, bằng hơi thở, bằng cả trí tưởng tượng của nỗi nhớ mười mấy năm chưa một lần trở lại Thủ đô. Háo hức như một đứa trẻ nhỏ, anh quên hết mọi việc xảy ra. Chỉ nghe còn cào một nỗi nhớ. Hương hoa sữa trên đường Ha-Le (Halais) và phố Ri-ki-ê (Riquier) – anh chưa biết đã đổi tên thành phố Nguyễn Du. Ráng đỏ như lửa trên mặt hồ Tây buổi chiều tà. Và khung cửa sổ đã sứt mẻ vì những lưỡi dao của bọn học trò, nơi từ đó anh nhìn qua những quả soan khô chiếu thẳng tới đường Cổ ngư, mơ mộng sau một tiết học... Nghe nói gần ngôi trường cũ của anh, có một ngôi nhà nhỏ. Tại đây, Bác Hồ của anh đang ở. Trong những trận chiến đấu căng thẳng một mất một còn này, nếu có bị sao thì anh chỉ ân hận một điều. Ấy là chưa một lần được gặp Người, được kính thăm sức

khỏe của Người. Vì hoàn cảnh hoạt động, lâu lắm rồi, anh không được ngắm ảnh Bác. Anh không có một tấm nào mang theo bên mình. Giá có một tấm...không, giá được ngắm ảnh Bác một chút thôi, chỉ một chút thôi...

Vũ lặng yên ngắm thái dương Hồng Giang. Trong mái tóc chải mượt và bóng lộn vì sáp ấy, anh thoáng thấy hai ba sợi tóc bạc. Căng thẳng quá mà. Một năm sống trong lòng địch, chỉ sống không thôi với tấm lòng nguyên vẹn cũng dài bằng mười năm sống trong vùng tự do. Huống chi cậu ấy không phải chỉ sống, mà còn chiến đấu. Cả một tuổi trẻ tươi đẹp nhất, cậu ấy đã giành cho nhiệm vụ không tên, không một lần nêu danh trên đài trên báo. Ngắm mãi mấy sợi tóc bạc và nếp nhăn tuổi tác trên đuôi mắt của bạn, anh chợt nảy ra một mơ ước. Sau này, khi Tổ quốc đã thống nhất, cuộc chiến đấu của các anh đã được phép nói rộng ra, anh sẽ cố học làm nhà văn. Phải làm nhà văn để viết về những công việc, những con người như thế này. Phải để những đứa trẻ lớn lên chỉ biết chiến tranh và tội ác qua những trang sách giáo khoa văn- sử hiểu được cha ông chúng nó đã sống và chiến đấu như thế đấy. Để chúng nó biết yêu sâu sắc. Để chúng biết làm những người lính dũng cảm...

Hồng Giang chợt nhớ ra công việc đang chờ đợi. Anh mỉm cười thật tươi, cố giấu đi hai giọt nước mắt còn đọng ở khóe mắt đang to dần. Anh lúng túng, và thay cho chùi nước mắt, anh lại nhún vai. Cả hai người cùng cười phá lên vì cử chỉ ấy. Hồng Giang bắt đầu báo cáo. Sau khi nghe tất cả xong, Vũ hỏi:

- Có chắc chắn đêm nay lấy được Viôlét không?

- Tôi xin hứa! - Hồng Giang trả lời chắc nịch.

- Còn tên phản bội, cậu cứ để nó đẩy cho tôi. Bạn học cũ phải không. Nó nguyên là một cán bộ quân báo khu 7 bị mất chất. Trung ương chỉ lo nó phát hiện ra cậu. Thôi thế cũng xong. Còn việc chúng điều cậu đi, trung ương đã biết. Chị Sáu về thay cậu đã gặp chưa?

- Chưa.

- Lạ nhỉ. Theo báo cáo thì đồng chí ấy đã về Sài Gòn rồi cơ mà. Cậu còn nhớ mặt khẩu phương án hai "Gió đổi chiều" đấy chứ?

- Vâng... "Mùa này Viôlét nở rộ trên những đồng cỏ..."

- Nếu không gặp được, cậu cứ đi nhé. À, mà suýt nữa quên. Thay mặt trung ương, tôi xin trao cho đại úy Hồng Giang sĩ quan Cục tình báo Quân đội nhân dân Việt Nam huân chương chiến công hạng nhất vì thành tích lấy được bí mật kế hoạch Rừng lửa- Vũ đứng thẳng người nghiêm trang nói.

- Vì nhân dân phục vụ! - Hồng Giang đứng nghiêm, ưỡn ngực nói nhỏ nhưng đõng dạc. Giọng anh run run vì xúc động.

- Thứ hai, xét những thành tích phục vụ, chiếu theo điều lệnh cán bộ của Quân đội nhân dân Việt Nam, xét yêu cầu công tác mới, nay quyết định trao quân hàm thiếu tá cho sĩ quan tình báo Hồng Giang, - Vũ nói chậm rãi, đúng nhịp điệu, như thể anh đang đọc quyết định trước một đạo quân lớn. Nói xong, anh lặng lẽ rút trong túi ngực, nơi cầm cầm hình một khẩu súng ngắn, lấy ra một tấm ảnh Bác, khổ nhỏ thường thấy ở trang đầu quyển lịch miền Bắc.

Lần này, Hồng Giang nghẹn ngào không nói được câu nào. Đang đứng nghiêm trước mặt cấp trên, đột ngột anh quỳ xuống, hai tay nâng nhẹ tấm hình Người. Anh mở to mắt, trân trối cố nhìn cho rõ, cho thỏa. Anh muốn thưa với Bác về nhiệm vụ của anh, muốn hứa... Nhưng dòng nước mắt, dòng nước bao nhiêu năm rồi anh ngỡ nó đã cạn khô qua những thử thách gay go của cuộc sống, bây giờ lại tràn trề trên khuôn mặt, làm nhòa đi tất cả. Mặc, anh cứ để nó chảy. Anh đã gặp Bác đây rồi. Trong trăm công nghìn việc của một lãnh tụ, Người vẫn đang nhìn anh, đang theo dõi, che chở từng đường đi nước bước của anh. Ánh mắt của Người vẫn đang động viên, thúc giục anh vào trận mới... Anh chỉ thốt lên được

một câu, nghe cũng nhoẹt nhòe nước mắt: Bác ơi! ...

Vũ lặng yên nhìn đồng đội. Anh không nói, không ngăn cản. Phải rồi, anh rất hiểu tâm trạng những đồng chí của anh. Trong gần như suốt cuộc đời hoạt động, đây là những phút hiếm hoi để họ có thể khóc, cười, nói tự do, không đóng kịch. Trong một vài phút ấy, lớp vỏ bọc rắn như thép xung quanh trái tim đã tạm thời tan biến, để trào ra những dòng nhựa yêu thương...

- Xin lỗi anh! - Hồng Giang nói lúng túng. Anh đứng thẳng lên, tay vẫn không rời tấm ảnh Bác. Anh đẩy tấm ảnh ra xa, nheo mắt như để nhìn cho rõ hơn, rồi áp chặt vào mặt mình một giây. - Báo cáo đồng chí trung tá, tôi đã sẵn sàng:

- Tốt lắm. Các thủ trưởng rất tin tưởng ở cậu, Rớt ạ. Bản danh sách điệp viên "Chiến dịch Oa tét lô" là một tài liệu vô cùng quý giá. Trước khi mình đi, anh Cả có gửi lời thăm cậu. Còn bây giờ, cậu nhớ kĩ mật khẩu liên lạc với B.52 nhé. Sau một tháng, cậu tìm đến Oa-sinh-tơn...

- Rồi! Còn kế hoạch tối nay, tôi muốn nhân đây làm sao bản bị thương Hâygơ và chặn đầu xe Sơn Hồng, nhưng không giết.

- Được rồi, ta bàn ngay. Thời gian cũng còn lại ít lắm. À, nhân đây báo luôn để cậu biết Hoàng Lan đã chứng tỏ ý chí kiên cường trong nhà tù của địch. Ta đang chuẩn bị kế hoạch để cứu đồng chí ấy.

Ở dưới nhà, thằng Hải vẫn nằm thêm thiếp. Tên phản bội bị trói giật cánh khuỷu vào một cây cột giữa nhà, mồm phồng ra vì ba chiếc khăn mùi xoa tống đầy trong đó. Nó đang đứng chờ tới lúc bị giải ra căn cứ. Thằng Hải tỉnh dậy lần thứ nhất thì nghe thấy một tiếng thì ào nho nhỏ: "Phải đưa ngay chú bé này ra ngoài cứ. Có thể đào tạo trong các đơn vị đặc biệt được đấy". Nó cố nhòm lên nhìn. Đây là lời nói với lại của chú sĩ quan giỏi võ của nó. Chú ấy đã đi ra cửa ngoài.

Nó còn đang thềm thường kiểu hoạt động của chú ấy thì một tiếng khác, lạ hoặc vang lên: "Bây giờ, anh Tư đi liên hệ với biệt động, lấy hai người nữa làm việc này". Nói đến đó, người kia hạ giọng, nhưng vì đứng gần giường nên nó vẫn nghe được bập bõm câu được câu chẳng. Đây là kế hoạch hợp đồng với chú sĩ quan giỏi võ của nó. Ngay khi đấy, tên phản bội có cái mặt đều giả kia bị giải xuống hầm ngầm. Nó lại thiếp đi. Trong giấc mơ, nó thấy mình đang chỉ huy một đạo quân biệt động đánh vào tòa đại sứ Mỹ..." Lần thứ hai tỉnh dậy thì trong nhà vắng lặng. Nó cố nhớ mình đang nằm ở đâu. Mãi sau, nó mới nhớ lại công việc của chú Tư. Trước khi chú ấy đi, chú ấy còn đến xoa đầu nó, sờ trán và nói khe khẽ: ngủ ngon nghe cưng. Mai cho ra Hà nội...

Thằng Hải nghiêng răng nhồm dậy. Cánh tay trái đã không còn là của nó nữa. Nơi trước là cánh tay, bây giờ cụt ngắn, nhúc buốt. Nó lại nhớ đến chú sĩ quan giỏi võ của nó. Tiếc quá, chú ấy vẫn chưa nói chuyện được với nó. Bây giờ nó phải đi giúp chú ấy. Nó còn khẩu côn, của thằng phản bội và hai trái vệt US nữa. Cứ ra đấy, biết đâu chú ấy cần việc gì thì sao...

CHƯƠNG TÁM: HÀNH ĐỘNG

TRƯỚC khi đến nhà Uyliam, Hồng Giang ghé vào một trạm tự động, quay số điện nhà riêng của Sơn Hồng. Tự xưng là đại úy Thành, sĩ quan an ninh của Uyliam, anh mời viên thiếu tướng đến ngay nhà riêng của Uyliam để bàn một số việc gấp. Hẹn sau một tiếng đồng hồ nữa...

Khi Hồng Giang đến nhà Uyliam, đêm đã về khuya. Thành phố đang như mê mết trong giấc ngủ sau một ngày nặng nề. Không còn một bóng người đi lại trên đường. Thỉnh thoảng, tiếng ô tô, xe máy empi Mỹ, quân cảnh ngục ầm ĩ lao qua. Đêm hơi xao động trong tiếng giầy, tiếng quát hỏi, lên đạn lách cách, rồi lại đắm chìm trong yên tĩnh. Tiếng máy bay gầm gào thường xuyên phía phi trường cũng lắng hẳn.

Thành đưa Hồng Giang lên lầu. Mở cửa phòng, một mùi thơm dễ chịu ủa ra. Uyliam nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường mút trái một tấm đờ-ra trắng. Điều lạ lùng là Hoài Phương đang ngồi ngay gần đây, trên một chiếc ghế bành có thể di động được nhờ bốn bánh xe nhỏ lắp dưới chân. Anh không ngờ ả đến đây vì không thấy chiếc xe đỗ dưới nhà. Gật đầu chào ả, Hồng Giang đi thẳng đến bên giường Uyliam. Tên tình báo Mỹ khẽ nhếch mép cười, nhún vai như muốn nói: cuộc đời như vậy đấy. Hôm nay gã thấy trong người khó chịu. Gã run run chìa bàn tay thon dài, ngày thường vốn đã trắng nay lại càng trắng hơn ra cho Hồng Giang nắm lấy. Gã hơi nhồm cao lên, nhưng không được, đành giữ nguyên tư thế ấy, bàn tay nhớp nháp mồ hôi vẫn để yên trong tay Hồng Giang, nói ngắt quãng:

- Xin cảm ơn trung tá đã đến thăm tôi.

Hồng Giang tỏ vẻ xúc động trước tình cảnh của Uyliam. Vén đầu mút tấm đờ-ra lòa xòa xuống đất, anh hỏi tiếp, giọng ân cần:

- Thưa ngài, lúc này ngài thấy trong người ra sao?

- Đang tốt dần – Uyliam nhếch mép. Đã lâu tôi mới thấy trong người mệt mỏi như thế này.

- Ô, thưa ngài, thời tiết phương Đông có hơi khắc nghiệt đối với người xứ lạnh.

Hồng Giang tăng bốc, xoa nhẹ bàn tay của gã. Bất giác, tay Uyliam nắm dần lại như bị thôi miên. Hoài Phương ngồi im từ khi Hồng Giang bước vào, chăm chú theo dõi từng cử chỉ của anh. Không quay lại, anh vẫn cảm thấy đôi mắt kỳ lạ ấy như một ánh đèn tử ngoại rọi chùm tia vô hình vào đầu anh, vào gáy, vào vai, vào lưng và nguy hiểm hơn, định rọi vào suy nghĩ của anh. Anh quay lại, Hồng Giang chạm phải tia chớp đột ngột lóe lên trong cái nhìn ấy. Trong lúc Hồng Giang tự hỏi: ả đại úy thiên nga này là ai? Vai trò đích thực là thế nào? Anh bắt đầu không tin vai của ả trong vở kịch cuộc đời mà anh cũng là một nhân vật.

Uyliam nhếch mép cười. Gã nhìn vào đôi mắt của Hồng Giang như dò hỏi rồi nói khẽ:

- Thế nào? Bắt đầu ngây ngất rồi hả? – Gã nhún vai ra chiều thông cảm – Trầm ngâm giây lát, gã nói thêm – Một đặc vụ lão luyện, nhưng ngày mai anh phải đi rồi.

Cả hai cùng im lặng hồi lâu. Tiếng kêu của máy điều hòa nhiệt độ ở cuối phòng nghe to hẳn lên. Lát sau, Hoài Phương bước ra ngoài rồi quay lại với khay đựng đồ uống. Nâng cả khay lên trước mặt Hồng Giang, cô hỏi:

- Bao giờ trung tá định bàn giao?

- Sao? Hai người chưa bàn giao ư? Thế thì từ tối tới giờ làm gì? – Đang lim dim mắt suy tính một điều gì đó, (hay vì đau quá không biết), Uyliam gượng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Hồng Giang.

- Thưa ngài – Hồng Giang nhún vai không trả lời Hoài Phương mà quay sang Uyliam. – Công việc bàn giao sẽ nhanh thôi. Còn từ tối tới giờ, tôi làm gì ư? Rất thú vị. Tôi đã

tìm ra một bí mật không phải không có giá trị.

- Bí mật gì? – Uyliam hỏi ngay, vẫn cái vẻ tò mò háo hức bản năng.

Hoài Phương khẽ đưa tay sửa mái tóc, nhìn Hồng Giang đăm đăm.

Hồng Giang nghiêm sắc mặt nói với Uyliam:

- Thưa ngài, chính ngài cũng thừa hiểu nguyên tắc tuyệt đối của chúng ta. Vì tính chất của vấn đề, tôi xin phép được nói riêng với ngài.

Trong lúc Uyliam chưa kịp tỏ thái độ thì Hoài Phương lên tiếng ngay:

- Vô lí! Trung tá sắp bàn giao công việc cho tôi cơ mà. Làm gì có điều bí mật đến thế? Trung tá không tin tôi sao?

Như để trả thù thái độ của ả thiên nga trước đó, lúc chia tay tại cửa khách sạn, Hồng Giang nhún vai không trả lời. Thậm chí anh không thèm nhìn mặt lúc cô ta nói nữa. Anh im lặng nhìn Uyliam, cái nhìn biểu lộ thái độ: tất cả do ngài quyết định. Còn ý kiến tôi như vậy đấy.

Cả đại úy Thành, từ khi Hồng Giang vào phòng vẫn khoanh tay đứng trong góc (đúng nhiệm vụ của một tên bảo vệ) lúc này cũng đến đứng sau lưng Hoài Phương. Tính hấp dẫn của câu chuyện và linh tính về một điều không hay ho gì đó có thể xảy ra khiến hẳn thấy dứt khoát phải ủng hộ cô ả xinh đẹp mà hẳn ghét cay đắng kia. Nhưng chưa kịp chen vào Uyliam đã khoát tay, chỉ ra ngoài cửa, nói nhỏ nhỏ như người hụt hơi:

- Hai đại úy thông cảm. Nguyên tắc là nguyên tắc. – Gã rất biết tính Hồng Giang. Đã không đồng ý điều gì là trở nên bướng bỉnh. Mà gã cũng đang nóng lòng muốn nghe, nghe một mình càng tốt.

Hoài Phương định nói điều gì đó, nhưng chỉ ngúng nguẩy, vung vẩy cái sắc treo hồ trên tay trái đi ra. Đến cửa, cô ta vừa đứng lại làm gì đó thì Hồng Giang chạy theo:

- Đại úy, khi nào ta có thể bàn giao nhỉ.

- Tôi bao giờ cũng vui lòng nghênh đón trung tá. Thế nào mà chẳng gặp nhau.

- Tuyệt! Thật là một người con...

- Xin lỗi! Tôi bận. – Hoài Phương cắt ngang câu nói của Hồng Giang, đi thẳng.

Thành lăm lì bước theo, không nói một câu. Ra đến hành lang, hần quay lại khép cửa, ném vào Hồng Giang ánh mắt nham hiểm.

Câu chuyện bí mật giữa hai người dài chừng nửa tiếng đồng hồ, bắt đầu bằng câu nói nhanh, đi thẳng vào vấn đề của Hồng Giang:

-Thưa ngài, tôi vừa khám phá ra một tổ chức tình báo quốc tế trong nội bộ quân đội. – Ngừng một lát như để Uyliam thấy hết tầm quan trọng của điều vừa nói, Hồng Giang tiếp – Đúng vậy, thưa ngài. Mà một trong những điệp viên lão luyện lại ở ngay bên cạnh ngài. Ấy, xin ngài chớ nóng vội. Tôi còn đang điều tra tiếp để truy tận gốc, nhưng nếu ngài hành động ngay thì rút dây động rừng, tôi e chúng chạy mất.

- Tốt lắm. Nhưng kẻ đó là ai vậy? Nó thuộc tổ chức nào? Nhằm mục đích gì?

- Đây là toàn bộ câu chuyện. Ngay tối nay, tôi đã định sẵn kế hoạch lấy cho được bản danh sách các điệp viên.

Hồng Giang ngừng lời, rút trong túi ra một tấm ảnh.

- Ngài đã trông thấy mặt tên này bao giờ chưa?

Tấm ảnh chụp lúc người đó vừa ngược lên. Uyliam nhìn qua, giật mình. Gã chồm dậy như phải bóng, giật lấy tấm ảnh đưa sát tận mắt nhìn rồi lại đưa ra xa nghiêng ngó. Hồng Giang lạnh lùng nói:

- Thưa ngài, tối nay tôi sẽ hành động. Tôi sẽ đi trước nó một nước cờ. Dạ, chỉ một nước thôi cũng đủ - anh cong hai cánh tay lực lưỡng, vòng ra rồi từ từ xiết chặt vào như bóp cổ ai đó - Thưa ngài ngài mệt, xin phép ngài cho tôi toàn quyền hành động.

- Được, tôi tin trung tá. Trung ta cứ lấy danh nghĩa tôi mà làm. Có cần tăng viện không?

- Cảm ơn ngài, không cần. Ngài đánh giá tôi hơi thấp đấy. Đêm nay, chúng nó biết tay tôi. Dạ, xin ngài giữ bí mật cho.

Ở nhà Uyliam ra, Hồng Giang liếc đồng hồ rồi lên xe phóng tới nhà Sơn Hồng. Dọc đường, anh chỉ băn khoăn một điều: sao không thấy ả đại úy thiên nga đâu cả. Mà ngay cả Thành, kẻ đã tức điên cuồng vì bị anh khám phá ra nữa, cũng không thấy đâu. Hắn dám bỏ nhiệm vụ đi đâu? Câu hỏi đó thực hóc búa. Nhưng chưa tìm ra lời giải thích đã đến ngã tư rẽ vào đường Hồng thập tự, Sơn Hồng ở gần đầu phố.

Anh cho xe chạy chậm qua trước cửa nhà Sơn Hồng. Tất cả đều yên ắng. Cánh cổng sắt khép hờ, chứng tỏ chủ nó đã đi ra ngoài. Ngọn đèn ngoài cổng bật sáng như muốn gác thay tên lính bảo vệ đã phải đi hộ tống ngài thiếu tướng cục trưởng. Cho xe lướt qua một lần nữa, Hồng Giang phóng quá lên một đoạn, rồi đỗ lại dưới một bóng cây um tùm, bóng tối che một khoảng đường. Anh khóa cửa xe, xem lại đồng hồ, kiểm tra súng đạn rồi lững thững bước về phía nhà Sơn Hồng. Đường phố im lặng tịch mịch. Khu này nằm trong tầm bảo vệ của empi Mỹ (tòa đại sứ và dinh Độc lập cũng ở ngay gần đấy) cho nên ít người qua lại. Vì vậy, cũng ít bọn cảnh sát cũng như các loại mật vụ, Hồng Giang vừa đi vừa quan

sát. Từ chỗ xe đỗ đến đây khoảng hai trăm mét. Nếu có chuyện gì, chạy ra cũng kịp. Chỉ ngại bọn tâm lí chiến đóng ngay gần đó và ra đường...

Anh đẩy mạnh cánh cửa, bước vào.

- Ai?

Một tiếng quát giật giọng, kèm theo tiếng đạn lách cách. Một ánh đèn chiếu thẳng vào mắt anh.

- Mù hả? Thằng nào đấy? Không biết tao là ai sao?

- Dạ... dạ... xin trung tá tha cho em. Quả thật em không biết, em sợ bọn cộng sản.

Tên lính bảo vệ đứng dưới bóng tối của cây vú sữa tắt vội đèn, bước ra. Không để hẳn nói thêm, Hồng Giang chặn ngay:

- Thiếu tướng đi vắng rồi phải không? Tao được lệnh đợi ngài ở đây. Trong nhà còn thằng nào không?

- Dạ, có mình em thôi ạ. Dạ thưa trung tá, ngài thiếu tướng vừa lắp hệ thống bảo vệ tự động bằng điện của Hoa kỳ, nên ngài đuổi gần hết bọn chúng em xuống đơn vị rồi ạ. Trung tá làm ơn... trung tá làm ơn nói cho em được ở đây, em xin hậu tạ và biết ơn trung tá đời đời ạ.

- Được rồi. Đâu có đó. À, chú mày có biết lái xe không. Biết hả. Mai tao sẽ xin thiếu tướng cho về ở với tao. Còn bây giờ, nghe đây bọn cộng sản nó hoạt động dữ lắm. Mày phải canh gác cho cẩn thận. Trước khi thiếu tướng về, không cho bất kì tên nào vào đây cả, nghe chưa? Nếu bọn chúng đông, bắn một phát súng làm hiệu, tao sẽ cho người ứng cứu. Mà có thuốc hút chưa? Này, cầm tạm lấy một bao.

- Dạ, xin tuân lệnh trung tá. Dạ, trung tá tâm lí quá trời. Em sẽ cố gắng ạ. – Gã nói vẻ nịnh nọt, đưa tay bắt gọn bao Ru-bi, Hồng Giang vừa tung cho.

Hồng Giang khoát tay đi thẳng vào trong. Anh bước vào phòng khách, dừng lại một lát trước tấm thảm chùi chân rồi bước mạnh qua. Trong hệ thống kiểm tra tự động, tấm thảm này theo như anh biết – có một công tắc bật nút truyền hình. Người nào bước vào nhà dẫm chân trên đó, vô tình bật máy thu truyền hình tự động. Những ống kính bố trí rải rác khắp nhà sẽ theo dõi từng bước chân đi. Nhân viên kiểm tra đặc biệt sẽ trông vào đấy mà xử trí. Nếu nhân viên đó đi vắng, máy tự động ghi các hình ảnh vào một băng từ, lưu lại đợi chủ về kiểm tra. Hồng Giang đi thẳng vào trong, lên lầu. Anh bước chậm rãi nhưng dứt khoát. Mỗi khi đi qua một cánh cửa nào đấy, anh đều quay lại, khép chặt.

Bước vào phòng làm việc tại nhà của Sơn Hồng, anh dừng lại. Tủ tài liệu nằm trong tường, chỉ để lộ ra ngoài hai cánh cửa bằng sắt đóng im ỉm. Không có ổ tra chìa khóa. Anh đã lường trước tình trạng này. Nhưng vấn đề là trong đó có thứ anh cần tìm không? Thời gian bây giờ là vàng. Một khi biết xe bị phục kích, sớm muộn bọn an ninh, bọn tình báo cũng đổ xô đến đây. Mà anh thì một mặt phải hoàn thành bằng được nhiệm vụ, mặt khác không được tiêu hao lực lượng. Phải bảo toàn để tiếp tục những nhiệm vụ mới trên địa bàn mới...

Liếc nhìn xung quanh một lát, anh quyết định bỏ qua phòng làm việc, đi thẳng sang phòng ngủ. Đẩy mạnh cánh cửa bước vào. Điều đầu tiên đập vào mắt anh là sự bố trí của căn phòng. Đối diện với cánh cửa, một tấm gương lớn để sát tường, to và rõ đến mức thoát trông Hồng Giang tưởng có một gã sĩ quan nào đang nhìn anh, đang đi về phía anh. Điều kỳ lạ hơn là tấm gương ấy lại che mất một phần tấm bản đồ Đông dương choán gần hết phần tường còn lại. Nghĩ tới chủ nhân căn phòng này, người ta thường tự hỏi không hiểu ông ta thường soi gương khi xem bản đồ hay chỉ đạo thể trận trên bản đồ khi trang điểm cái mặt phì phị. Chiếc giường ngủ lộng lẫy, tấm đơ-ra trải giường phẳng phiu xác nhận điều binh sĩ xì xào là ông ta thường ngủ lại trong các hộp đêm. Nhưng không còn thời gian để nhìn lâu. Chiếc đồng hồ treo trên tường điểm một tiếng chuông ngân nga. Cánh

cửa nhỏ trên nóc hộp đồng hồ bật mở. Một cô gái ăn mặc hở hang chạy ra, quay tròn vài vòng rồi lại tụt vào. Nhìn kĩ sự bố trí trong căn phòng một lần nữa, Hồng Giang quay lại đóng chặt cửa, cài chốt trong, rút cầu chì điện. Ánh đèn phụt tắt. Tất cả chìm trong bóng đêm mịt mù.

Đứng một lát nhìn ra khung cửa sổ mờ mờ cho quen dần bóng tối, anh đi về phía tấm bản đồ. Chiếc tủ bí mật nằm ở đâu trong căn phòng mới nhìn qua tưởng đơn giản nhưng rất phức tạp này. Anh ghé mắt, tay sờ soạng đằng sau tấm bản đồ. Không được. Chiếc bản đồ như được ghép vào tường ngay từ khi đang xây, mặt tường với mặt bản đồ phẳng lì, không một vết hàn. Không lẽ lại như thế. Anh bỏ đây và dùng chiếc đèn pin nhỏ soi khắp các điểm, các vùng trên bản đồ. Hà nội, Hải phòng, Nam định, Vĩnh linh... từng cái tên thân thương hiện lên trong ánh sáng tập trung to chỉ bằng miệng chén của cây đèn. Những nét vẽ mũi tên lớn màu đen từ nhiều ngả tập trung vào. Hướng đánh đây. Chúng cay cú, chúng đang chuẩn bị đánh Hà nội của anh đây. Hồng Giang nghiến chặt răng. Lúc căm thù nhất là lúc anh tỉnh táo nhất.

Rọi khắp một lượt, anh tắt đèn, suy nghĩ. Rồi lại bật đèn soi một lần nữa. Hai chữ Sài gòn hình như đậm hơn những chữ khác. Anh đứng sát vào bản đồ soi thật kĩ. Đây rồi, hơi thở bị nén dồn từ lúc này, nay được dịp trào ra. Anh thấy người nhẹ bồng. Không cần quay sang, anh với tay lấy chiếc gậy chuyên dùng để chỉ bản đồ để bên cạnh, vuốt nhẹ hai đầu. Đầu to dùng để cầm, nhọn bóng trơn tuột. Đầu nhỏ có bịt một chút đồng. Anh soi lại. Đó không phải là kiểu bịt bình thường của những người giữ cho đầu gậy khỏi tò. Miếng đồng được chốt nhọn hoắt như mũi chông, ba cạnh không đều, mờ mờ một dòng chữ gì đó. Rút trong túi quần ra một chiếc kính lúp nhỏ, anh soi từng chữ, bằng tiếng Pháp. "Spécial clé - Paris 15.987" (loại khóa đặc biệt - Paris 15.987). Ra thế. Đây là loại khóa đặc biệt, chuyên dùng để mở những ổ khóa đặc biệt, khóa điện. Bên dưới dòng chữ mờ mờ đó, Hồng Giang còn thấy một đường hằn với đầu mũi tên ngược chiều kim đồng hồ.

Hồng Giang tắt đèn, nhìn quanh căn phòng một lát. Yên tâm, anh đứng lui ra hai bước, cầm gậy ấn mạnh đầu nhỏ vào vết lõm bé như đầu đinh ở ngôi sao đen chỉ chữ Sài Gòn rồi xoay theo chiều mũi tên một vòng... vẫn chưa thấy gì, anh xoay một vòng nữa, rồi một vòng nữa. Như có phép lạ tấm bản đồ vẫn khít là thế, tự động tách làm đôi ngay đường thẳng chỉ vĩ tuyến 17. Trong căn phòng tối, ngách hiện ra đằng sau tấm bản đồ được chiếu sáng bằng một hệ thống đèn đặt biệt, trông như hang đá của Chúa Hải đồng trong các nhà thờ đêm Nô-en. Một chiếc ngăn kéo hiện ra. Anh nắm lấy tay cầm, rút hết sức nhưng không được. Tại sao vậy nhỉ? Còn một ổ khóa nào nữa chẳng? Hồng Giang dẫn đo. Rất nhanh, trí nhớ của anh lại hiện về với hình ảnh ở phòng làm việc của Sơn Hồng buổi trưa với động tác của gã đại úy, viên sĩ quan thường trực. Phải chăng sự bố trí ở đây cũng giống như vậy? Và nếu thế thì máy điện thoại để ở đâu? Từ lúc bước vào phòng, anh chưa nhìn thấy một chiếc máy nào cả.

Theo thói quen mỗi khi gặp điều gì khó nghĩ, Hồng Giang rút trong túi lấy ra một bao thuốc. Anh chậm rãi vỗ vỗ cho mấy điếu thò đầu ra, rút lấy một điếu, gõ gõ hai đầu vào mặt đồng hồ đeo tay rồi mới đưa lên mồm. Cử chỉ rất từ tốn thoải mái, như cố tận hưởng hết sự thú vị sẽ bắt đầu với làn khói đầu tiên. Anh rút chiếc bật lửa "ga" châm lửa. Sai lầm của anh bắt đầu từ đây.

Vừa rít hơi khói đầu tiên, anh chợt nghe một tiếng động nhỏ, rất nhỏ như một con vật gì đó thoáng chạy qua. Giật mình, anh né người sang một bên, nép sát vào tường. Đứng im một lát không thấy gì, anh vút điếu thuốc đang hút dở hơi đầu, lấy chiếc đèn pin soi một lượt khắp gian phòng. Không có gì cả. Cửa ra vào vẫn đóng nguyên như cũ. Hay là anh nghe nhầm? Mà cũng có thể một con gì đó chạy qua chứ sao. Tuy vậy, anh vẫn khẽ lần tay vào khẩu Oan-te thân thiết. Thời gian lặng lẽ trôi. Chiếc đồng hồ dạ quang trên tay chỉ 01h 49 phút. Muộn lắm rồi. Còn 11 phút nữa là hết thời gian an toàn. Thôi, mặc. Anh tắt đèn và lại chăm chú tìm xem tung tích của chiếc máy điện thoại đáng ghét kia. Vừa nhớ cách bày biện trong phòng, anh vừa lầm nhảm: "Số điện

thoại thẳng chó chết gọi hồi trưa là bao nhiêu nhỉ? Hình như là... là 21.967 thì phải. Không, 21.966 mới đúng. Vậy thì con số ở đầu gây chỉ bản đồ có ý nghĩa gì? 1.5.987 là số thứ tự của những chiếc khóa đã rời xí nghiệp sản xuất khóa đặc biệt ở Paris, hay là số hiệu của xí nghiệp ấy, hay là số điện thoại? Lắm nhầm như một con chiên ngoan đạo đang cầu kinh, anh chợt nhớ ra có chiếc ảnh của Hitle ở đâu đó thì phải. Xem nào, Hồng Giang gõ gõ trán như hỏi bộ xương sọ cứng như thép của mình xem lúc này thấy tấm ảnh ở đâu.

Khi nhớ ra, anh đi vội đến bên chiếc bàn để đèn ngủ kê sát tường, đầu giường ngủ của Sơn Hồng. Một tay bám đèn, một tay anh nhắc tấm ảnh của gã trùm phát xít có mái tóc để xóa xuống trán. Chiếc máy điện thoại nằm trong đó.

Chần chừ vài giây, anh quyết định quay số in trên đầu gây. Khi vừa đặt ống nghe xuống, anh quay lại nhìn. Tấm gương choán một phần ngăn tủ bí mật đã nghiêng ra ngoài khoảng 45o, đỡ lấy cánh cửa tủ hạ từ trên xuống vuông góc với tường nhà. Toàn bộ các ngăn kéo hiện ra. Chắc là mặt sau của cửa ngăn kéo vừa hạ xuống được dùng để làm bàn viết. Không nén nổi vui mừng, anh đi như chạy đến kéo từng ngăn kéo ra. Đến ngăn kéo thứ năm có đánh dấu bằng hình một chiếc đầu lâu với hai khúc xương bắt chéo, trên có khắc nổi hình đô-la, anh tìm thấy thứ đang cần.

Hồng Giang vừa rút máy ảnh ra, tay trái giở từng tờ định chụp thì nghe một tiếng động mạnh nơi cửa. Anh quay ngoắt lại, định rút súng, nhưng không kịp nữa rồi. Một ánh đèn pin chói lòa đã chiếu thẳng vào mặt anh, kèm theo chuỗi cười man rợ. Tiếng cười ấy không giống tiếng người. Tiếng cười ấy nghe như tiếng cười của con đười ươi giữa rừng già khi bắt gặp một cô gái. Một giọng nói vừa đanh ác, vừa hả hê rít lên:

- Đứng im. Thì ra là mày. Tao biết ngay mà. Chỉ những thằng chó đẻ như mày mới thực chất là những thằng hai mặt. Cao thủ lắm. Nhưng đã biết tao là ai chưa? Coi này.

Sau khi bị Hồng Giang đuổi khéo ra khỏi, Thành bực tức nuốt hận đi xuống nhà dưới. Những nỗi cay đắng của nhóm hoạt động bị lộ, nhất là việc viên thượng sĩ lái xe bị bắt và cung khai làm hấn vô cùng tức tối. Hấn chậm chạp bước từng bước một ra cổng. Trông thấy chiếc xe Jeep của Hồng Giang đỗ gần đó, hấn vụt nảy ra một ý định. Quay vào lái chiếc Phi-át của Uyliam ra, hấn cho xe chạy ngược lên một đoạn cùng chiều với xe của gã trung tá hãnh tiến đáng ngờ kia, đỗ tại dưới một lùm cây. Chờ đợi.

Khi Hồng Giang đi ra, hấn dõi theo từng bước. Đợi cho xe viên trung tá đi quá lên trước một đoạn, hấn cho xe chạy theo, cố giữ nguyên khoảng cách, không để bị bỏ rơi, cũng không tiến sát hơn. Đến khi thấy Hồng Giang đỗ lại trên đường Hồng thập tự, hấn đã nghi ngờ và cũng đỗ lại cách đây một quãng. Đợi cho Hồng Giang vào khuất trong cánh cổng sắt của nhà tướng Sơn Hồng, hấn lặng lẽ bước theo...

Sau đôi ba câu nói chuyện với tên lính gác, bằng một nhát dao găm rất ngọt, xuyên từ xương quai sanh xuống ngực trái, hấn hạ xác tên lính từ từ đổ xuống thành tường. Nếu như trước đó, hấn chỉ có ý định đuổi theo Hồng Giang để cướp lại bản danh sách điệp viên thì giờ đây, hấn đã tin rằng có thể đảo ngược lại thế cờ do sơ suất của hai tên bị bắt. Chỉ cần bắt quả tang Hồng Giang và thủ tiêu hai tên kia (còn chủ Nam Á ngân hàng thì chết rồi, do chính gã hạ thủ), hấn có thể làm cho cả Hâygơ, Uyliam, Sơn Hồng và mọi người nhìn thấy như một điệp viên có tài. Chức vụ của Hồng Giang nhất định sẽ lọt vào tay hấn. Đời hứa hẹn biết bao...

Nhưng khi đi theo dõi người khác, Thành không ngờ rằng chính hấn cũng đang bị theo dõi. Một người thứ ba đã chú ý ngay từ khi hấn mới ra khỏi cổng trên chiếc xe của Uyliam. Hấn càng không biết rằng, ngay khi chiếc xe của hấn đỗ ở bên đường, chỉ cần hấn vừa bước vào trong nhà thì coi như số phận hấn nằm trong tay của một người khác, người thứ tư...

Đang nằm nghĩ về những lời Hồng Giang nói lúc nãy, Uyliam nghe thấy một loạt tiếng nổ. Tiếng đanh giòn của lựu đạn US, tiếng rền liên tục của RA.15, tiếng đoàn đoàn giạt cục của các-bin M.2 trộn lẫn vào nhau ngay gần nhà hắn. Quên hết cả mệt nhọc, cứ thế gã nhảy ra khỏi giường, lụng thụng trong bộ quần áo ngủ chui vào gầm bàn. Một lúc sau, khi tiếng súng đã im, gã mới lồm cồm chui ra, nhào đến bên máy điện thoại, nhắc vội ống nghe. Không có tín hiệu trả lời: đường dây đã bị cắt. Như vậy có nghĩa là bọn cộng sản tấn công nhà gã, đe dọa tính mạng gã. Uyliam bấm chuông gọi Thành. Tay gã mỏi nhừ mà không thấy ai lên. Chắc chắn nó phản rồi. Gã nhảy sang bên kia giường rút súng lấy đồng chặn làm bệ tay ngắm thẳng ra phía cửa ra vào.

Có tiếng chân chạy huỳnh huých lên thang gác. Tiếng nói lao xao. Gã nghiêng rặng, mắt trợn trừng, nín thở. Một bóng người cao lớn hiện ra. Suýt nữa thì gã siết cò nhưng kịp dừng lại được. Người đó là Hâyơ. Theo sau là Sác-li và Sơn Hồng, tay trái lòng thòng buông xuôi, máu thấm ướt một bên vạt áo...

Sau khi trao đổi rất nhanh, Uyliam và Hâyơ thống nhất một nhận định: như vậy có kẻ nào đây giả danh Uyliam gọi (Sơn Hồng nói người đó tự xưng tên là Thành), để kéo Sơn Hồng ra khỏi nhà. Và như vậy, cái mà bọn kia cần chính là tài liệu mật Viôlét hiện đang nằm trong tủ mật của viên thiếu tướng. Uyliam, sau khi nghe những kết luận của Hồng Giang đã khẳng định chắc chắn kẻ đó là Thành và đồng bọn. Gã đã gạt phắt những nghi ngờ của Hâyơ khi nghe hắn hỏi viên trung tá hiện giờ ở đâu.

- Xin lỗi, giờ này mà ông còn đa nghi thế sao? Hồng Giang ở đâu ư? Ông có thể tìm thấy tại nhà anh ta, hoặc nhà của Giên Rixta. Mà cũng có thể... thôi đúng rồi. Anh ta đã nói tối nay sẽ hành động. Chắc chắn trung tá đã ra tay tóm tên phản bội khốn kiếp kia. Chẳng Thành ở đâu, chắc trung tá ở đây. Ông Hâyơ đáng kính ạ, tôi sẽ báo cáo ngài Cônbi về

việc này. Còn bây giờ, các ông hãy nghe tôi: đến nhà thiếu tướng đây.

Uyliam nói liền một hơi, rồi ôm ngực ngồi xuống, gã vẫn chưa hoàn hồn, nhưng những lời Hồng Giang nói ra có tác dụng như một liều thuốc an thần. Khi cả bọn đợi Uyliam thay quần áo, Hâygơ liếc nhìn đồng hồ. Lúc ấy là 02h20.

Chỉ đợi Hồng Giang giơ máy ảnh lên, Thành đẩy mạnh cửa bước vào, cất tiếng cười đắc thắng rùng rợn. Điều nghi ngờ đã thành sự thật. Ván cờ thế thua đã được lật ngược. Kẻ bị nổi ao không phải là hãn nhóm trưởng nhóm tình báo "Chiến dịch Oa-téc-lô" mà chính là con cưng của một trong những ông trùm CIA là Uyliam. Thật là tuyệt diệu. Thành thấy người vô cùng sáng khoái, bao nhiêu thất vọng, lo âu sau việc hai tên bị bắt tại phòng làm việc của Sơn Hồng, bản danh sách điệp viên không cánh mà bay đều tan biến. Bây giờ, ta cứ trối hãn lại đã. Tổng cổ sang phòng bên, rồi ta sẽ chụp ảnh, đồng thời lấy lại bản danh sách kia.

Nói là làm, hãn tiến lại gần Hồng Giang, trở báng súng đánh mạnh vào đầu anh. Một tiếng cốc vang lên. Hồng Giang từ từ ngã khụy xuống. Thành nhìn quanh, không thấy một loại dây gì khả dĩ có thể làm dây trói được. Mà có lẽ cũng không cần thiết nữa. Thành dùng mũi súng hất mạnh mặt Hồng Giang ngoảnh lên. Cái đầu mềm nhũn. Khi hãn vừa rút chân về thì cái đầu cũng ngoặt xuống theo. Thôi, khỏi cần, Thành yên tâm đút súng vào trong túi và tìm máy ảnh giấu trong bộ răng. Gã hí hoáy chụp. Lòng vui sướng đến mức không cần gìn giữ, gã khe khẽ huýt sáo một điệu nhảy của Pháp.

Lúc gã chụp xong, vừa định cất máy ảnh vào chỗ cũ thì đó cũng là lúc gã rùng mình. Một bàn tay nào đó vừa chạm khẽ vào vai hãn. Thành quay lại. Một quả đấm như trời giáng lật mạnh quai hàm của hãn sang một bên, hất hãn ngã nhào. Người kia vừa xô đến thì nhanh như cắt, trong tư thế ngã nằm, hãn co chân phải đập mạnh vào đầu gối, chân trái giật

mạnh gót chân người đó. Bị đập mạnh, Hoài Phương, vâng, người thứ ba có mặt trong ngôi nhà này định tiếp cứu cho Hồng Giang là Hoài Phương đã bị ngã ngửa. Vẫn trong tư thế nằm, Thành rút súng. Nhưng vừa giơ lên thì đã bị một cú đá lướt ngang trên người hất văng khẩu súng ra xa. Đó là cú đá của Hồng Giang. Thực ra lúc này anh có bị đau vì báng súng gõ thẳng vào sọ, nhưng anh làm như ngất đi bởi vì tình thế chưa thể nào đảo ngược được ngay. Khi có người tiếp cứu, anh quyết định hành động. Sau khi đá văng khẩu súng của Thành, Hồng Giang chồm lên người hấn. Nhưng Thành không phải tay vừa. Bị đá bất ngờ, hấn vẫn kịp né sang một bên và thuận tay giáng luôn một quả đấm nặng như búa bổ vào mặt Hồng Giang, làm anh lại bật ra. Hấn vừa chồm dậy thì Hoài Phương, hai chân co lại, đầu gối để trước bụng, hai tay thu và chĩa ra phía trước hai cùi tay, bay cả người vào Thành. "Hự". Một tiếng kêu trầm và nặng nề phát ra. Thành đổ vật xuống. Hoài Phương chèn gót trái vào bụng dưới của hấn, hai tay nắm lại thành một nắm đấm giáng thật mạnh vào khuôn mặt trắng nhờ nhờ trong đêm. Cùng lúc ấy, Hồng Giang lao vào tiếp cứu.

Đến lúc đó, Hồng Giang, nhờ ánh sáng mờ ảo hắt ra từ trong tủ tài liệu mới nhận ra người vừa giúp mình là Hoài Phương. Anh sửng sốt định hỏi, nhưng Hoài Phương xua tay ra hiệu im lặng.

Cô bảo anh kéo tấm thân mất hết sức sống của Thành ra ngoài. Hồng Giang ra đến cửa thì nghe có tiếng động đằng sau. Anh ngoảnh lại. Hoài Phương đang vặn lại kim đồng hồ trong một chiếc đồng hồ gắn trên một gói nhỏ bằng hai bao thuốc.

Anh chưa kịp hiểu gì thì Hoài Phương đã chạy ra, cầm lấy một tay của Thành kéo sên sệt xuống nhà. Đầu gã đại úy đập cồm cộp theo từng bậc cầu thang. Xuống đến gian nhà ngoài, Hoài Phương dừng lại, thả rơi cánh tay kia xuống. Bấy giờ cô ta mới mím cười mệt mỏi, cúi xuống, lục lấy chiếc máy ảnh đưa cho Hồng Giang. Hồng Giang vẫn chưa hết ngạc nhiên:

- Cô là ai? – Hỏi xong anh mới thấy sự ngây thơ của mình.
- Chào thiếu tá Rốt. Xin tự giới thiệu “Mùa này Viôlét nở rộ trên những đồng cỏ. Nhưng không may, tôi chỉ hái được có sáu bông.”
- Ôi, chị Sáu – Hồng Giang chỉ thốt lên được mấy tiếng rồi đứng lặng đi, ngấm nhìn người con gái bấy lâu nay vẫn ký tên trong các bản mật lệnh gửi cho anh:
- Thôi để lúc khác. Thời gian bây giờ đang gấp. Anh mang ngay tài liệu này về nơi an toàn. Tôi yểm hộ cho.
- Không được!
- Đồng chí thiếu tá, đây là lệnh của tôi.
- Không được, tôi đã bố trí người yểm hộ cho chúng ta rồi. Chị cứ ra trước đi. Tôi giải quyết một chút hậu quả rồi sẽ ra ngay.

Hồng Giang vừa cúi xuống kéo Thành, vừa đẩy mạnh vào lưng Hoài Phương. Anh kéo lê Thành ra ngoài cửa. Lúc đó, sau một khoảng chần chừ, Hoài Phương đã chạy thoát ra khỏi cổng, về phía căn hẻm gần đó. Cũng ngay lúc đó, mấy chiếc ô tô, xe máy của quân cảnh rú còi báo động inh ỏi, đèn pha chiếu sáng rực, xuất hiện ở đầu phố đằng kia. Hồng Giang bị kẹt ở trong. Anh chạy ra cổng nhìn rồi lại chạy vào, xếp Thành nằm ở tư thế chạy trốn bị bắn ngã, nằm sòng xoài theo bậc lên xuống của thềm đá. Ngấm kĩ như ngấm một tác phẩm của mình, anh rút súng bắn một phát vào sau lưng hấn. Cả người Thành chỉ khẽ giật lên một cái, rồi lại nằm im.

Ngoài đường, tiếng súng đã nổ giòn. Đây là đơn vị biệt động bảo vệ cho anh rút đang nổ súng chặn đường quân địch. Vẫn đứng trên bậc thềm, anh quan sát tình hình. Cũng như khi xuất hiện, tiếng súng đột ngột biến mất. Mấy toán quân cảnh dò dẫm tiến dần về phía ngôi nhà. Ngay khi đó, một tiếng lựu đạn US nổ vang giữa đám lính. Tiếng la hét tiếng

chửi bới. Theo hướng bọn lính đang đuổi theo một chú bé loắt choắt. Thoáng trông, anh đã nhận ra kiểu chạy của Hải, chỉ có khác là mọi khi ôm hòm gỗ thì hôm nay, chú ta móc cánh tay bị thương lủng lẳng trước ngực. Chỉ nhìn đằng sau anh cũng hình dung như vậy. Bọn lính bắn như vãi đạn đuổi theo.

Đúng lúc ấy một tiếng nổ rung trời hất tung gạch ngói lên không trung. Tòa nhà đồ sộ, uy nghi là thế bỗng vỡ tung ra từng mảng. Bọn lính hoảng hốt tháo chạy, miệng kêu la ầm ĩ. Hồng Giang gục xuống, ngã đi dưới đám gạch vụn.

CHƯƠNG CHÍN: SAU CÀNH VIÔLÉT

CẢM giác cuối cùng mà Hồng Giang còn nhận biết được là lượng nổ đặc biệt đã phá bung ngôi nhà của Sơn Hồng, hất anh ngã gần như đè lên xác Thành. Trong một cố gắng nhoài người lên khoảng năm phân, năm phân thôi để tìm chỗ trốn cho hai lỗ mũi, anh lịm dần. Chân tay, thân hình cứ bị đè nặng lên, nặng lên mãi...

Khoảng thời gian còn lại trôi thật chậm, thật dài, dài bằng cả cuộc đời anh từ khi còn là cậu bé Rốt đến khi được nghe anh Chín đọc quyết định phong quân hàm thiếu tá tình báo của Quân đội nhân dân Việt Nam. Nếu như một người nào đấy trong hoàn cảnh của Hồng Giang mà còn sống được, hẳn người đó sẽ hiểu, và chỉ có người đó mới hiểu những gì anh đang phải trải qua.

Hồng Giang tỉnh lại đúng lúc người chuyên gia phẫu thuật từ Paris đến nhún vai nói với Uyliam: "C'est fini. Il finira misérablement!"^[7] Giữa những giấc mơ cuồng nhiệt và đẹp đẽ về những năm tháng đã qua, anh nghe thấy loáng thoáng câu nói ấy trong lẫn lộn những tiếng rao báo, đánh giầy, giọng nói của Uyliam và nụ cười của Hoài Phương. Anh muốn chồm lên, cãi lại người nào vừa nói. Không! Làm sao mà chết được. Anh còn nhiều món nợ phải trả. Nhiệm vụ đang chờ đợi anh. Anh vẫn nghĩ rằng, không thể chết, nếu như người ta tha thiết yêu cuộc sống, nếu như người ta còn có tuổi trẻ. Nhưng anh không thể nào nhắc đầu lên được. Ngay cả đôi mắt cũng không nhìn thấy gì ngoài một bầu sương mờ trắng đầy đặc bao phủ. Cổ họng khô cháy và tiếng nói đầu tiên anh gọi về từ cõi chết là tiếng "nước,... nư... ơ... ớc..." kéo dài. Ngay lập tức, anh thấy một vị mát lạnh, ngọt ngào thấm nhẹ trên đầu lưỡi. Vị đó vào đến đâu, anh biết đến đấy. Nhưng cả người anh như một quả cầu lửa so với những giọt nước hiếm hoi dùng để dập tắt nó. Anh cứ dưỡn mãi dưỡn mãi cái cổ họng bị vắt kiệt, chờ đợi hương vị ngọt ngào kia (bây giờ thì anh đoán đó là nước sinh tố). Nhưng tất cả đã tan biến đi không để lại một dấu vết.

Hồng Giang mở mắt ngỡ ngàng. Anh đang nằm trong một căn phòng trắng. Trần nhà trắng. Tường trắng. Màn trắng. Và đôi ba người mặc áo trắng đứng xung quanh giường, vẻ chờ đợi, lo lắng. Khuôn mặt đang cúi sát xuống kia cũng nhòe nhoẹt trắng. Mình nằm đâu đây nhỉ? Hồng Giang vốn ghét màu trắng. Màu của những năm Ất Dậu hai triệu người chết đói, quan tài duy nhất là một nắm vôi bột phủ lên xác. Màu trắng, màu của bệnh viện và nhà điều dưỡng. Anh không thể nào quên được những con người làm việc trong những màu trắng ấy. Gần bác sĩ chẳng có gì thú vị cả...

- Trung tá! trung tá! tỉnh dậy đi. Máy bay đã chờ sẵn từ ba ngày nay rồi. – Tiếng thanh thanh của một người con gái đượm vẻ lo lắng, thúc giục.

Hồng Giang từ từ mở mắt. Hoài Phương đang cúi sát mặt anh, gọi khe khẽ. Mấy sợi tóc mai mềm mại của cô lòa xòa qua trán, vương nhẹ trên má, trên trán anh. Hồng Giang cảm thấy rùng mình. Một cảm giác gì đó rất lạ, rất mới vội đến khiến anh bâng khuâng. Anh từ từ nhắm mắt lại cố giữ cho cảm giác đột ngột ngọt ngào ấy thấm mãi, lan mãi trong cơ thể. Anh nhận ra đang nằm trong bệnh viện. Ngay giữa Sài Gòn, trong lúc bị thương phải tạm ngừng mọi hoạt động, sung sướng biết bao, thoải mái biết bao khi được một bàn tay mềm mại chăm sóc. Đó lại là một người con gái, một đồng chí, một... một gì nhỉ? Anh chưa biết cảm giác đó là gì. Chỉ cảm thấy nó đẹp lắm, cao quý lắm, không thể diễn tả bằng lời...

- Thế nào, trung tá? Mọi việc đều tốt đẹp cả chứ?

Không mở mắt ra, anh biết người vừa hỏi đó là Uyliam. Vẫn cái giọng nói nhẹ nhàng, nhưng hôm nay đã bớt đi chất thép lạnh lạnh mọi ngày. Có lẽ vì anh ốm nên gã thấy cần phải dịu dàng hơn chăng? Tuy rất bức bối bởi vì giọng nói của Uyliam đã xóa mất cảm giác dịu ngọt mà những sợi tóc mơn man trên má đã đem lại, Hồng Giang cũng cố mở mắt, gượng cười đáp:

- Vàng, thưa ngài. Không ngờ tôi lại phải nằm đây. Bây giờ là mấy giờ rồi? Đã đến tám giờ chưa? Đã đến giờ ra sân bay chưa?

- Ô, tôi biết. Trung tá luôn luôn là người thích bông đùa. Bây giờ mới là tám giờ của ngày thứ ba kể từ khi máy bay đặc biệt của phân cục đởi trung tá thôi mà.

- Trời! Tôi nằm đây đã ba ngày rồi sao? Còn công việc? Thăng Thành đâu rồi? Đã bắt được nó chưa?

Uyliam cười lớn, quên cả nội quy quân y dã chiến của sư đoàn bộ binh Mỹ "Tia chớp nhiệt đới". Nếu trên đời này có một kẻ nào luôn luôn muốn hành động thì kẻ đó là viên trung tá tình báo đang nằm liệt giường sau những chiến tích phi thường này. Càng ngày, gã càng phát hiện ra ở Hồng Giang nhiều đức tính bẩm sinh hoàn toàn phù hợp với nghề nghiệp. Dường như anh ta sinh ra để làm tình báo thì phải.

- Trung tá cứ yên tâm. Thăng chó đẻ kia đã về với quý Sa tăng rồi còn đâu. À, mà trung tá đã biết chuyện gì chưa? Uyliam nhếch mép cười mỉa – có một người nữa đang nằm cạnh phòng trung tá. Đó là ngài Hâyơ thân yêu của chúng ta. Vì vậy, trong chuyến bay về Ha-oai này, hai người tha hồ trao đổi công việc nhé.

- Vậy ai sẽ thay? Thôi, đúng rồi. Xin chúc mừng trung tá tình báo Uyliam, chủ công ty tư bản thép Rôbéc Uyliam và con trai. Tôi nói thế ngài không phật ý chứ?

Hồng Giang đã đánh trúng điểm yếu của Uyliam. Khi còn là phái viên đặc biệt của CIA nằm bên cạnh tổng tư lệnh các lực lượng vũ trang Thái bình dương của Hoa kì, hẳn rất kỵ những ai gọi cấp bậc của hẳn. Nhưng mơ ước đã đạt. Thăng Hâyơ đa nghi kia đã phải nhường ghế sau khi bị cộng sản (hay là bọn "Chiến dịch Oa-téc-lô") bắn gãy cánh tay phải. Thế là bây giờ, một mình Uyliam độc quyền trên cái xứ sở tươi đẹp và giàu có như trong thần thoại này. Vậy thì việc gì phải giấu. Hơn nữa, nhóm tình báo từng làm cho Hâyơ mất

ăn mất ngủ đã bị lôi ra ánh sáng. Chỉ tiếc viên trung tá đẹp trai kia lại về Mỹ mất. Để tránh khỏi phải trả lời câu hỏi rất thông minh và trúng ý của Hồng Giang, Uyliam làm như vừa sức nhớ ra:

- Xin báo trung tá một tin mừng. Có chai nào đưa ra đây, tôi sẽ nói cho biết. – Gã cười, làm ra vẻ tinh nghịch – trung tướng Nguyễn văn Thiệu đã ký quyết định thăng quân hàm đại tá cho anh, người hùng của tôi ạ.

Uyliam lục lọi khắp các túi. Không thấy đâu cả, gã cao giọng:

- Sác-li đâu? trung tá Sác-li? Thế đây, đã lệnh phải đợi ngoài cửa, lại chuồn đi đằng nào mất rồi. – Gã phàn nàn như một người cha quát mắng người con trai hư với khách, mặc dù hiện giờ hai người đồng cấp, và chỉ mới hôm qua thôi, gã còn phải giữ ý trong khi quan hệ. – Đại tá tỉnh hẳn rồi chứ? Thế thì để tôi gọi điện thoại cho phi trường sẵn sàng. Thôi, cô Giên Rixta ở lại đây với đại tá, tôi phải đi một chút.

Chỉ còn mười lăm phút nữa, chiếc xe chở Hồng Giang và Hâygơ sẽ xuất phát, Hoài Phương ngồi im lặng bên giường của Hồng Giang. Biết nói gì bây giờ. Có năm ngày gần đồng chí của mình, thì mất ba ngày im lặng, còn lại là hăn thù, rình rập. Vừa kịp nhận ra nhau, anh ấy đã phải đi nhận nhiệm vụ mới. Anh Cả đã đặt rất nhiều hy vọng vào chuyến đi này, mặc dầu chính Hoài Phương cũng không biết Hồng Giang sẽ đi đâu và làm gì. Cuộc đời của một chiến sĩ tình báo là như vậy đấy. Cô ngồi im lặng bên anh. Trước lúc chia tay, có lời nào nói hết được tâm trạng của mình. Đột ngột, Hồng Giang bóp nhẹ tay cô. Cô để yên bàn tay mình trong bàn tay to lớn ấm áp. Thế là đủ cho họ hiểu nhau rồi. Nhìn mắt anh, Hoài Phương biết anh đang muốn nói điều gì đó. Cô vừa rất nóng lòng được nghe, lại vừa sợ anh sẽ nói ra. Thôi anh ạ, sắp đến giờ đi rồi. Nói mà làm gì.

- Cô ở lại, còn nhiều công việc phải làm lắm đấy. Rất khó khăn. À, tình hình chú bé thế nào?

- Anh cứ yên tâm. Chú bé chỉ bị thương và đã được chuyển ra R.

Đôi mắt Hồng Giang sáng lên. Anh lại hỏi tiếp:

- Anh Cả chỉ nhắn: Trung ương rất tin tưởng và nhiều hy vọng vào đại tá – Hoài Phương đỏ mặt. Sự bối rối về cách gọi làm đôi gò má cô ửng hồng, trông lại càng duyên dáng. Ngay cả đến lúc chỉ có hai người, cô vẫn quen với cách xưng hô cũ. Mà sao anh ấy không dặn gì cho riêng mình nhỉ? Nhưng thôi, mọi tình cảm lúc này đều làm anh bận lòng trước khi đi xa. Nghĩ vậy, Hoài Phương cố mỉm cười – Còn mọi việc, chắc liên lạc đã nói lại hết cả rồi.

- Mà còn cái này. Suýt nữa thì quên mất. – Nói đến công việc, Hồng Giang hoạt bát hẳn lên. Anh cố lần lần túi áo, rút ra một chiếc bút bi. Đó là chiếc bút bi đặc biệt, ba tác dụng, quà tặng, hay nói đúng ra thì đó là chứng chỉ tốt nghiệp của anh khi rời Prin-xbớt. – Cô trao lại cái này cho anh Cả. Nhớ làm thế nào đến tận tay anh Cả đấy.

- Vâng, sẽ đến tận tay – Hoài Phương suy nghĩ hơi lâu, vẻ đắn đo. Sau khi cất kỹ chiếc bút bi Hồng Giang đưa, cô rút ra một chiếc bút khác, giống đến nỗi Hồng Giang kinh ngạc tưởng cô làm trò ảo thuật. Nếu tự tay anh cầm lấy, xoay mở nắp bút ra và một bông hồng xanh biếc mở ra, anh sẽ không bao giờ tin trên đời này lại có một chiếc bút thứ hai hệt như chiếc bút của anh đến như thế. Hoài Phương chăm chú nhìn anh, rồi lại nhìn chiếc bút, mỉm cười mà môi dưới trễ ra như muốn khóc – Anh Cả dặn đó là dấu hiệu bắt đầu, mà cũng là... là... cũng là kết thúc phương án hai.

Hồng Giang gật đầu, im lặng. Gần bốn mươi tuổi đời, chưa lúc nào anh nghĩ đến chuyện xây dựng gia đình, tự tay vun quén cho mình một tổ ấm. Anh không có thời gian, nhưng thực sự anh cũng chưa nghĩ đến việc làm quen các cô gái... cô gái đang ngồi bên anh kia. “Chị Sáu” đó, nghe giọng anh đoán chắc là người Hà Nội. Giá như đây không phải là Sài Gòn... Anh sẽ ngồi lâu lâu một chút để nói chuyện với người

con gái ấy về quê hương, về công việc, về... về những gì đang đến trong anh. Như những cơn mưa đầu hè, anh cảm thấy phải nói một điều gì đó, dù chỉ một câu một chữ thôi cũng được. Như bầu trời phải gửi xuống đất những giọt nước mát lành khi đã nặng trĩu hơi nước đến ngọt ngọt...

Kìa, cô ấy đã xem đồng hồ. Mắt vẫn không rời anh, cô từ từ đứng lên, dáng điệu uể oải biết mấy. Người cô hơi cong cong xuống vì anh vẫn đang nắm chặt lấy bàn tay thon nhỏ, mềm mại. Mấy sợi tóc mai xõa xuống trán, xuống mắt cô. Nói đi. Nói đi chứ! Anh cảm thấy cổ họng khô khốc, bị vật gì chẹn cứng đến ngạt thở. Nói đi. Kìa! Vì sao cô ấy nhắm nghiền mắt lại?

Anh nói, thì thào như phải đẩy nó ra từ thẳm sâu trong lồng ngực, tay vô tình siết chặt bàn tay thon mềm: "Em! Chờ nhé!"

Phía ngoài đường vang lên tiếng còi xe. Đã đến lúc lên đường vào những trận chiến đấu thẳm lặng mới.

Hà nội 3-1978

Nha Trang 8-1978

[1]Guk (gook – tiếng Anh) tiếng bọn xâm lược Mỹ gọi người Việt Nam

[2]Rue Le blanche: phố Gầm Cầu

[3]Sông Ranh: một con sông của Đức. Nước Mỹ hai trăm năm trở về trước là đích của những cuộc di cư lớn từ châu Âu, châu Phi...

[4]Chợ Quán, Chợ Rẫy: Hai bệnh viện ở Sài Gòn.

[5] Quelle plus belle persone! (người đẹp tuyệt vời!)

[6]Mắc: đă (Tiếng miền Nam).

[7]Thế là hết. Ông ta sẽ chết một cách thảm hại.